

آستان قدس

کتابخانه مرکزی آستان قدس رضوی

نام کتاب جهان گشای نادری (ناقص الاول) کاغذ گشای
 مؤلف متن میرزا محمد مهدی محمد نصیر محشی
 شارح مترجم
 تاریخ تحریر ۱۲۱۰ نوع خط تعداد اسطر ۱۷
 جزء کتب تاریخ زبان فارسی عدد اوراق ۲۶۱
 طول ۲۰ عرض ۱۴/۵ شماره عمومی ۴۹۹۶۶
 وقفی حاج سید کمال الدین رضوی وقف مهر ۱۳۷۷
 خریداری تاریخ خریداری
 ملاحظات

انوارۃ قوسۃ هادیۃ ۱/۵ x ۸/۵
 به مناسبت
 اهدایی به کتابخانه آستان قدس رضوی (ع)
 از محل ثلث مرحوم آیت الله حاج سید کمال الدین رضوی
 رضوان الله تعالی علیه

کتابخانه آستان قدس رضوی
 تاریخ ثبت کتاب
 شماره ثبت کتاب

کتابخانه آستان قدس رضوی
 تاریخ ثبت کتاب
 شماره ثبت کتاب

کتابخانه آستان قدس رضوی
 تاریخ ثبت کتاب
 شماره ثبت کتاب

رنجش طریق نامتک مظهر قدرت الیوم و رواج و منبک شایر
 جز از آنده را نیست که نوزکین بر ازنده تحت فیروخت جهان از ایر زور
 باز در خشم افکند و لیر و جوهر شمشیر کینرستی و مملکت کیر سرور
 در زخم خنجر شمشیر سطح زمین از غوغ برین سپهر برکشیده و بلند
 احترام از بیم روح فلک شکافتن شراب برین شکم جوهر درین افق
 و طغیان شیر خنجر غرض بجز تصد و از نشد سیر سف و نیر شصورت
 از نیولا منفعد و قلبها نبرد شر قلوب اعدا قلاب پیر مع هو را در ده
 قهرش در آج شایه المبر نوع و شان درگاه شمشیر بصلایده رفا حدیث
 نوید ملک و صمد لغت بکوش جهان میان میرنده و غفر لایان بزم نوایر
 از مولیه آن کوزه کوزه لذات کجاست بکام و رد و تفویک میچند سر از ایر
 ده دیهم صلب کلا بفرقه طراز لوایر شمشیر بر نیایسته افسر اورنگ قابینه
 جهان سب طبعه تر کاینه خرم غام الدهر و عظم العصر خاقان العظم و القا
 آن الا کرم شمشیر دران تاج بخش موی کوه ملک منند و توران خرد
 اند از نظر کوه الطاف حضرت پروردگار **الوالی سلطان پادشاه**
 افش رست و دید پنهانی شیر در درفش و طبع مهر شیر در زده پر در خورشید
 استعمار و عبایات در تاشیر اکبر تر متب و یکب را فشب کمر شمشیر طراز است

کتابخانه
 مجلس شورای ملی
 تهران
 شماره ثبت
 ۱۳۰۴
 تاریخ ثبت
 ۱۳۰۴

افش رگشته غنیت از یاد مشیت لمیزایا که بر ذات اقدس برضا مصلحت
سفر در این خاندان ابراج دست پرور وضع حبیب و قرائت ششم فیض فرید حیات
و بقدر حرکت باطن پسته او با که پیش میبرد حیات تنها سر و کار با بران اشیاء حق
سسته بر کان نور صمدان هرگز نرسد چون غلار از حبیب لوار علم کشت خجسته عرکفته
ز جبر ظلم کارا بر او چون که در هم شد بهر مقام اقبال مظلومان عیش و عشرت
باید و شمع و آتش جور و سبه لومحالف از طرف بحر خند و تر شعله فلک
کوه رسد ملک طوایف شیوع فتنه و آشوب از عالم وقوع یافته چنانکه از
فشد مارا از اصفهان طایفه علی با نور هرات ابرار و در شیر و انات لکریه
نور فارس صفیر زانام مجهول نسب نور گران سید احمد الواده میرزا دلو نور
بلوچستان و بنا در سلطان محمد نام شهباز سوار و دروگان عباس نام و در کیدان
اسمعیل نام و نور گران ملک محمود سیتا صاحب در عینه و شسته گو گفته کرده رویه
نیرا در ایان را از ایدمیت آید به جابا سبط عینه در بهر و از طرف علق ارکان
شاهان الا که از متصرف در وسیع نیرا باب الابواب در بند ایل
ما زنه ران حبیب دار المرزشت و متصرف در او در و همچنین ترکا نیه خنیا
استر آباد و اکثر اوقات لغشته انگیز بر و شور شرعافه و الوار کجیا از و صلی
و اگر دار دلال و اعلوب حومه و بنا در حشر کور نشینان میان ولایت

از رفته

سر از بقول علمت باز زده اظهار کشتن کهنه بخاک اید که بر می خیزد بعد عمر لیرا
و بخوار تر برین نفع کار بان رسد حکمت با لغت ملک و اور دلو کران
ظهور طلیعه است ان خمر و فریدن نمره لطف و قهر مظهر انما جلایه و جلایه
قهار و از قدر سحر افزین بخش غریب ملک بر اربع کفا حضرت با برست نفع
کوک بخت عیش سر را گوید از اعرصه جهان و بر تو طلوت مهر کشتی شرا
روشنی بخش دیده بهر جلان باخت الهی کج نیا بوده و در قیامت از شر ابرار
روز به خوشتر خیره باخته یا صغیر نام او در سلطان قضا بر دفع خصوم علوت
در کین نگاه داشته بود خیر سلسله علوت عالم کون فکرا یکدیگر می پوشند
قبر از شروع بزرگ کلمات احوال ان براننده کشت قیام با بر لو حکایت جنبه
احتیاج است لهذا انکار نه این شکر ف نام و پدید بر و طوفان این تاریخ با
نظیر حجت مهر بر سر تر لاد بر این نصیب عیال الله عنهما از خاک کران حضور و
بضبط وقایع ما سوره است با نظر ر مجرای امور بر در لایم سلطنت خاقان سعید
شهباز روح الله روحه تا غار ظهور این بهشت حبیب عیال الله عنهما
رسیده شروع مینمایا بر علی بن مشکف شود که ایران چگونه ایران
و جهان یک جسم و ایران لجه در کحضرت بمجا غرم مینان ان و میلایا
درست گفته اند و کما بر این بخش افشوده در از نجوم نیره بیکانه پنهان
و لکه کوب علوت زان لجه کج ایت و تا زکا بعصره ظهور او در دن

سبب جو خیم در نیمه اقصای افغان اثار و طبع طبع میشت
 عباس خان ادرابا ولدش محبوب مست در خلال ان حال قتل شد
 بموت عباس خان شوریده و ادرابا دختر کهنه از ان درین خبر
 بعرض امیر رسید و جعفر خان استاجلور با یالت مامور
 در وانه مقصد حجت شد و ان امور را به بادش از محس
 فور و کهنه و شاه رفته شایع سرکش برافروخت و بفکر جمعیت افغان
 قتل اسرار از تصرف مقرر کفر سخی شهر جعفر خان حاکم است
 جنگ که ادرابا و دیگران را محصور حجت به در حمله و محصورین
 از ادرابا و یوگش شد در حقیقت و کتا راه مارش و طریق آینه شرا
 افغانه که نشسته در شب پست ششم ماه بهمان ملک برادر و صده
 پست و نه بهر حربه نفراز قوم قریه بدم فراغ ملک بموت
 در شهر محصور کهنه در جزو با افغانه همه ستان و کوه با نهاد ترتیب
 دله در شملت برج مشهور برج فیلیانه در دروب علق و ملحق شد
 افغانه را بالا و افغانه شیع استلا کشیده بقدر امکان بقدر
 و غارت شهر بمو حمله به در خلیه شهر از وجه قتل شد افغانه هزار
 نیز آمده در شهر بهرات توقف و بانه ک و قتل کوه و غور
 و مرحدات مرغاب و با غیس تا تصرف کوه پس به الله

بفکر

بفکر تخی قتل فراده در ملک قتل تصرف افغانه شد بار
 در آمده بود افغانه شرعی العقده ایغا رو با زبان برج قتل صعد و نخبه بار
 مرد و سید حمید بر فراز حصه مقصود بر آمد و انولایت را ضبط نمود
 مر حجت که درین اثنا قتل خان ترکمان از هلت به صغویه بسردار ایر
 مامور شد و در توابع کوه سوره ملاقه فریقین ملحق شد و تخت افغانه
 مغلوب و شب سمیت غوریان برشته از انجا اطلاع یافت
 و بجای غرور و دروغ و غما متضاد بود سردار با فوج شتاب ایشان
 کمیت شور بر انگیزه با صده نفر کابش سردار محمد شهور بر در ملک لطیفه
 افغان بر خیزد با کانه ایشان بر ایشان حجت ایشان
 نخبه حریف را حیره چشم بصیرت از غبار غرور تیره دیدند
 توسن که فرغانه و شیخ میرزا از میان کشیده سردار را جمع از پیر
 تازان از لبت شیر عیار حمله کردند به در حمله و کوه و لاله میر و سیر
 بعزم استرداد فراده از قتل مار حرکت و در پهن فراده و زمین داور
 در حج موم بدلا رام با اسد الحجت که بقدر رسید و محو حجت
 تصرف قتل فراده را در خیر متسع دید بهمان قتل اسد الی الکفا
 که بقصد مار نشسته و حین قتل مقرر کوه خاقان شمشیر بود انیم
 از جلا بر خیزد و شمره بر باران غرضی و این حرکت قتل پسر

او را صدق فرخ گوید و را بصوفی حسب ضمیر مقرب حاشیاء بحسب قلین خطابر
گفته اند که شجاع فرزند تارخ قتر است و را چنین می باشد و را سید امیر شاه
ایران در بدو دران پان حالت دین و شان طبع گشته برات را تصرف
و عبد الله خان پدر است و را محبوب است و نهال زنگنه جعفر خان و امیر افغان
در زیر خیا بان باغ نوباره خیزد و را در درازدند و ایمان درین گنج
طایفه علی و ابدا را متغول کار یکدیگر گرفته و محو لایست بخوارنواغان اخلاص
گستره است و صفیق خان ترک او را سیر در بر تعیین و جمعیت میان و تدار
فلا دران روانه برات ساخته و در محو کار فرقه می بین رود و خان تارخ
و رفیقین واقع شده سردار و زور به سرد و میگزیند و بیشتر بهشت قور و سیر از طایفه با
و سر که همه افغانه انولایت اقتدار یکدیگر بهر سید و چندین ان لوای را تصرف
داشتند تا آنکه بارقه شیخ جاکیر ظفر ظلت زوایران بلاد و بارز در است
نادره قانع پسند شده و را که کعبه و میر نورش ترکا نینه صاحب خان است و را
و تابع حوازم انرا در نوای جرجان و در شب قیام سکنا دارند و اگر بعضی
افغان بنا بر بصره که از خا اظهار ایل و انبیا و حکام است و را و دیگر دند که غلبه
افغان منشأ تحت و تا زور و کثرت و تا زور موالف نام سرداران
چهار گزیند بر پیشانی تعیین گشته طرغ به شده و روز بروز فرشته ان
شرایع برینست تا آنکه خورشید و از جهان ارا بر اندس از افاق سردار

طالع کرده

طالع که بشیر طبعان سر بر او به خول شایسته و کوکب شورش طالع گشت
و انقلاب صدهو شیردان بود و عجت جارت و تکرید و هر شیردان
مصدوقه و لجا جنب بهند طایفه و از خود که در هر دو شک سکندر دارند
الفاق و رزیه تر و اغاز نهال که حشوعان حکم شیردان جمعیت
خود در صد و بیست و آن طایفه برآمده بعد از و در هر یک شکلی انجاعت شایسته
اول و حکم شیردان با جمع مقبول و بقیه شکرش از ما حربه امواش
بصرف انطایفه در آمده و در حربه و جود و نام سکندر و از خود طایفه
و سر و لکتر همه شایسته گشته و را از خود حکم قبه را از میان برداشته
متوجه تیغ شیردان شده و مقصودش ان حصول نه پوسته معاهدت شایسته
هات برودن زلفت او برآمده و قوت و شایسته متصرف و شیخ و سیکر
پس که جبر شیردان را گرفته بقدر روز و نصف طایفه و دران نواحر
پس و حشوعان این مقرب بر دولت عثمان عرض نموده راه شب بایان است
مولا است بکشف و از دولت عثمان فرمان ایالت بسم جود و احوال
و بر مصطفی شایسته با بدو او را مور گشته راه غلبت بر خا سرد و در و هم
سرخ و جمعیت از جود و احوال و شایسته و حجت قوت در شایسته و بر سیر
بر انکشت فرمان ایالت بسم جود و دران نواحر و لایست اقتدار
بر افراشت و بر مصطفی شایسته متوجه گشته و کوکب و طایفه ان ملک

عذر است اعتلا بر افراشته لشکر بهار بر غنای کما به خبر غار کمر
شهر در گشت افغان نه در دشت با هزار دشت شور افراشته فرخ ربار
چند و هزاره بسیر و بوج خارا ملک پر گشت کشتن کعبه محو بان در ملک
شوکت استیل دست حیات و تاز در از کوه باندیش است که اولو
از طرف بهمنان خله رسک است عجب چو از غم می شید اعلان
حالت فکر در برابر کشتن حشمت اندیشید این بوج سلطان محمد نورا
و که اگر خاقان شهب در راه در غم هم حجب و یا عهد نه در چهار روز
اورا به برق پوراج و صفی نورا برادر اورا بجای او بر سر تخت
دولایت عهد مکیه دادند تا بر درخت و غم شهر حجب خلع خلعت
چنان از او که فرمود این فال را بنام شاه زاده و در حلال است
بمزار زدند و در سبب یک ماه مبارک رمضان اورا روانه گشتن حشمت
دش به دشت فرودین و در یکایان محبت منعقد بشکر بر سر تفر
که گشت امر تو از شد که در خروج طاعت میز افغانه بنابر حیره
که گشته اطراف شهر را سپید بر و راه آمد و گشت بر یکباره
سده حشمت بر سر تمام با جوال خاص و عام راه یافت
روز بروز قوت ضعف و قوت برزیده است و غل و نایره
بل بالا میگردد که که جمع برابر اکرم می میرد و بزرگان و سوادق

و محمد اطفال

۸
و محمد است اطفال غل بر سر در زمین و کج که میخونند کلاه زین
ابریشمین تن می پوشیدند چنگ کرم پدید یک خردن تنیدند و لباس برای
کندم چنگ کرم میزد چنگ میزد و چنگ میزد و چنگ میزد
در نه گرفتار دام هلاکت برابر کرده نیا در و نه چنگ میزد و نه چنگ میزد
میشت و چشم مردم قرض بر سر بر سر و بر سر و بر سر و بر سر
نمیشت از شور شیر زانده عهد شد که شیرین و نهان بیدار شد
خویش میباید و بدین موده در نه از غل زدند که بر چیدند و پیا داکو
خاک پر درخت تک را از یکید راه چرخ تو تیار قوره چشم
میکشیدند و بعد از بوزینه کام غل بودند از شدت جمع بیوت و چنان
اقتل اگر در اندازند میباید رفیق خود را با خود سبب میباید
و اگر در اندازند در میباید و تقسیم آن منت بر خشیش میباید کسی
رو بر سر از اسیر میباید و در نه باشد از شاه دایج عمر غل تر لک و
سایان از برون اسم نان تور و نه میخوردند و یواکان حشرت خردن
سنگ طفلان که چرخ شد با چنگ بکوردند لاله بر کباب دایج
بریان میباید شد و قمر از حشرت شاعر کو کوزان می گشت اوجاق
میباید کور شد و چرخ خود را با نود صفهان یکباره ویران کعبه و غل
ادم علا و خط نان و امن و حشرت سرشته طاقت کیست

خاک بخرد و جوان بفرشتان چفته شد تا آنکه بد لون مشهور
گشته در یازدهم شهر محرم هجری هشتاد و صد و سی و پنج مطابق با این شهر خاقان
شهباز را بفرج آید که افسر سردار بر سر آن حسرت کشتر تاج و افسر دند
و جان شب محو کن بر این صفت قران و کار خجالت پادشاه
روند اصفهان سخت خنجر در جهان هم ماه نور با فرعون و بدله شد
و خورشید گشته که در خطبه بنام خود که بعد از شروع در قوه اصفهان در آفر
شهر محرم در ولایت طه قرون بطه است میرزا سید و برادرش
شاه هر جلوس نموده بکنه سنج قرون افواه محرم تارخ جلوس او پیشده هجری
صفر خضر از افغانه بر سر خلیل که رشت طه است مامور قرون گشته که بعد از
در و افغانه بنده فرسخی قرون طه است قلیبی که همراه داشت
خویش را راه ادبایان در شهر گرفت و آنرا قرون خضر پادشاه را
و دختر را برورد دیدند بعد از سه ماه و استیمن افغانه را در شهر حمله شد
و افغانه دست تقدیر از استیمن بر او و از کوتاه پسر بیست در این
بر در حمله اینغور از حصار قرون بر شانه شمشیر محبت اخش و
کسیر بهان خود در او کینه جبر از شایسته بر خاک ملاک گشته
افغانه در ریاضات خاج شهر بفرستاده عزم کرد و بی جنب اصفهان
بگذاشت و در آنکه گشته محو با شمع این خبر بفرستاد و دفع قریبش افکار در دربار

افغانه

۹
در افغانه از قرون گشته و خد اصفهان شدند شروع بلا خطه سان امر از منزل
و عارف که یکصد و چهارده تن ایشان از پنج که در اسیر و در جاکان
در سلاح و معروف میوه گشته در میان بقتل رسانیدند و عیال نیز پسر از
مأمور حمله ایشان رفته نه ماه شیراز را محاصره نموده بقوف در آوردند و محو قریب
در سال در اصفهان ولایت نرگس حکمران را و آفر و سوشه سلطان را در ابکار دفع
شهر که کان اندیشه جمیع اولاد و اطفال خان نرگس صغیر اکبر اسیر و بکنه فرستادند
شیخ جعفر حمله لغز ایشان را برادر المومنین بن قرون گشته که در شهر حمله
قور و فاج شد بدلا و در شهر دیوانه و در خنجر بکاز گشته امر و نیز او بکنم
جنون از افغانه جریان طه که قور و در دوازدهم شهر شعبان هزار و صد و سی و هفت
هجری اشرف بن عرش که شایسته رکب او میرزا سید جعفر از افغانه
با خود بکنه اش که از کج اعتزال بیرون آمده نوبت طشت بنام خود
بنده او را که آید که فرستاد محو و در خنجر ملاک که در خنجر است
بر سر کمر از برشت هوایام سبط خنجر کمران و نیز و بنادر و شیراز
و قس و قرون و طه را تا پیکر که در سطح عراق و عربان است
بخطه تصرف در آورده و بکنه عیال را بدست بدار لرز و کبلان است
توضیح این مقال اینست که در حمله طه است در قرون سر بفرستاد
بر راست پسران را و در عظم را بر رسم سفارت

و غم استاده ملک روس فرستاده مجیر از روسیه بوجوب و فرستاده
شاه طه است بکر کرد که سردار روسیه آمده سفاین ایشان در فرزند
رشت گرانده شده و زیر رشت از در مدافع در آمده مغلوب و روسیه
ربط را در دریم فرخ رشت محرق است حاشا با توقف کشف
و عرف روسیه زیکه بخت این امر این دولت راه در دور
طرحه ای که در شاه طه است بکالت او که در المیز را از بنا زایل تا حد است
بدولت روسیه تقویض که حیانت این دولت کشف دفع دشمن می داریم
و باین اوج راه و خرد تصرف در ولایت دار المیز و رشت میجو کشند
تا دست تعرض کشیده بوجه پیرامون ملک دیوان و غیران نمیشد
تا اینکه متعاقب سردار بزرگ ایشان باده بزرگ سر آمده حشید
جمع دار المیز را بنا زایل بوجوب نوشته و سمعیت بکالت است
علیه تقوی روسیه و دفعه کج منوب است از طرف شاه طه است
جمعی دفع روسیه سرگشته از خارج رشت تلافی و نقیصه دفع
شده و قریب به شصت نفر از روسیه رشت و کهدم را تصرف
و بدون شریک و منازع و سهم داران ولایت بصلب و اخذ
و عروجات دیه میجو کشند تا اینکه قنده رشت به سحر
میز را در سوله چکنه مذکور فله شده اتفاق افتاده و روسیه بدون
جنگ در آن

جنگ و نزاع آمده و لایحان و تیجان در تصرف قلندر بفرزند تصرف
نمونه و بقصد چند روز نظر پادشاه روسیه و زرا خشکی از سمت قریب
کریمش را در در بند و انال ای نیز از بیم غلبه کریم که عدولت لغیر
در بند اذن و رضای این دولت شده از باب لطافت در آمدن
پادشاه نوبل را بر بخت نایب قلمو نموده بهر نظر کشف که روسیه آن
سودا است گویند به شفا ایجا که نوشته باد گویند و باین نیز
تصرف و همان اخذ و لوجات اکتفا بجا و بمقر سلطت خود معاف
نمونه و بکر استیلا بر روسیه است بر مالک ادبایان توضیح
این مقام آنکه بعد از حرکت طه است از فردین بجانب تبریز از
عثمانیه انبوه شده حاکم از زن الروم بکر جیش و عارف احمد پش
بایرون و عبید الله پش کورلا او غلبه تبریز و حسن پش را یال بعهده بکر
نشان و همان مامور گشته هر یک با یک کریمش را از خود حواریت
عزیمت برادر خسته و آن در بارش کمر ارشش جهت ادبایان سل
بجا روجه جبر است اندیشه انبر است پش پش بصلب و در آن
و عارف احمد پش بجهت تمام بایرون آمده چهار ماه قلمو محوره چون
از بن این دولت اندک متصور نمواند ایجا طلبان شده
قلمو را سپردند و عبید الله پش کورلا او غلبه تمام در آن بکریمش

تبریز و ایروان حرکت جوین که موکشت هر درار و سپهر وقت
داشت شد بر سر تریز آمده چه صورتی خیر در آن سال در نینیه مراد
رو بر نه عطف عنان که در خیر و ساس قشلاک و کربلای بار
کشت به بقعه و غلبه بر آن بده مستویا کشت اینجا را عموما
از شیخ که در نینیه و حسن پاشا و ایلا بغداد را میت غریمت بجای
کمانت پاشا بر افروخته شد که در خیر روزی به عرش سر آمده و بار البقا
نشت پاشا احمد پاشا بر سرش از دبار عثمانی سر عکرم و عازم تنجه آمد ان
شد فریدون خان مکرری که در آن اودان حاکم همان بود بهیچ نه
جنگ بدون رفته با احمد پاشا پوست و قشون و اما همان شب
از ملو مدت سه ماهه خود را در وقت و قهر را تصرف ندانند تا اینکه احمد پاشا
بجز و قهر قلع را تصرف و قشون و غارت بظهور رسیده و بعد از او
سار و مصطفی پاشا به تنجه کجی و پاشا به تنجه اردیسر و مور شده بعد از
جنگ و محاصره قلع کجی نیز تصرف رومیه در آمد که بعد از آنکه رومیه
متوجه اردیسر شدند موکشت هر از راه اردیسر عازم طهران شده
رومیه آمده اردیسر و مغانات در آنجا و سلطانیه تمام کرد از راه
بجمله تصرف در آوردند و در آنوقت در راه از جلوس شاه
طهات انقضا یافته بود اشرف چه خبر احتلال در پایگان و جبریت
حصر شاه را

حصر شاه را بجای جنب طهران شدند سرعت تمام عازم
طهران که در وقت و قهر اندر بان که در جنگ طهران و وقت مضرب انجام
شاه بهر نوع گرفتار نشد بمقابله خویش شدند در میان بلاد طهران و بلاد
و یقین واقع شده و کربلای شکست یافته و لور نیز محبت نشسته
شاه طهات از اندر زمان عازم مازندران و استرآباد شد اشرف
بجورای مجمره طهران نافرو و سیدال ناصر و سرور و تنجه قشون
ماور و خواجه اینک اصفا تنجه اما با قشون لابد در مقام رحمت
در آمدند و بعد از آن موکشت هر وارد مازندران شد از بجای غریمت
استرآباد تنجه فتحی خان قاجار بجای کشت سیمت سرافراز و خواجه مجمر از کمانه
و قاجاریه بدو نفوذ افغان طهران رود است و در این وقت سیمت بلاد طهران
تلا و قشون کشته چلال احمد و دوستی رهبر غنا و کارکن شده
پایند ملو رود استرآباد و شخ طهران میان میز میوس از آمدلو و یقین
مطبع و متفکر کشته اما با ساه و قسم نکر که تا آن زمان بهر
طریق محالفت بر کفر از راه طاعت در آمدند کفار و در میان محارب
پاشایان روم با اشرف افغان و خاتمه کار شاه سلطان حسین
در راه سیم جلوس اشرف احمد پاشا و اما بعد از طرف دولت عثمانیه
بهر درار منسوب کشته با فوج عظیم به یقین خانه پاشا حاکم اردلان

مکان کنایه فرجات همه او قرار دهم بعد از خلع سلطان احمد خان شاه
روم عتساصد و لغز و کات آن را بشهر سلاطین و همه نزل
انظر فخطبه سیرت فرنگ نژادیت فرستاده و بعد از آن نیز از آنجا
نیز او را بجزیره لمن فرستاد که آن را مرخص شد و تخته
میان احوال او در وقایع سال هزار و صد و پنجاه و پنج که شش خواهد
پرورش **هو** **یک** **دین** **م** **قند** **ر** **ل** **و** **ر** **ز** **ف** **ز** **ا** **ق** **ب** **د** **ا** **ر** **ش** **ه** **م** **د** **ا**
در قندهار در روزی که وادریا نامی سپهسالار از آنجا همراه
افغانه در کوهت درویش خفهان آمده بعد از قتل صفیر میرزا
کرانه میان عتبت جوانی رفته و بعباس میرزا بموحم
و لو عابر بر لور خاقان مرعوم که پیشتر سردار کونیه کلاه مو سبک
و بر سندان دعوار دروغ در دست بنشست و از موحم جوانی
بطواف اطراف جعفر افرا هم آورده و همه را شش عتبت
جناب است بهوار است سر بر آورده باز بکر بیان عدم
کشد و شمع شش خنجر صدق فروغند شست زده به بیان رسیده
هو **یک** **دین** **م** **قند** **ر** **ل** **و** **ر** **ز** **ف** **ز** **ا** **ق** **ب** **د** **ا** **ر** **ش** **ه** **م** **د** **ا**
خود اسطون محمد میرزا نام نهاده و شاه فرسوار شترت یافته و شمشیر
صد پانصد نوار غراب بر سر خود جمع که از آنجا بنزد عبداله خان حاکم بروج رفته

مجموع

مجموع عتبت او بر سر نهاده و از آنجا بمیان نهم باز رسیده و با شوق و
عزیمت بند لکه بایسد اند نواده میرزا او و دود و در آن اودان او و در آن
ستمه است قتالی بر در شسته بوجی و له فوسید اعدا منجم رفته و بند را
باجا کشید و بنا بکلیت تصرف در او و بالا فرده از جانب اثر و عواید و
او مور کشته با روحی به و مهور الیه شکست یافته بجانب هندوستان
نشست و بند را بحال تصرف فیه او و خیمه و لایات افغانا که در قندهار
زین نام قندارت در لایحان به رسید و در ابراهیم نام طوحي
که بچند نواز درون در یونان کرد و قتل ۳۰۰۰ نفر و در قتل
در قتل هم فراغ و میان منجم که **م** **قند** **ر** **ل** **و** **ر** **ز** **ف** **ز** **ا** **ق** **ب** **د** **ا** **ر** **ش** **ه** **م** **د** **ا**
از کلاه نمد پوست تحت بهوس فرسوار و از جریده خنجر بکند و غیر فتاده
چاد قندار بر پویه خگاه و از سلطنت را با دعا پرست سلطان حسین آرزو
خو را اسماعیل میرزا نام نهاده جماعت ضویان رشتند و میان را بینه ریت
تکمران فرشت و دیمان و بار سکوه تصرف که در آن **هو** **یک** **دین** **م** **قند** **ر** **ل** **و** **ر** **ز** **ف** **ز** **ا** **ق** **ب** **د** **ا** **ر** **ش** **ه** **م** **د** **ا**
تورچی بشیر که سیه سالار و صاحب شیار کیدان **هو** **یک** **دین** **م** **قند** **ر** **ل** **و** **ر** **ز** **ف** **ز** **ا** **ق** **ب** **د** **ا** **ر** **ش** **ه** **م** **د** **ا**
شنیده باجه هزار کس عازم دفع قندار شسته در کونیه و دیمان با روحی رفته
شکست یافته بشکابن برکت و قندار رهان روز و خلاصی کشید و لایحان را
باتیجان علا و تصرفات خود کردند و محمد رضا خان به بار جمعیت نمود عازم لایحان

تولد آن حضرت در یوم شنبه بیستم شهر محرم هزار و صد و دویست و هشتاد و پنج مطابق
 بولس و قمر و سحر در جزیره که بلفعل عمارت طبع در آنجا احداث
 و بموقع آن شهرت می باشد اتفاق افتاد و بسم جد و نذر فایده بود و همگی
 در بازگشت همگی قدم بر معراج نهادند که آنست حیم در میان چک و ترک و غرور
 و بر ترک ظاهر کاره سرگزشته در میان حال آثار دولت و فرقیال از
 ناصیه او انشای هر دو موطن از دست موبدش ها می شد و در عالم خود
 نادر افق بود پس از آن نام نادر فی مشهور شد **کفتار در میان آغاز کار نادر**
کارگاه شنبه محرم از آنجا که نقش نادر کارگاه و جبهه را بطریق مذکور است
 نادر و پسرانش برقی بی آدم خیزه و باین جنس کسوف طراز می توانم و نام
 بر برداشتن نوع شیر انداخته و در فصوص خداوند حمد است و فردا شنبه
اینو که نه الکی لم یلد و لم یولد و لم یکن لک کفو احد
 حضرت خدا را در آن روز آغاز ایام **سبب** جوانا و بهار
 و هزار زندگان به سکه م ربان یکی عیش و کامرانی و لذت می بردند
 بباغ عینک که به اهدا می شد که از روی شرافت ربه ابور و بهشت درانو
 لایق با نرکان نیر و او یک به هم که از این رزم و نبرد و جوار خنده و نیت
 خوشتر آن جوانان تشییع بر سر حضرت و بر خویش داشت آن حضرت
 طلب می نمود و در غنچه استوار بر جبهه آن سعادت مند شد که بهر

در خند شکان

ز رخ شکان نشا رسد طریقی اشاع و من کما به از ار
 جنگ و نزار کشته بهر اراد و ترانطایفه باین علت ششم
 آغوش تاب داشت و همچو به بیج و عین شدند و با الافره بکلم رضا
 امر محصلت صورت وقوع یافت از آن محضره صادق عفاف و دیگر
 هزار و صد و سصد یک بهر در شب یکشنبه است و بجمعه هزار و صد و
 ساعت و نیم از شب بزور کشته شانه را به رضا میز را بوجوه آمد بعد از آن
 سبب آن ستوره رخ بنقاب تراب کشته شده و
 دیگر او را در سگ پر دکان عریض عفت شرط م داده که نظر الله
 میز را و اما مقصود میز را که بر آن درج در خزان البرج رند چرخ که در
 آغاز ظهور کوب آفتاب این خدیو بهیلا و وقایع و امور که
 در سمت دره جزوا میورد و شند مقدس و قلجات آن خیمه داران
 حضرت نبش ربه اصداد ترکانی که از کینه و اگر له و سیران باب
 غنا و بوقع بیست و کوشش و سحر از بداندیش و در شلال
 کار ایشان نظور آمد و جنگها بر که با جود و تقوی و ترک و چرخ
 واقع شد تا انطایفه رام و سرحدات را قریب آرام گویا
 اگر شعله از هر یک شکر می باید تا رنج مطهر اخلاص شد بیرون
 از اندازد و گت با مسکریه خارج از خصم قبول تدبیر و شیراز

لکه چهره درین روزنامه بقضا رسد مور و خورشید صیقلیت
 امور است لهذا برسم اعمال و احوال و مروری است کمیت
 قلم را بی جنب احتضار غنائی که از پیش زد که بعد از آن که بزم را بر
 هر آن در عشرتسر ایران زینا بر کوکب کرده در هر گوشه از افق
 و مخالف نوا و از هر سر هر چه طبع و استعداد است ترک
 و چیک چیک ها سینه خنجر است خوشنیزه و کوکب
 و بزرگ قانون فرمود دست دل در دایره محبت زلف افروز
 کشیده و هر جا قور و تیر و سوز که بر پا چرخ بر کوه فرار بر آورد و پا
 از اندازده خود بر دل کشید و هر جا خشک مغز بود بهشت خوب
 قد علم که شایخ سرب در بر انداخت از جمله ملک محض
 سینه با بطریق که باقی ذکر نیست مریخ و ده لغت برشته
 و بشته تقدس استیلا یافت و حضرت ظلالی تا آن اوان
 در صحرای پور و کلات و آن سرحدات مشغول ملک دایر
 و چنگال خویش جلالت شاه باز اوج دشمنی را بر ره پندشیر
 پوسته صیقل پیش خویش و طبع بخشش کام بکاز و خویش
 بفرز چهره دید که سینه زان و مینا را از غم و غم بزم بزم
 اهر ایران رنج و غم زان از بدستی کام بر خویش
 شکسته در این

شکسته در این شب غم و در دست تقا و کشته ریش بر رخ
 و در تو کیک بسته این غم را تحفه غرت حضرت برشته با لهام خدیو
 نیاز داشت و بخت فرخنده طراز و نیزه غم بلند و قوت بخت از جبهه
 طوفان شد و اگر ادب باقی ایلات سکته پور و دود و جود کلات را بخواه
 خدمت خود در کلات را که حصصین و حصصین خدا سر بر لب
 تا قله و سحر و دایره که پوسته جولا نگاه است کبر نور و سکون و مادی
 و تحلیان خلاص بر و در بوی سر خنجر پدید آمدن خنجر و پیر
 کرد کار را خانه کار کوه از غنیمت و مهابت و شکست و زنا خنجر
 جهان کند محمد در زد که هر کجا خصلت از زو باه باز چرخ
 چنگ خود بر عوار بر تر کوه فرار و سرور که نمیشد کردن
 فرزان کردن بطوق رطاش خم داشته از یکا زو دارد
 که کوه رطاعت به بر خشم ایلات عمده که بهر ابر تو بقی بر قدم
 سخته ساکت طریق اخلاص گردیدند و فرقه بوز که افتار به نرف
 اش با بخت و داشتند و کوه اگر او ساکن در دفر و
 پور که از ایلات منظم خورشید پشته هر چند طوفان
 دیگر در میان بهره اند و خدمت خدیو فرزان میکشید اما آن
 طایفه از به حال بهر تیرتیر خدا بر تقابل باز در اقبال

خسرو پیرانمیرا دست خضرا فکرم با عدت بخت فرزند مسعد
ساعتی نه خنجر کشید و بعد از چند کی حضرت ارشاد کرد که همدرد
کرد و ملک را ده لوحه بفرستد و با او ششین طایفه مختلف الی ارکشتان
فرز که حبیب قلعه و محبت از مبتانت مکان و عدت خود
منظر شده بجهت در مقام کاشن و بعضی بعضی اقدس رفته با
ملک محمد الهی و دانش و از اگر ادره جزو امور جسمانی اگر ادر
خوشان میوشد و کرد و هر با ترکانیه عقده مولودش بشد و در
یک بقدر مکانی در کنار ریشه و شعبه با پریشانی و با ششمانه بخت
در او بخشید و او را سه دهم و چهار صد خواند و در از او جلا بدیده طاعت
قیام و یک و محمد یک و ترخان یک نام و با او را خود تصور
در انتظار و تصور در خلدی تو بنیاد راه نداده در شدت و محنت
رکاب فرزند ارشاد بپوشی و ستر سایه و بناله و چتر
خوشه قباب بفرستد و بخت با قلیت اعران و کثرت
خضای در فرستد بر میان نه با اتفاق مولا خلایان که برین خلایان
خانه زین با حشمت رهت غرم افراشت و با هر فرقه بنایا گیر و در
که شد در پیمان **توجه کوکب فرزند کوکب** **مقدس کجای ارض اقدس**
و بنیاد بنیاد بر انور روشن است که جدو چنانچه کوکب و بنیاد کوکب

اقاب است

اقاب است و بند پر از رخشا طبعان تا طلوع طلوعه نور خورشید هشت
بنجر که در مقدمه کتاب سمیت گذارش یا شد که از این که
ملک محمد در ارض اقدس از غار سر بر نه دو ایرایات خورشید
از راه نصف نفس وقت و هم بطوق حرمت او کوفته بر نه و در
لطاعت بر پیش کش و نه اندر کعبه قلیج خان پایا لود و اصفایر طوار
بفرستد از دولت دوره و در بر تافته و بنزد ملک محمد شش شد و صد
در این حرکت ارشاد که بر طبع غیور خدایان ما ملازم اقامت بکاره و در
کارش با یک خاکی به طرف رولنه و در تیر این امر طالب
بهانه شده تا این که ملک رسد و در بر کعبه چهار در ملک خورشید
هیست از ان خباب اندیشه مند و بر ان مبرو معتمد و نیازمند از
بنزد او روانه کعبه بیانات سو که بعد و بین و در شده و ما را از این
بارض اقدس بفرستد و با او یک نشانی منظور و غرض از عالم
سود و غرض اسم بر و غرض بر عکس و غرض نوراید خیر و غرض است و لو
را به غیر غرض بود بکثرت نیز بفرستد ملک که عازم ارض اقدس
شد که در طایفه با ملک از طایفه است که حشمت او در دفع نور
خلوت بکارگاه شد و در غرض دفع کند بخت نباشد و جلا بر که
در حشمت بکثرت بفرستد و بفرستد در بر باز خود ساز که همیشه

منظور است که بکهرت درین روز و سپید از جوینک را به تمام
کارش بوزند و ملاخلان نیز بر یک بخوان و اتباع او در آنکه از مرکب
بستی در اندازند روزی در سب و نگاه سوکت مشند با یک گرم جویه
باز از لوز بغرم غل کبر یک دست در آنکه شستند هر نام توسن
امور و در دست را بفرقت بشت دست در یک تار است و در شش
از پنج آفتاب بشت دست بر نمر که شسته دست بکهرت بر خوان
اب ملک خواجه جویه شریک ملک از رجا در دست با یک جویه و بار
نخوت بوی خوش و نمر کرده از میان بد در شست بعد از آنکه از یک
شیر عطف غل کفر ادا بکهرت بوشته در کین وقت بفرقت بکهرت
بنصایح شفق نه آه قلب قلیح غل و اما مق را از خود دور کرده ظاهر
الت سامان را بخورایم حش بعد از آن به خوشی شهر
ترغیب است که که ملک بختش بکهرت بکروز بیشتر حرکت و حضرت علی علیه
روز و یکم قلیح غل و اما مق را بفرقت بکهرت بکروز و در بفرقت بکهرت
مرزعالی است به بفرقت بکهرت بکروز و اما مق را بفرقت بکهرت
بمقتضای عقرب فادله بخوان و نفر را که در آن بفرقت بکهرت بکروز
هر باطن لبان شمشیر دم زو خود را بر میزدند زمین بر داشتند و از آن
عازم امپور دگشت و ایلات آن ناحیه را جمع کرده بخت بدیع کینه بخوان

بکهرت

کاشته در میان آغاز محراب جناب در یک جمعیست بخوان
حضرت یزدانی ملک محمد لوز و موع این بفرقت و شست بکهرت بکروز
که از شجر خلاف آن ازاده سر و جویه است کیش بر نیکان
برک سیدی بری نخوید خورد و بار کران زیاده سر برادر شهر
دارو بر نمرل نجات شعله بفرقت بکهرت بکروز و اما مق را بفرقت
مقال کوهی است روز اول دیدش ششم به روزم به
کنت است این پسر که از شکر کشت نوشت که بن مشق شده
بدفع جناب نادر بوزند یا کار جنک اما سازید لکرو با و جلب
دادند که اتحاب کون فرار است مویید و دلا در دست مبسوط
ایست بخت بسیار و احکام کفایت در نیت است و تصور
انیم فرخنده ضمیر ما بیرون و این جناب از خیر قدرت ما افزون است
ملک بفرقت بکهرت بکروز و اما مق را بفرقت بکهرت بکروز
آن کرده است تمام را بفرقت بکهرت بکروز و اما مق را بفرقت
و چهره و منته به شکر کشت عظیم و محتو بر قلیح است محکم بفرقت
آن سمت را بفرقت بکهرت بکروز و اما مق را بفرقت بکهرت
روز و جوشن کوهی بفرقت بکهرت بکروز و اما مق را بفرقت
فرشته پیغم کفر و حرکت او بخت و شست اگر که و موجب نزاع

و فداست ازین ماجرا در گذر و از این ملک محصور آمده
 پیر و غنی شده بود فرستاده اگر او را قطع نمیکند باز گویند و غنی
 پیر و غنی بود اگر گوشت با ستاف لوزم کسری جوشیده و بوم
 در فویش پس آمدن از بنا عد ریخت مخلوط شده فرار و در قلاع
 نه متوار است زنده ملک بلا مانع و در خورشیدان شسته بنا
 که است که قلع اگر او را چشمه هم از غور است و طغیان
 به در ارض است که با حاشه زمام شیار است و است
 کیر و لولاست قلع زینا نور در درو فرخ خوشان طلوع و شش
 انجمن در اینجا بود پیش نه طوطا فضا می صره که در خصال این
 طاف خدیو جهان میشد بلا زنا کمان بسیر و شش رسیدند
توضیح این ملک آنکه بزرگ در صحرای ملک بسیر و شش در حیرت
 خط الله قفسه کجوان در عد غوشان با شوکت شان و افواج زرم
 کوشان از راه تعصب ایلیت بغیر اعانت اگر له رینا رود
 ابتدا کار در درویشی خوشان بغیر از اتباع ملک که اسبابا لوجانه
 اورا بمشقه متشیر اوردند و چاکر شده اکثر را مقتول
 و بر فرا و سیکر و معدود از آن کردن از در ملک تهر از ملک
 جان مبتلا بر بوم ملک و زین بلقعه بخر ملک قلع کیر و
 تاب و شش

تاب و شش عا ج کشتی را آب دلو کرم گرفت و کیر و شش قلع بود که
 حضرت ظفر اللهی و نقی خیلان صفین و لیران محو و کیر و شش و غره
 زن از طرف نموده است شش زهر کف قلع کیر و شش
 شکفته خور با قلع و سران قلع و خور با کیر و شش و از سنگ
 محصور بخت پشته ملک پیر و شش از وقت بنا کیر و شش
 جرم در قلع و شش کیر و شش و لول و بزر و قلع و طوطا و شش
 از خور قلع و شش کیر و شش کفن خست یا کیر و شش ظفر اللهی
 عورات و اظهار اید قلع با ایلان از قلع و شش و کیر و شش
 قلع و شش دشت نر و خور و ان شب اگر که از خوف ملک
 در خور و شش کیر و شش و لول و بزر و کیر و شش و کیر و شش
 حیات تازه و بهت و انداز و یافه بار و سر قدم ساخته و شش
 احضرت پیر و شش و تجید از در مصالحت و شش و شش
 بشند روز دیگر که ملک نمرود اعتراف شش و شش و از در قلع
 افق شش کیر و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش
 و طرح جنگ از در شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش
 قاصر و شش کیر و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش
 و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش
 و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش

نیزه عشرت را با دست خسته و خوشان از اطراف ملک کرد انتر لکن
که شایمک از نیا تو بجانم بمو که جنگ آید فایده مگو طایفه افشار
و کرار و منکر و کشت و عیش و شمع و شمع و شمع و شمع
جنگ و کشت و کشت و کشت و کشت و کشت و کشت و کشت
دست ترک رزم و زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور
صرف زمام غم لکن ملک نیزه و باره را دست نمیشه وارد
رض منض تو ام لکن و **دین است** و **دین است** و **دین است** و **دین است**
چنگ قلاع امور که در تصرف است را با صدا و محو شده و صد
مخالفت لکن از کجاست ای لکن که بکنی قلع که دره فرسنگی
امور و ملحق است چنگ که موسم زشت است و شکر سزا
عاز کمر تاب و توان لکن که در حرم ظفر از انجا همیشه سرگرم
نست تا بد لکن شدت بر داری غم ظفر پرورد و فرود دل
سرگشته یا دلیران عرصه نزد قلع و زور و اطراف آن بجای
و شاکر است به بند لکن آب رفاه را بقلع است با برادر
کار نیا بد چلند و مرکب بسته قلع که در ف تیر و شک است
نیزه روزه مهر و عشق یا خرم تر از طایفه افشار و زور و زور و زور
امت است این شمشیر جبهه معذرت و این و دست پویان

کردن برلقه

لکن برلقه لطافت کد است شد انحراف س قلع را بر
برکنده و لکن قلع را که با پور و پور و پور و پور و پور و پور
س حقه و پور و پور و پور و پور و پور و پور و پور و پور
رزمه ابتاع ملک و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع
تمشت کارنیک قلع و زور و زور و زور و زور و زور و زور
س ماه انقلو را به مضیق محو و زور و زور و زور و زور و زور و زور
مترتب و لکن ملک رکنه بلند ساحه است و ان لکن
زن لکن بر زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور
پرو میان با لکن رکنه لکن را بدست انقلو و زور و زور و زور
بر ان بسته است لکن را فروت مند پرو میان شد و زور و زور و زور
از بار و زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور
لکن و زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور
شد و زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور
با موضع رکنه راه و زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور
ساحه شد و زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور
بضد صد زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور
پست زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور و زور

بسته است بران جا بر کوه و در میان عایب و صراط کوه
رخه در سبب است و قرار دیوار از پشت پنا وقت و بر شریستی
این سیر بران چرخه جاب است رسیده و در بر دج و موت
اشا رخا و نه علی و نه طایفه و کوه و کوه ای کوه طالع خور و در برج ایستاد
و در دست رخا نشسته و از عین اضطراب نشسته سرکش خنجر
زخا چشم دل کشته از در میریت با سر و دنیا کشته
خدیو که مکا چرخه رخا از روی انظار که سر نیت کوه و کوه و کوه
رنگ بر نام که خدا ترست که میر و طیت نشسته کوه و کوه و کوه
نشسته تیر فایده است باید است بر آن حالتش
تشنه حال کوه کین ایثار القوه دیگر فرستاده لیر کین ایستاد
لوا طفره بوزن دله و کوه از کوه روز بهیت لب و غم و غم و غم
اغش کوه و کوه قراخان خیر و بزرگ قوه و کوه و کوه از کوه
چرخه مشفق با حقه بوار و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
الله و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
با جود و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
چرخه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
در کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه

ابن

۲۲
است که کند از کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
برج و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
انجیر لال کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
چکان صلاوت شیر و سر خنجر و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
حرکت و از کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
تقوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
جلوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
قرین و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
ترکان و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
کین و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
جود و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
کین و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
خود و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
اکثر و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
خود و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
بهیت و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه

در این شهر را بعضی خدویش نرسیده چنانکه پیشتر
نشد و تا آنکه بر این شهر شد در میان اعدان رضای
خان از دربارش میرزا سردار بی عریان و قتلگاه او
در این شهر از این جهت است که خان از دربارش میرزا سردار بی عریان
گشته از عرض که در این شهر که سردار بی عریان بنا بر او از شکست
ناور که معرکه افروزه رنویس و لرد خاک خورسان و جودا صحرای
اعلام گو که اکثر تا و روه او عازم خورشید گشته است غایت
با اگر او اتفاقا بدفع ملک شود که او را فرار و الا معلوم
و نمونه اتفاقا اگر او با حضرت ممتنع الوقوع است به تها و در آن
کرین و زرم از میان نصرت قرین لواری توجه بجنب ارض اقل
افرجت و نزل موسوم بمیرزا که در کفر سخی شده و
موت خندان علیا و رقع است جولا که با دیار شیر حشر
ملک نیز پست و نام بمقابل نشسته و فیما بین نایره عرب
اشغال شده و لا در آن قتل و نام شیخ شریک است حکم عوار و
ملک را در دانه و یا عدم شده ملک از حد و چنانکه
بلارک بیان کند صید زخم خنده بال خود را به پناه
کشیده خیر و جهان نیز در همان روز اطراف شهر را بر اقدام جواد

مهم فام

صحرای خرام ساخته شیر خازن و طوس که موسوم بقبوجی تراب
فرشته مقدس در جانب غربی وقت متروکه نصرت
است که کرده راه آمد و شد بر ملک است هر روز
بکند از ستم تر که با فوجی خون رزم در حواله
جولان میدان و بر خیزها کار رنی سیف و سنان دارند
و به بردل محو بایان مرگت و ند محو رزم ساز و سوار
باز از حضرت رامت معلوم از لجه که جنگ است
صرد خفه که او از شهر گشته است بقلعه که در زیر
دبیر از رگوم آن تالاب و لاف و حشر اکثر را حشر
که همان چهار دیوار شهر را ملک است در
این حالت رشتی خان و در دخیان گشته است و موسوم بمیرزا
شیخ رنویس که در ملک رشتی خان و لاف و حشر که در
رشتی خان و لاف و حشر که در رشتی خان و لاف و حشر
محمود است و لاف و حشر که در رشتی خان و لاف و حشر
در شان و شکست تو واقع شده است و رشتی خان و لاف و حشر
این سخنان که فام که نام خورشید و بی بی در فرستاده
جنگ با ملک مقود که خرم نیست عنان شور را کشیده قدم

شکر که از دوزخ و دوزخ و دوزخ این نام مختصرت نبرد است
از جنگ بجوشت به طر و دوزخ و دوزخ و دوزخ و دوزخ و دوزخ
فرز ز نایب شاه سردار و سردار و سردار و سردار و سردار و سردار
و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
بیت سردار و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
ظفر چشم و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
با کلاه و توبی و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
ارض و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
ایام و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
با رعیت و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
از حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
ملک و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
از حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
روان و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
بجای و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
میل این

۲۵
فیض شایب و اعلای و اعلای و اعلای و اعلای و اعلای و اعلای
جبر و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
بنا و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
کشت و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
توبی و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
بکشت و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
کشت و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
کشته و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
پیش و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
کان و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
تبع و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
این و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ
در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ و در حدیچ

گذشت به بولند احمد بر حرم و کس ملک را بهوشته در برج
 اطراف دروازه ارک متوار و شغور دفاع و خود دار شده
 کس فرستاد ملک را ازین موقوفه که بهر بخش ملک و القور و توپخانه
 و جمعیت بجایست شهر ایضا که از دروازه ارک و در تصرف
 همه بر خود خورشیده اولاب جنگ کنه قریب باشد با ثبات
 ازجا بدر رفته و اعصاب و قرار خفه شهر را گذاشته فرار گوز ملک باز
 شهر را تصرف کرده با شهریان راه مصاره و مواضع گرفته و
 ظاهر الامر چنین و از این آغاز کار صورت انجام را بعین یقین
 دیده بودند و شد و ملک کار سردار را پایدار گما قرار خفه داشت
 اما بعد از آنکه غنچه بر بسته این امر مهم در کشتن رسوا کر که معلوم نظر
 گمان این غنچه بود که در حقه رفاقت انصافه و خبر نمیرد است در
 و کاش که احوال ایشان امید به بر نیت بدون اینکه سردار
 ملاقات نایز غم میورد که سردار در نیت خفیه خویش شده و در راه
 باز نیت به سردار را از سرد قتل شده و اگر او را گرفته بود
 جنگ و باطلها حیات اعلامه بخار خفه زنگ که بر سر شده
 اند و با ملک محقق بقیه او بر در نیت و در البت خفیه خویش
 که بران حش این خفه که او را با بزره در خفیه اعلام عا بر کشته دیگر لوار

انتهای فن

۲۲
 مذاکره اش قدیم کرد در میان عزل محمد قلی خان سردار
 و نصب محمد رضا خان ترکمانی
 در آن اوان ادبایان مقرر گویند که بهر خبر ازین خبر سمیع عیان دولت
 رسید رسم عزل بر صحنه احوال رضا قلی خان کشیده محمد خان بکران
 بهر در از عرش بر صوب حش را پیش از آنکه محمد خان دارد
 خورشان شو ملک ملک را خا و دیده و الا نشیمنش بود شهر
 خاطر حش ملک استحق بر لوز و خود را بر سر نیت بود فرستاد
 و عیانت در کشتن بود و خبر در عرصه خورشان بود
 خباب نادر که میاید و در توقع ملک کار از او توان داشت
 نمیدیدند و در مقام استعانت در آمده و حقیقت حال
 بختش اعلام و اخبرت نیز بنویس و الا و نه و یکم فرقه
 اهلکنا با خا و با سنا یا تا فروده آن کو شهاب اعدا گشته
 مستعد و ملک جمعیت را از نیت رد و اگر کلمات
 و دره خبر منعقد با حش شو که خبر از بکانه و بخرم املوایشان روانه
 و اگر او خوشان بود حش ایشان را اقدام بر کرم یون بسته
 و در زور و نیت بود ملک استحق مغلوب و مظهر و معجزات
 او از هر حد حیات و رگشته خوشش و با غر حش شده

بعد از وقوع این امر لایق غفران مآب ملا فیض حیدر ساکن
 ارض اقدس و از فضل و عرصه و جانب ملک برار اصلاح دانت
 المین و از دست پور شده چهره شایسته و المهور و ثنوت انصار
 حایت طرف عاجز و زیون میگردید و دست گردیده معضرت آن
 شده ملک استحقاق را از دستش بر کفین محض و در دانه ارض اقدس
 سافه بمقام رسم عاجز و وزیر ملک را برین جان و سرافراز
 حجت استکشاف را بر و اراده او را نیز در علم کجاست باشد طایفه
 و حشر نزلو اگر لو بنا بر وقعات زمان هر بنوعی رخنه شده قصد
 کرش مآب و انوار ملک استحقاق که از غیر منشور اذن از دیوان
 جناب نامور در دست نه گشت شده را در ایشان در عقده مشاع
 مانده در مقام سرخه این ایشیه که باغ طراکلو را در گشت شر
 و نابره شریک و دیگر ترکها زیر بغل باغ را در دست را در شری
 داشت ملک محو از دست ملک و لطف و لبرعت تمام عارف
 نیت پور شده در منزل قدکاه با شتاب افشاده و اکثرت
 نیرافش ریه و اگر لو و از دست پور لو را حاکم که افراشته چهره ملک
 از بیم شیخ و سنان جان ستان دلیران جهات کیش تو
 بخاند اسکرعیش حجت چینه نفوذ لیران غفر فرجام هرگز

بیدار

بکسیست اقدام نمیکند که کار از دست او نرفته اگر چه پس
 تو نشسته اند و بعضی از گشت گشت منعدم گشته اند چینه
 نفوذ را در و اگر لو مندرخت است به منزلت استی گشته اند
 و از نو ستم بر او و حضرت نیز زنده را که و بنا بر اینکه همیشه
 تو ستمی طایفه اگر لو از شریک با باک آب سلی حمله
 سر که کار را از دست گشته با چینه است و برت اینه و
 از دولت ملک و غلبه توش یک سر و شریک و راهی که خوش
 گشته و از رفعت انجامت که بر میر گشته ملک
 بعد از وقوع این حالت پور را محصور گشته و هر شهر خود
 در معرض مخاطره در دست محاصره گشته و از در عجز و اذیت و
 تسم و حکومت انوار است که به قیج خان پات حاکم بقع
 نقولض و از ملک ارض اقدس که بعد از و در فیض نیل در خود
 کان است و لو دیرا غار زنده از ملک سر حقیقه بر سر و که شطت
 بر رسم و در زنده و خرد که به کنان نیست کلاه که با برادر ترب
 و لو که با لطف و شایسته و ان غیب این بیت بگوشت مرغی و
 نه هر که به برادر خوش و لبر و در : نه هر که به این به نو که برادر
 نه هر که طرف کج که نه و در : کلاه و در این سر و در

چندانی بود که قصه است بین من و شهد مقدس و ایام و از اعطت
او بر تافته اولاً آنکه شجر آن که ملک است حتی مایه و بان
امر است که موم بود منج نیز از حضرت طهر است و آنکه با هر آن
بر منزل امداد کار و کار گذشت و ملک است حتی تو منج را تصرف که
گشته بود حضرت بعزم حواله می شد به سمت رادگان به سمت
قسم که ملک نیز از شهد مقدس بیرون آمد و بعد از آن حضرت
پرواز و از آنجا بر سه خوشان آمد در اثر یک که از مواضع شهد
مقدس است تا از فریقین واقع در حلقه در محبت نغمه تجاور
از اساع احرار و در سیکر گشته بقدر السیف فرار و عزم خانه دویار
خو که از حضرت با هر فرد و کلمات و ملک عازم حجت جوشن
کو که در زمین و قنوت ریه بجا بود و غدا و حضرت انسا و از راه
قصور اعصار رفته از ترکان به درون است و انطایفه بتولیات آن
تارک است و انقیاد گشته اند که بجز است طغی لغت گزیده
ایمور در تصرف نیست از حضرت با از کلمات عازم ایام و دو
در خارج قنوه معرکه ارار بزرگ گشته ترکان را شکست و لکه فرار و عزم
ارایش در پیغوله یثی متوار و حجت و از آنجا بعزم مدینه
ملک مرکب نمود و نسبت جنوستان بر رنجته با و نول موکب

الحبار

۳۸
آن جانب ملک اگر که را تخته و ملک جمعیت است آن منفق حجت
رست جمعیت افزوده بود و حضرت نیز بجانب ایام و عطف
عنان شهر کثیر نور و کوه بود و وقوع این مقدمات محمد خان ترکان
و از روزی در پناه سرور و مودع و آن گشته و حقیق خان پات و ارجا
ملک محمد بکومت نیش پور اقدام در شت بلبب این سردار
با ملک در مقام خود سر بر آمد و مخالفت نمود ملک و باره از راه
رست ملک نیش پور کو حقیق خان بمقابله پیوسته با تقییر
و اعبه مدافعه حضرت جاکر فرستاده ملک استحق را بشکرتش
از نیش پور طلب و نه با کو که دارد و حام باغ خارج شهر نقل که
از اتفاقات خدیو زمان نیزه با نهادیم اینو متوار بجانب ارض
خدیو رست از روز حلال گشته بود و اردو خایه و رانجا
پیر حجت مدافعه و قنوت در مجال لوتن از نیش خان رو که آن شده
ملک محمد پیوسته بود در آن اورن از جانب او سردار و مستحق
آن نوز و بعد از آن پیش آمد و مغلوب گشته بقوه نهیت و موکب و الا
نیز بطرف ارض اقدسی غریت نمود و در روز و کوشک مهر و
فرخنده شهد از غزم ملک و در وقت گشته و کت ملک
و لیدر که در علامت لطف پروردگار در این است به سمت که

سپید یک در شیرش همدست و از این
دشمن کار بر سر انجام است و این خبر بجهان داد
در وقت روز و شب و بیدار و خوابی است و در
ملک حاجت این سر و بند است از ملک ابهر
میشد به این خبر اتفاق و تانید خداوند نفس
و اتفاق ملک استی از پورتهان روز و در طوق و فرسخ
ش و بیدار و شب و بیدار و خوابی است و در
و ملک محمد از ملک ابهر و بیدار و خوابی است و در
کین تها و در بیدار و خوابی است و در
با نیاز با هر طرف و بیدار و خوابی است و در
باز قریه تیغ و از نهار و بیدار و خوابی است و در
کسیر اطعمه شمشیر و بیدار و خوابی است و در
خانه است و تصرف و ملک محمد و بیدار و خوابی است و در
از نو که بر تخته می بنده و بیدار و خوابی است و در
شدند و از گرفتاران آنچه را بدست شد و بیدار و خوابی است و در
نامدار عطیه اندوز و بیدار و خوابی است و در
بیدار و خوابی است و در

یا هشت

یافت اما محمد و از وقوع این شکست با غارت ریه و در کشت
با او همدست و بیدار و خوابی است و در
ن و در وقت و در وقت و بیدار و خوابی است و در
و است و بیدار و خوابی است و در
و بیدار و خوابی است و در
با ملک و بیدار و خوابی است و در
حصر است و بیدار و خوابی است و در
ش و بیدار و خوابی است و در
روز و بیدار و خوابی است و در
ایضا و بیدار و خوابی است و در
لوارم و بیدار و خوابی است و در
و بیدار و خوابی است و در
بکان و بیدار و خوابی است و در
افراز و بیدار و خوابی است و در
سخت و بیدار و خوابی است و در
کین و بیدار و خوابی است و در
سحر و بیدار و خوابی است و در

سوار شده همکند ملاقاتین بلقع شد کجاست بقصد
اینکه ایشان را یکی که دلیران میخوانند صید نموده را بتیر
رساند جنگ رو بگریز آغاز نموده کمیت برق بکشت را بسمت
سبکو کرم عنان دیگران کران رکاب را تا طایر سو فارو
فارس یک جولان ساختند ملک هم پدید
به تغیر نظم غمت خورده بهیت مجموع متوقف رسیده
باز از کرم و دار کرم بگوید و کوفه از طریقین بعد آمده و دران اوان
شدت سرما چکان را از صدمه دلهای ریلان از نظر برف
بند آب در جویاران افزوده بپوشانده جنگ بولایت
کرم شکسته شد و ملک بجانب ارض اتریش و انجمن
رو براه پور دانه از آنجا بپشت اوضاع متوجه آن جبهه
گشتند توضیح این مقامی که از قدیم الایام به عتق جاریه
مرد در صدد مرد و طاعت تا تاریه و عرب و خارج مرد
سنگی در ششده فیه منیر جاریه بپستی از نهات که مقتضیات
عالم کون و فداست احداث اتفاق و نزاع شده
انجمن دیر و خور از ملاحظه عفت کار بسته در
یک بغیر از تاریه پوسته و طاعت ایشان بدفع کدیر

بمهرش تا تاریه اینموز اغنیمت شده در صد و تقویت
در این فایده انجمن در آمدن تا این که رفته رفته جاریه
ضعیف و تا تاریه تویر شد انظار بفرار از ظهور امارت
انک در در احوال جاریه عتق بکوت و از ادر کج
آمده در محرم سووم بقرا قوم یورت گرفته بفرار از منقوش ساخته و مقام
جست و تا ز بر آمدن جاریه نیز جنت بفرار از روسا بکوت
بقا و بفرار محبوس و وقت بر سر ایشان ایغا کرده و بفرار مقتول شده
بعد از وقوع این طاعت تا تاریه و ارباب کج کج موضع
شهر بکال در دهانه فرخ مرد و طاعت رفته اقامت
و از رویا قیه با رجا ق و ترک کانیه استقامت کج بفرار
آب مرو نشسته آب را از کوه کمان مقطع
و در هر سو را از گشت و رزق ممنوع جنت بکوت
محسوس از خلال حال و اوضاع مردیان بلقغه شده
بر طبق استمداد تاریه بفرار ایشان را بکوت
انولایت یمن و حاکم فرزند اتفاق اشرار و رجا ق ترک کانیه
دست خط دل دراز و تا مدت رسیده آن ناحیه
جست و تا ز بفرار محبوس بفرار از دقت آب و اخافه

کار بفلکت و زندگانی بسرحد هلاکت انجام میدهد
 تثبیت پذیرد و در خدمت و معه کار حضرت
 نه بعضی احوال غلبه چشم حضرت نیز از راه
 تعصب املیت در خدمت بر میان زده بغایت
 حضرت عزت جلش نه بفرم نموده انجامت است
 غنیمت بصورت از فرستاده **در بیان مودت**
خبر چشم موب جان را بجز در دو بطون عتبار
 و فورات عبور از روزه نه میر گذشت درین سمیت کشت
 دفع شد چنان صیاد که غنیمت با دست تیری بازگشتن
 ناگوار حصه شایسته با طبع غنیمت و حقیقت طایفه رو پا در حسن
 بسر کوبه مود و دقت است بخت حاکم انجام در این نه و افواه
 که کور و زکنا طرن اینک است حجت سر حسن که از میرا
 منته مقصد کشت و شب بر سر دست آمده باران
 شد بر سر شد که لباس سیه فام ظلمت برق مرئیست
 بزنک ایا مبدل کشت و سر حجت سپهر نگر دران
 سر زمین از کثرت سید و آب باران که کوب
 وان سب کوه را بغیر است که در است و روح فوج فوج زن

موج بکبر

موج یک کبر که کوه بر یک سیم افشانند و از شدت باران
 و کسرت کل نه حالت رکوب و نه قدرت نیز سرشته
 جاده از دست پیک نگاه بدر رفته بهمان طریق آن شب
 در خانه دین بر سر نه و کوه کام طبع کوه که فرج کار طبع رسید
 مود و دقت سلطان چرخ نواز از اسوار را بر در خانه خود مهر است
 و بجز طاعت و انقیاد چاره نیز بود ب معزرت شده
 و پدر حوزا با نزل شکست و الا درت همه سرگردان قلاع
 از اطراف حلقه و خلد سپهر در هر سوختنه هلاکتها
 قلم نه چیده کوه چایست بعضی از ایلات این فرمان
 واجب الاغان عرض و در پیش مجمع سلطان جنقای
 در بی فطنت قلم حیات ارقام و درت در مقام لغت
 در آمدن بالا فرقه موب و منته کشته بقوه شخص
 جت و از نزل موب از در طاعت در آمده
 و مجمع سلطان را با اعوان و اتباع گرفته بکثرت اقامه سر آوردند
 انحضرت ایشان را با سه هزار خانه دار از ایلات حسن
 و ذاب کوه پینه به سمیت کلات و امپورد فرستاد و نه نیز
 سایه محول بر سر امپوردان از استاده **در بیان محیره**

تو قورغان و پشته تارینه مرد و مقدمات انزوان
رزحده قلوب جات افشاریه قله قورغان بگو که متعلق به انوریک
با با لوبو و بان سیکام شیخان در عقده تعویق مانده بوقوع عاثر
بیک با و جوت بیک باین همگان نخم خالوت در زمین
دل گشته و حق ای را کان لم یکن انگشته جعفری بیکشاد
لو نیزه از رو بر شکر کج جوشان بگو در می خالوت
این اشک همه اشک با عانت او آمده بولهره الوار
ظفر انی را بجای قله قورغان شکر کشتا و در طرف قله
برها متین و سپهر محکم ترتیب دلو تخت جعفری
بیک اظهار اعتدال رفته بر حمت خط پوش او را با طایفه
او در خصیت عبور از زان داشت عاثر بیک به نهر محبت
خوبه اسم قله دار بر جوت رز مویات اقبال
که در توفیق گو که منصور در خارج قله نور اتفاق افکار
اینکه خبر در از منزه سابقه بنا بر عدم موالات ایام هلت صفویه
سرحدات خودسان اکثر اوقات جولانگاه تو سن اوزبک
خوارزم و ترکمانه بوشیخانو و ابلا خوارزم تصور ایام خبر در
مبا هر چه بکهرت اظهار رفته جوید و زرم ساز زده رسالت شکر

اوزبک بوی

اوزبک بوی سرش کت زده بگو هر دفعه اوزبک مغلوب
ایران و مقهوریکه تازان معا کت سرباز کت ششید
شیر غازی ترک تظ دل دوست و زار بگو بار بار کت
در ساید و آمد شد تجا رو قورغان کت کت قورغان انفات
جمعا از تجار خوارزم دارد ارض قریض فو و بنا بر آنکه ولایت
بجوه در جود داشت در قلع و محوم ایجا تابع ملکات محمو
فوقه ملک محمو بیک ناعلا که بدو قورغان کت کت کت
بطرن رنند رنند رنند بطلایه حاج با تجا رنند کت کت
تقدیر رنند رنند رنند متصرف کت کت کت کت کت کت کت
روان آوازه شوکت و اکت اکت کت کت کت کت کت کت کت
فاندور کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
دنیویک بیک بیک بیک بیک بیک بیک بیک بیک بیک بیک
در باره کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
شبنه ن این جزایم کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
مشار اموال منسوبه کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت
او مبدل قورغان خلاص در کت کت کت کت کت کت کت کت کت
الثقات معموله کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت کت

دشمن و عیث است و بیام فیا پیش شمره نصیحه غفرار علما
خمس موسوم بالثون جلورا برسم خدمت و امداد و روزه
مکب ظفر بنید و حشمت بواجب است در پاقص و قوزغان
و انقضا کمر طعنه و از نوازشات خدیو فرزند و فرزند
در کشنده و نیز بسبب انقلاب مرد قاجار را با پادشاه
و قرار از جابر بدو در پیش و در بدو باران سپهر در
آدم در پاقص و نور بفرما بفرستد حشمت و هم از
طعنه در دران از آن در مانندان بسیر و حشمت
یک معرکه ملک بفارست است و تحقیق کار آن کوکب
جبهه انوار که از افق خورشید طلوع و فروز شده روز بروز فروغ بخوار
اجا را علم و فرزندش بر در ب دیوار نشان کوشش میشت
طعنه در نام محض و در قتل و سر میاید عبا مقدم و الادیه
نورایا هست متش را از کفر و حشمت انسر و بخت کلها
رنگارنگ سعادت کرم کل نشان حشمت انظر و شانه
نور را لوم حشمت به بزرگبند و در او را حشمت و کوکبه پادشاه
بسمت خورشید و ترغیب و تحریص فرموده و نیز که اینده
ساکت درون باز تجدیة مخالفت کوه بر عادت بقدر سر از کرپان

سکر کفر و در دوز

کفر و در دوز میشت انشا یفر او و حشمت منظر و ظفر و الادیه
خان را بفرستد پناه نصرت قرین و محض و قوزغان جلور حشمت
با همان از بیکه و جمیع از جانبازان خواص و الادیه و حشمت که ممکن
ترکانیه بواجب است اموال و ارباب از طایفه را عرصه غارت حشمت
ایشان نیز از قتل و سر میاید و حشمت و حشمت
بشمت پیمان شکن و در قتل و سر میاید و حشمت
در ان بر سر قتل و سر میاید و حشمت و حشمت
تسخیر بر آمده و هر قتل و سر میاید و حشمت
مجدد از حرکات ایشان عذر پذیر گشته رایت انصاف
افروخته و در دوز و کوکبه و الادیه و قوزغان و حشمت
یک قتل و سر میاید و حشمت و حشمت
کدشت یکسان شیر غایب را که در رکاب و الادیه
طریق سر باز و حشمت و حشمت و حشمت
و حشمت و حشمت و حشمت و حشمت
و حشمت و حشمت و حشمت و حشمت
و حشمت و حشمت و حشمت و حشمت
و حشمت و حشمت و حشمت و حشمت

بیغ و بس می باشد این معروض شد بدین که گفت
 خوراک داشت به سبب بند مرویش شد بقلوبه بامال ملک
 و نسوان و عیال به تصرف در آن که حضرت ظاهر الله بهم
 و غنایم را بغایان غنائت و اسرار ایشان بعضی خسته
 عزم تو گشت فرمودند بخت از باطن عت در آمده اکثرت
 طایفه نرگوره را کفایت داده در اقصای خود مردمان و باقا جاریه
 صلح و لغو کرده هر امور و طبعش و در سر قریبین در ستلزان
 رکاب طاعت حقه اعراس با خانه کوچک با پروردگار و خدایم
 ارضی و خدایان و شاه و فغان نشسته خشم برین موکب
 مسکین شدند در میان توجه علی حضرت شاه **عالم است**
بغیر محاربه با ملک محمود بجانب جنوب و در جنوب
نا درین موکب شاه پیر و قایم آن زمان
 بود از حرکت موکب و ملک بجانب مریدان
 چنان که بران خوار و خوار شد قیامت را در پیشگاه
 هر دو خسته شدند چنان که **شاه پیر** باز کرد و رفت
 فضیلت پشته از پیشگاه مستر کاتب جبین و سرفرازان
 چنانکه که شاه پیر در آن خیزش طاعت پادشاه و خلد

کارهای پهلوان

کارش پهلوان و سرشته لشکر را از نظام و از دست مملوین و فرزندان
 انصارت و جوی و در آن ملک و از دگر از افسرده اوضاع
 آن دیار از جویبار بیغ آباد شتران و تیراز قریب طرادت با انداز
 گشته و لایت و نور و سرور و طمع با لایق فلک نوزد
 انصارت و جویبار و در آن ملک و در آن ملک و در آن ملک
 و در آن ملک و در آن ملک و در آن ملک و در آن ملک
 قاجار و پیر و پهلوان و در آن ملک و در آن ملک
 سر بر شکر از آنجا جوم و در آن ملک و در آن ملک
 معیر الملک و در آن ملک و در آن ملک و در آن ملک
 فرزانه و پهلوان و در آن ملک و در آن ملک
 تصرف و در آن ملک و در آن ملک و در آن ملک
 نادر از مرید و غنیمت انصارت و در آن ملک
 افزای و در آن ملک و در آن ملک و در آن ملک
 و در آن ملک و در آن ملک و در آن ملک و در آن ملک
 از جانب شاه و در آن ملک و در آن ملک و در آن ملک
 و در آن ملک و در آن ملک و در آن ملک و در آن ملک
 موقوف و در آن ملک و در آن ملک و در آن ملک

اما همیشه در عرض راه در خطر خطیرش خطور میکرد که غنیمت
 آنحضرت و اگر لولایه اتفاق و نزاع و غنا و رفاه در رعایت
 از رفاه است احتیاج دل که بعد از درویشی و آلاختن
 از طایفه و سینه احداث نشسته و شکر و کار آنحضرت را با
 طهارت بنا ساز میخیز کنند از اینجا بهمن خداوند مسبب
 الاسباب و سید الکریم است با حلت انتخاب
 عکس این معنی در معنی ظهور و غیبت صد هزاران
 طفل سر بریده شد تا کلام الله صابیده شد شرح این
 آنکه فخران بعد از درویشی طهارت بخیر آن چه نصیر از جلوه
 اطراف رو بدرگاه شایر و در روز از جمله اطفال اگر چه محبت
 العفا و تشریف و طهارت را بخواه سر کران میباید غایت
 اندیش کار خیر گشت و سید بر آن شد که بفراخند تیر سنگ
 نقره و در میان اطفال اندازد و خود را در امور آن متذکر سازد و فخر
 شد و لور از معتبرین چشگر گشت و در خشت و بافتن
 و بخت و به شکر بر سرش میزد و به یک محبت که به تیر
 گرم کند چرخ فقر و من از تو بر اینگونه تکلیف شکر داشت
 بنحیف یک سرعت از پیش آنکه شاه طهارت به پیر فخران

خجسته

ادرا کون لف

ادرا کون لفه این معنی است و شست آن شستنی
 گشته خوان الواب قلوه را بر روی خود بسته دیدند بجوم
 عام و کسرت و محبت و از دجام تمام دیوار قلوه را
 شکافته بهیئت مجموعی بالای تپه که یکسرخ خوشان
 بود رفته دور آنجا بنا بهیئت گداشته شد دوران
 شب غلغله و غوغا در میان اگر لول و شول استرا با دلبند
 دور هر جا که در دست مر فاش شد از لباس و پیرایش
 عریان میشتند اگر چه از دیگر امور عبا رفاق و بهر آنحضرت
 و اگر ادمتص عدو و لیک هم اطفال دست از دامن چاره
 گشته و دیز از بام تپه بجز از دست پر است و بشکایت
 این حکایت عازم خدمت آنحضرت گشته
 در منزل سایب و دیز و در جنب بهت خوشان بود کار
 سطل بشش پیوسته شد و بکلف و باین عهد
 مندی بکاشته و صیبه ممدک و لیک خشت گشت
 بر اثر توبه شایع اطمینان در میان مجمع نامزدان و بیا
 جلادت لور از برار مبارک کار خیر شکر آب شیرینی
 خورند بمبارک العبد به برد و الله بقر نیز تیر تیر فخران

صورت نازک تر نیز صورت حسن انجا کتبت القصه
 انحراف در صد استمالت اگر اد و منع ف و برآمده
 چند نفر از شهریه همراه که بنو محمد بن ملک و لاسم
 ملک و کبریا و بنو ملک بنو فرشته و مصدق و کتی
 شد مظهر در دو ملک و لاسم باشند و از جهان میمانند
 نرفت طاعت و شرف بنو فرشته بنو ملک و هر چند این نوع
 ملک و بنو فرشته و قدر بنو ملک و دلالت و ترغیب
 و لیران معرکه سربازان مستقر در اصلاح بنو ملک حکم تقدیر
 چنین است که در فرخ هم متوقف دارد شده اگر لوراکم
 حضرتش هر آدم روز دگر خردن یا رکان بنو ملک و
 بنو فرشته است که هر شاکر که تمام و لوراکم بنو ملک
 ملقات که غرضی گناه اگر لوراکم شده رفع مکه نزاع از بنو
 که که بعد از حکومت بنو فرشته ره گرفت بنو ملک
 تقوی و بخت اب خایه قاری بنو ملک پس لوراکم بنو ملک
 بب و هم محرم نذر و صد و در بنو ملک و لوراکم بنو ملک
 بنو ملک بنو ملک بنو ملک بنو ملک بنو ملک بنو ملک
 از غرضی که به رحمت دعوت که بنو ملک و لوراکم بنو ملک

کرپان کردی

کرپان کردی که برکت که اوله کتبت تقدیر بنو ملک و لوراکم
 برکت برکت بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک
 برکت برکت بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک
 می در ملک از ملک که بنو ملک و لوراکم بنو ملک
 رکنی عیور و از ادبه مکتبه خفیه ریح را مقرب بنو ملک و لوراکم
 عبور از ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک
 پر و از ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک
 با فو و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک
 افروز نایره عرب شدند هنگامی که بنو ملک و لوراکم بنو ملک
 کشند و ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک
 بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک
 احترام ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک
 لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک
 حاکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک
 میگردانند که قضیه قتل بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک
مقتولان بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک
 ملک بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک و لوراکم بنو ملک

سینه

و نصیرین امر را که می گفتم که زانچه و معصیت رجوع در دین می یافلان
جانشان عازم جوشان گشته سه فرسخ جوشان را برضیت خیم
با غوثان و منظور آنکه در جوشان شطرهاست و اگر همه حاضر باشند
هر کس که مقدر شده بشیر این کار نصیر باید مقارن آن شود و یک
شیخ زانو حاکم بنزد در نیز از بنبر در و در جوشان
گشته محبت خانی حاکم اینجا نوشته را که حضرت پادشاه
در خصوص این مطلب با و تحریر و بیجا با کشف نقاب اهره ماف
الضیر که بود حضرت رر اردشت با وصف آنکه
انجناب صورت انیم را در پرده غفا داشت نظا هر نکرد
منتهام شام که خسرو شیر روز مهرا نازل سپهر عذاب
نعمتین شما بود ششتران غرب کرم شش تابا شد
شاه طه است بر نهما تدبیر مهتران کاب ریم شب بدون
اطلاع سرد فلک رخس بر سپهر روز و مهتر از صطبر با و رفیق
دیار گشته جویده و نهاد در بس نواز رخ را بشهر رسیده صبح
که حرکت او برضیو جهانش معلوم شد و آنچه بسیار و کار
فانجات او در معرکه فرزند اثر بود چنانکه مبارک اقبال
تقلب همت فرمود تصرف دیگران کو و باظرف

و مینویسند بکلی فر

و مینویسند بکلی فر که برادر او در کار بود جوشان را برضیت خیم
ادب سر بود و از نیز بود حرکت بود یوسف را در دست غدا
جوشان در دفع است و معبر اگر ادب بود تزل و راه آمده شد بر قلع
کین سده حشمت شد در حین عبور سوک دلا رخوا را جوشان
نوفرا را که در بر سر راه توش نصرت نون او آمده بیارقه بیکان
تیر و کوله نقد نایره حکمت کرم که انتظام نیستند
شاه طه است بخریک سبابه تدبیر شاه بود جوشان و در عیان
هست که بنفش شناس نراج شاه بود بهر از دیگر کار برداشته
ارقام با طرف ممالک خصوص بکفام گراید و در سر راه
و در زران نهشته حضرت ظفر اللہ را بخیریت رساند
و از آن کرون است که ملک محمد و ملک اسحق
و در سبابه تیر که در راه هر ما فیروز ارقام فرستد که ترک
وفاق آن زنده آفاق نهم راه نقاش کش کیز ملک محمد اگر
چه تخت ابراز فرمان شایر نکرد بیکر هم دست و همت بروز
خبر که بعد از چند بر نظر تدبیر رسیده در حین که انیم سبب
نقد رخط و الا کهیر از مواخذ آن بنسبت حق بنسبت تجا در
فرمود و بعد از چند از ایلات اطراف باید ادقو کین آمده در حرکت

پنیر از ارض اند حرکت نموده در شش طایفه مابده آمده بودند
از سردن و قتلگیان از اندران بهیئت اجتماع از سوار
و پادشاه هجوم آورده شد بعد قتال که در حضرت
ظهور نمود و در آن شب رو خداییش از آنجا رفت و معرکه
که در آن روز بر آمده و فریقین هم در او یکجا عرصه میجا را بچرخ و در
برای یکدیگر حقیقت پیدا شد و گوید که از عارفان چنانکه
بود در آن روز که در آنجا بود که کشته شد و کشته شد و کشته شد
آید از او بقیه است که در آنجا که بقیه است که در آنجا که بقیه است
فرار شد و روز دیگر حجت قرار جوید که در میان طایفه
اگر ادعای شمشیر و بدلا در میان روز و شب و روز و شب و روز و شب
ش. طایفه است که در آنجا که حضرت ظاهر القدر و نور ظهور
سیما بر آن روز و آن سر راه بر آن گرفته از آنجا که
منتهی به قتل و اسیر بودند و در آنجا که در آنجا که در آنجا که
که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
خو که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
افق از آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
در عایت بهیئت از آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که

در آنجا که

در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
میکرد بر آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
محصول که قتلگیان را در آنجا که در آنجا که در آنجا که
ماند که با بر جاد و نبات قدیم در زیره انجاست چنانکه از ضیق
محصره بجان آمده بودند و با بر جاد و نبات قدیم در آنجا که
تکلیف و کفرت بر زبان سبقت قاطع جواب آن حرف
تخف را میباید و لفظ با لفظ و نور و نور که در آنجا که
که از آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
از یوسف را با حرکت و وارد ارض اقدس شوند و آن نیز در آنجا که
که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
صورت و مندر که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
از خارج از حکام و لایا فیه از آنجا که در آنجا که در آنجا که
از آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که
کش شوق این طلب به صورت حصول دهند اگر چه در آنجا که
که با سیر کرم رضا جوهر حضرت بودند و در آنجا که
بستر فاقم تصور که در آنجا که در آنجا که در آنجا که در آنجا که

و در آب از شدت سرما در عرض شش بجو و بکل خطایور
 کار که ره او حرکت و غلبت از رخ با حرکت که بعضی از بهار
 خسته شاههاست را برادر فرستادند باز حضرت را و عیان
 آن حالت بنا را بیدار نگذاشتند و راه تا مرمر میخونه تا نموده
 که در واقع و از رسیدن گوشت با یوس کشیده شود و این مقدار
 آنکه محمد خان قوللر اقسا بق ولد صلا خان که در ایام
 اقتدار فتح خان از دربار شاه قزوین و از آب اطرب مجبور
 مانده در مازندران پس بعد از ریشه نشو خان از جانب شاه
 طاعت مامور شد که غریبه و اسیران سبطت
 که در مازندران مجبور به راه رفتن باشند را به بروقی زن
 محمد و عجم از طایفه و خان نیز از شدت و سردی و محنت
 در شلاق مازندران متولد شدند و در آن ایام که در اول از ایام
 دیده افتاد شده همراه شاه را به یوزم آمدند اگر ادب و حرکت
 خورشید آن در زور و قوی جرم مزاحمت که در حسین خان
 حاکم انجی علی الغفله شب بر سر منزل شرف اقدس میخونه ملازم
 حاکم استرلار و در ایام هرج و مرج و محبت و شخصیت سبیل
 شده و محمد علی خان پوسته بجو ریخته بسبب بقع نزاع

اورا بقدر زنده

۹۲
 اورا بقدر زنده روز دیگر که صبح از افشای بجه فونین
 بچهره فرخ کشیده و بنگ قران محمد عیان که شاه را به میر
 اس سبطت را که در شسته فرار در حسین خان را بخوره
 اختیای خویش در آنکه این خبر متواتر سمع شاه طاعت
 و اگر در رسید یکسری بوالایت ن راه پیش لایه شاه
 طاعت از خوشان حرکت که در هوای نوز و زوار در عرض اقدس
 پس حضرت نظر الله نزد حسین خان فرستاد تا مرغان را
 بنور را استر داد و در صحرای پنهان حشمت در میان او در حضرت
 نظر الله شبی بوزار بکر داز علایق حبس و هوا نفسینه
 و القاصد مجرد حشمت علویه و شاه به صورتی استقامت
 از انوار قدسیه در عالم رویا دیدند که مرغ آبی بزرگ که آن را قو گویند
 نمودار گشته آنحضرت بوقت در دست داشتند یکب
 آن قو خاله که بدان اینکه افسانه زخم رسد آن را زده
 در بغل گرفتند و از آن بچیمه دار و محضوی الجباب بجو آمده
 و در برابر آن خیمه شمه و حوضی و در میان حوضی و مرغ بزرگ بره
 و چهار شخ قور درشت آنحضرت کی صراحت فرمودند آن را
 بگیرند همه رنشد شوند که گفت افرامه خود دست انداخته

صید کوهان را نیز در غنای کرم شد و صید این خراب را
 به بنده کفایتان صورتها یون نقد کردند و شخص از غنای این شعر خواند اگر
 در خواب پستی مرغ میبرد **سر بر تخت تاج پادشاه** و غیر
 این خواب حقیقت فرجام که این سه صورت نام
 مغیر و الهام است و تحقیق این است که خبر قوم بزرگ ترین
 مرغیان است با شاهان این خدیو که در غنای غنای پادشاه
 پادشاه صید را چهار شاخ سفید داشت و بر آن است
 که تا حد در محکمت چهار پادشاه به بکشت تعلیق خواهد کرد
 چنانچه ایران و هند و عثمان و ترکستان بخوره
 تصرف در آمد **و ذکر وقایع و ترس مطابق سال هزار و صد و**
مردم بجز روز بیستم شهر جب در حبس خرد و سیارگان
 دخت و شهرستان همگرا شده تا مدتی میرند بهار
 در شبستان غنای و دامان جو پادشاه آغاز جوی کرد و در میان
 دلا را لاله و در میان در جوی کلش به نشود و نما بخوار شده و شاه
 تو از نامه جبهه لاله خان نستین و پادشاه بفراده و کلکوبه دل کش
 در استند غنای لیب شوریده حال در عشق هر دفع
 خصمان شورانگیز شتابان و شیخ زبان نیز در حلقه نوحه

با لاله خان

در غنای

باب در بیان سر و سر حجت و در بیان سر و سر حجت
 از سر نوخیز ساز و برکت و شسته و خنجر نوخیز نو اگر که سخن
 ایشان است و این است و این است و این است و این است
 بود از آمدن تقی **و در زنده اگر ادس کند کلمات و دره و**
 بنج لوت بر انکس طایفه در محاسن دره و بر سر کردی
 شکر نام چش کرد و محبت غنای آغاز نورش و تانیه
 مرد نیز تحریک ملک محمد طیب غنای کرد و غنای قاجار
 مقتول و قتل و تصرف کفند و تفراده با هم ملک محمد
 بنو از سر در آوردند پس بکشت ظفر الدوله امیر و هم
 به پادشاه اگر اد دره و بنقین و انطایفه به پادشاه برورد و کشیده
 با امیر و هم از در شیشه آمده و غنای از شکر خان مرزور
 بشور انگیز و غنای و غنای و غنای و غنای و غنای و غنای
 درون با ترکان و غنای و غنای و غنای و غنای و غنای
 و شاه و غنای و غنای و غنای و غنای و غنای و غنای
 در تعداد و غنای و غنای و غنای و غنای و غنای و غنای
 خان را در دره و غنای و غنای و غنای و غنای و غنای و غنای
 شنیدن این واقعه دل که از شاه طاعت است و غنای و غنای

که در راه خبر رسید که عجم از اگر او با کج و دبه خود روانه نباشد
 آنحضرت شاه طهماسب را در میان نشاند و خدمت ایشان
 در قلع موکوم بدستبرد که نشست و خود بخوشان ایغا و بان طایفه
 متلاشی گشته تا مر اموال ایشان غارت نموده نظر بر اموال
 امین و ناموس در آن عرض اسرا در زمان آن را میزنان
 نگشته و بانه روسای بخوشان را نیز غارت و کام ایشان را
 لذت اندوز مرارت ساخته و از آنجا متوجه دره فرگشته
 بعضی از انطاکیه را کجی بغیر و یلیق موعض رشخ و نیمه
 تاب مقدمت نیاید و بعد با سر کوهکان خویش راه بخوشان
 در پیش گرفتند و جوار از دیران عرصه ستیز در موکوم
 آنحضرت متعقب فرایان تا حوالا بخوشان نگاهدارند و فوج
 نیز با شاره بن کوهان و لایا بر اتراق فرخ حیات
 و درم بنیان محبت ایشان شهب غرمت
 برق تک و صحرایز ساخته مامورین جان نبش در عرصه
 تا دپ و تدمیر سر کوه انجاعت راه از میان شیخانو
 جو گرفته چنم از حق لغت عفا یکا آنحضرت چشم پوشیده
 به حکم والا چشمه را در اعبره المنظرین از صدقه بیرون آورده

قلعه خورشید

قلعه خورشید را محاصره کوه سر کوهکان از قلعه بیرون آمده دیگر
 باز متعقب و متعقب خدمت شدند آنحضرت از برابر
 انعام حجت از آنجا قبول درایت جهانش را بجانب
 ارض اقدس بر تواند و در صحرای خورشید از آنجا از سر علمان شاه
 آنحضرت روانه مردود شد و سطر مرورانش گشته
 تا تاریه انجی که در مقام طغیان بخوار از پایداری حضرت قلعه مردور
 سپرده در صدد دلاعت در آمدند اما اگر او بخوشان باز
 از غمده خود کوه را به پیشینه پیش گرفتند
 آنحضرت نیز بفرار لانتی الا و قد تثلث بسم باره
 بار کمر کمیت را بجانب خورشید جولان دلور
 طهماسب چپند در بطن طالع این طلب و مدعا
 هو اما در طاهر باز یافت که بعد بمرد و در ده بخوشان جمع از
 محضان خصوصاً پیرموی خان پات در آن زمان ناظر
 سر کار شد طهماسب بفرمود دیدند که ازین نیز نگه نقیشت
 موافق نمائید ایشان از پرده خفا ظهور نمودند و گشته
 و شد که اگر او را بهینه اصلاح میان سپاه کهن
 در خدمت باین وسیله یکا از پیش بر نه اگر اد

چون پیشان را در نه خنجر صادق و باران حضرت منافق میباشند
اموات بان امر کردند که مبادا حضرت بعد از وفات ایشان
بعکس حضرت اثر درین مایه سبقت گزین گشته قضیه بر عکس
نتیجه دهد پس معطلان و یاران او چنان این پیر را در زاج اکل
با اثر و خنجر متعبد را با پشم دیدند حضرت شاهر را بجانب
نش پوز غنیمت کعبه شاه طهات همیشه بر عزمش
در راه پیرا میبرد و یک خیالش در نش و فرزند او در
احضال در تک و جویو قدم میخواست و فرزند او در
فت از جناب پادشاه غرضی گشته بجانب نش پور
فتش حضرت ظلال این دفعه که بمقتل خود میباشد اگر اد
بسته قلعه را حصار که محصورین فی صورت ملک را چنین
دیدند بطایفه نشادلو و قراچور لو که مردان شمشیر زن و بهادران
صف شکن بود متوجه وادار ایشان بسته اند که فوج عظیم از اعجاز
بگویم محصورین تو کس تو را بر تخت نشاند و این قلعه میباشد
جلادت قدم نهاده از قلعه بیرون آمدند انحضرت که همیشه
فشیخ و طفوف سپه در کاه بشیر روان و تهنن اقبال بشیر
در مو که رزم اوران و اوران است با طوفان کرم سینه گشته

ایشان را

۲۵
ایشان را بود پیر کریم زودنه خشت و بعد از آن متوجه اگر او پیر نباشد
قلب جمیع ایشان را هم بکله نهاده شکاف از هم دریده
بعد از ایشان بر منبر شمع مشدود و سیر شده و دیده در سپاه
مال انحضرت اگر او چنان خفوار در ورطه غرور و بون دیدند از در
سپهان در آمده کجاست انحضرت فایض شده پندار
از مراف موبک عجب میباشند و تعهد امر میگویند که انحضرت
که فشاران را نظر بر اعانت راه و رسم ایلیت محض میباشند
حسین خان حاکم جنوستان را با و لک شاهی و سرکوهان
اگر او عازم رکاب باشد از راه نش خط میدان بعزم
ملاقات شاه طهات روانه نش پور و کس را نشینیت
این امر بر وفق مبط و قانون باشد و بعد شمس و خوشان فرشته
بعد از دیدن شاه طهات غنیمت ارض اقدس که در اینجا
محاکمات ان مجموع مقصود از جنوستان و ارد شده تا مطلوب
بشتان حصول نمایند اگر چه در بسین روز نامه ظهور و عروسان
دلایر اکثر وقایع بملاحظه تطویر مقام جده ارای خلوت
سراسر بان گشته در پیمانه جلال متواری و ذکر اینگونه
امور از فایده عاری و خارج از دایره مطلب است ازین جهت

مقدمه صحت با علی ملک و بدر ازین صحت که خندلش
عازله از ایشان شیخ شیرش برایش لجه از استیلا
ایده بودند شمرده شد سبزه گشت قلم نقاب زر صوره
این دعا گشته ها ناکت بانو اله مقتضای آن بود که بوسیده
این صحت تولید شایع دولت و کونین موالید
قدرت و شوکت حضرت شده گشت نشان
و ایلات اگر اذ که اعظم ایلات اند لجه خود در درخت از غار
بجای خود اقرار در با خود از داده عقد بند یک بسته طریقی خدمت
احشایار بنیاد و الا این ملک چنان ملک قاید بنده تولید
انهم فی د و خونیز و بسبب نزاع و فتنه اکثر رکنه دالک
تقدیر الغریر العظیم در میان **کشته ملک محمد و ملک سخی**
پشاره قهتان افاق در خیال این احوال بظهور موبت که تا تاریخ
در مردن شاه عصبیه بنام ملک محمد فرو گشت و قهر را
ضبط طاعت ملک محمد در جزیره رود نه نشانی
قد و انظار الفیله حرکت می نمود و هر در مقدمه نبوشان
چنانکه مذکور شد در رقی میران جانب نشانی ظهور مشهور خلیفه
حضرت صدور میرفت محضر در شسته طر انور ازین

رکنه ز غبار

۴۶
رکنه ز غبار الو کلفت می سپرد و نیت که بر دوزان خیانت
خیمه افکند سابقه گوید افکار او را بر ابقا مرجع داشت محمد
خان چوله با مرها این اورا بقصاص خشم می کشید بنابر جمله از
کشکان تیغ بکوه ملک محمد لجه با ملک سخی بجزار
نمیدند و ملک محمد برادر کوچک او بود بنشیند پور
نزد پیر معنی خان فرستادند او نیز او را از غوغای خلیفه خان
برادر خود عرصه شیخ مقام کو **پشت** بر سر نشسته
امر بزرگایا بود: گشت از برضا سردار کهنه بود ز قتر
ایشان ملک سید الله خان حاکم سبزه گشت که در آن اوردن
از پیشتر بجزر است حضرت آمده بود طاعت او اولاد و
اقارب و کج و منویان ملک محمد را رخصی و روانه و طمع نافون
داشتند در میان **بخت موکب جهان گشت بدو قاین شپه**
حسین و کنیت ملک محمد در اثنای توفیق رایت جهانش در ارض
فیض بخش حسین سلطان که از بقا ریشته و در ده قاین
سپه و با اعتبار ایشاب ملک محمد سینه و غویار
و سادس شیطا آغاز فتنه جو رسیده جنبه دعا گویند با کبر
در حضرت در انولایت یقین که فوج اف و درون بیرون

که ما را غنیمت اتفاق در زیره بعد از امان دلمه از موافقه است بخند سیور است
 و بکشش کشف افکار و بعضی از قوتها است هم اظهار اجماع است که کلاه شریف
 و از دادن سیور است مرد در زیره کس نفوذ غنیمت با فرزند کویه فرستاده
 است که او را مرخص از رضا و شرف و نفاذ پیش جبهه از دلیران
 تو است که کوب از ارض مالک مطلق بر قلوب سمع برده قلوب را
 محو و شمشیر و کوب و الا طلبه بر نصرت کواشانه را با ت
 منصور در چهاردهم ماه مذکور آمده است که نور و محصور و می طه سنا
 موفور خست و از طرفین با بد خشن تو ب و لغت است که گفته
 ساز عرض خست شدند با یک عجمه در آن روز اتفاق افتاد که این که
 در خیمه تو بچیان با مرد و الا کرم بر کون تو ب و اند خشن با رکعت
 بعد حضرت ظاهر بر سر است که آمده محاذ در این تو ب است
 متوجه تعلیم تو بچیان بعد در آن رشتا تو ب تو ب را خای که در باره
 مشغول بر کون آن شد که حضرت با آنها م عین عزیمت که
 عین که چ شش قدم از آن موضع خط ناک در شدند
 ناگاه از هواریت درون تو ب در گرفته شراره شرارت
 از دخت رعد سلطان کلاه شریف و نواز تو بچیان
 و ملازمان مرد را در این سوخت اگر چه وقوع این نچه طالع

افزار

افزار این طریا گردید اما از آنجا که داج حقیقت رشت است این بر
 جابر جهان تو که و غیره نیز انورش لشکر البرز بگرد و یا تخم بود نصیر انور
 ریح نواب و طعمه خیز امواج حوادث از جا در غم آید ظهور این
 امر را بر احراق کوب طالع خشم به خشم محول فرمود و قوس شرف که
 چو خج مهر از موعه سپهر در تفرل غرب گذشت ماه نذیرن کلاه
 بطایه دار بر عکس نجوم فلک ریت ضیا بر افراشت
 طلایه داران با سبای لشکر و عر است اطراف قلوب پیوسته
 مانند دیده انجم و احتراز کلبه نیا سهند به طالع شمس
 از شیب نایبه تو ب و لغت قلوب سمعان نمونه قلوب ذات
 البروج سپهر بود از شراره است سوز بوارق باد لچ و ضربان
 قضا را مومن عصبه عرض برین نخوان شب کوله تو ب صاف
 سخن بر برج و باره حصار رخنه افکند گشته روز دیگر نیز همین
 پنج تو بپار است شب را سعد افروز و فرختر مردوزن میبخت و این که
 از صدات تو ب رقبه مانند دل قویان نزلان فتنه بکشد
 برج فردر کشته در این مبد ان بزد یورش بمه شیر جابر را کنند
 و تصرف نموند افغانه بعد از شت هده این طالب از در استیما
 در آمده روز دیگر صبح صادق صلاق میخ مهر کردن افکند از قلوب

افق برآمد کلا شمسک شمشیر اشیا را میگردان شد دست در
 زمین است زده متعجب دارن سورات و سپردن قتل و کشته
 بقوله کشت و ده باره کشتیرینان ایند فو آتش فترقه ن لان
 شعله در کشته جیش انجسم حشر بفران آن سرور قوه را در میان گرفته
 مشغول ستر شدند نور شب هضم ماه نور قوه تصرف آمده مردان
 وزنان یث ن قتل و اسیر گشته اسیر زمین لکه کوب خنوفه ن
 ورموان رس قوه محرمطایا کوه توان کشت بذر را که
 کا ر قوه کین خنده و قوه از نفس بچوخته شد خبر از سر حفظ
 با فرزند رسید و شفت بشت هزار نفر از آغشته هرات
 با عنت اهر سمک و ارد کشته نمزل با دانه اند کو کبه
 والا بعزم مقابله میرا با روض فو رسدند چهر در می ربه قتل گشته
 در کفر بفرجه سمک و دفع و قوه حکم و کما فرم بفرجه نزل قرار ده
 بفر د لک بربا س تقرا بران بر فرقه و کوه مر ترل و کمان مقرر فرمود
 و دیگر در ده از غنه جنگ آمدند چهر در می ربه قتل گشته چهر فرمود
 در کلا دلیر و در ده فرخ اره بر میون کشته اند ایله سپهر
 غروب بود حضرت ظلال که وایا فو رموز اکبر و عیار سنج لشد
 و لیکر و سپاه جنگ از آن مقودن بصلت نشسته بچوخته شد

در کلا دلیر و در ده فرخ اره بر میون کشته اند ایله سپهر
 غروب بود حضرت ظلال که وایا فو رموز اکبر و عیار سنج لشد
 و لیکر و سپاه جنگ از آن مقودن بصلت نشسته بچوخته شد

که انتم همه

که است است به با به غور طوم خرم کفن با حه بشیر ب تقویت
 دلای با حه ایشان پرو حه بوزان که ایشان را دلیر و در عرصه دشمن
 شکاری شیر کبر ساند خصب ان جنگ و من لهند
 لشکران را امر فرمودند که در همان لشکرگاه خود سازی و تیر بکشت
 دست بازی میکرده باشند تا رفته رفته جرات بهر سربا و بعد از خود
 از نای از جنگ که رفوای شیخ و لاوری کردند پس انحضرت
 بعد از ترتیب بظلم لشکر و استحکام سنگر با یصد نفر از دلیران
 کار از موده سوار و در تیر رس کر حضرت اثر به شبم جلوه شهب
 با و پهای خاک نوز و آتش افروز با نره جنگ و پکار گشته شد
 هر چند غازیان بهشتی میسران از جادو آمدند تهن بخرم حرمه
 رویه خرم از دست نداده عنان داری تو س عزم نشان کرده
 سپاهیان بمان کرده آغاز دست برد و به توب و تفک
 زود خورد و خورده جمعی کثیر از آغشته طلوع شمس حرم و لوا ظفر را
 بخون ایشان حرم کردند القصد با چهار روز مکره قتال همین منوال
 ارسته بر دوفه غلبه و حضرت از انطرف بطریق خفته بفر آمده
 در شب چهارم سپاه خیمه نشین ماه در مکره سپهر از دایره ناله سپهر
 از حنث و حشام بخوم به من و شت فلک هجوم کرده آغشته

حرب را هر سال در حاشیه جانب هلاکت بشمارد آنحضرت نیز تقاب
رین سلاح بنسبت حرکت طرف هلاکت بوقت دیگر مجاز بود
و عثمان شهب که تیر نور و زین تمام را با نزارض استعدا موقوف
سخت در ذکر وقایع **چرخ مطابق ملک و خنده فاک هزار صد و چهل و چهار**
و او در زین کلاه مسکه که در منزل حوت اظهار شوکت نمایی میکرد در روز
همه شهنشاه در ملک حمد از سی برهه بر سرش ریخت و صورت پیکان نموده
با شیخ شعله در محراب نشسته بود و بخشش فکرت شکر شایسته بود و خود
چهار یکبار که مشغول غارت شد و در وقت غارت غارت غارت غارت
بود و باره باره حکم را بدین نشسته بود و دشمنان در راه از او از غارت
بر انداخت سپید ارباب مقداد چنان ارباب از یک نر و در باز و در وقت
نامر و ملک کلان در دست پشته بود و اید کشت حکم و حکم
استین و در این هم فرود در این حشر است و طاعت حاکم است
مجلس توبه است که گوایم حشر غیب با نظر و تپنده تقدیم
از حشر از دلمه بفرستد و یکبار یکبار یکبار یکبار یکبار
و است صفویه تخریب و بطلان بکاشته است که است تقدیر شد و روز
بروز از حشر است از کمر و بگو و ظهور یک در عقد صبر در این استقیم
بجز سبب است و اندولت مجتبی که از سبب و محلی از مراد

ان الله

ان احوال اینیک که از کانه است پادشاه و آگاه بیک مغرور
با کدان جاز و تحت و است را بر جسم که تقویت
است سنگت بر این است و در دست سبک و آنچه
منافصحت بود کجای ظهور بر آوردند با وجود آنکه عس امر و نه نشان
با از چار و دیوار است سر آمدن نیک که است بیک
جهان بود قوت طمع را در چهار گوش جهان بود زن و جاذبه است
در طلب جلب منافع شکر هر کوه و بر زن سخت است بیک
سوار و هرزه در این حلقه کوب در دست و شمشیر سیاه
و آنحضرت بنا بر رضا جوئی داشت و مراعات حال ایشان
و منع مفیدان و بداندیشان و نکات رزم تالیف قلوب
در است ایشان کشتن میکردند مقصود اینک که این طایفه دست
و غیر از اینان حال لایت کوتاها سازند تا آنحضرت با تمام کار
افغانه هرات و صفهان بپورزند بعد از آن این اقتدار و حکمرانی
با ایشان از زاری باشد چنانکه ذات انجاعت سرشته است بکل
غرض و ترک عادت بخواب و العاده کالطیحه النابیه موجب مرض
لقد از عین زبان کار حشر است از طمع خود نبوشیده از ضمیمه
غرض من قطع ذل من طمع **فکر کشته** و کار دشمنان را یکسو کند

در خلعت کارگزاران میکوشیدند قصه داشت والا در باب
 توجه بکوب جهالت بجانب اضواء مکرر کند و الحی شده
 نغمه انحضرت چندی در برابر گفتگو و اقامه معاذیر و بیان موانع و
 می دیگر که میفرمودند که شداید دشمنان در برابر است که اشتیاق
 و رایت غنیمت بدفع دشمن برانرا اشتیاق رویه غم و شرم
 را بر غم نیست اول بیست و ششم باید بچوشت و بداران
 کار دشمن و دست پادشاه طهرت این سخن را بشیر
 از بهانه دفع الوقت میسر و اصرار زیاده زحمت میکرد
 تا اینکه دیدن چنین محمده شد که انحضرت از ارض اقدس شد و اوجاه
 انش بود بجانب سلطان آباد تر شیر و کت که در اینجا
 سلسله محبت را منعقد حشر به عقد تمام متوجه بهرات
 شوند پس همه وارد سلطان آباد گشتند حضرت ظلال الله
 به تهیه کار سفر بجهت هزاران کوبه والا برف نهضت
 در آمد اعیان و کثرت غنای دیگر طریقه و رفاه ترانه ساز شد
 کردند و از دایره موقوف خارج نکردند غنیمت ماندن
 نغمه بجهت مجتهد شده انجام کار هر یک و امور خوراک
 بر دهنده خدیو که روحیه علی بن و لد سلطان و ان سلطان

ایران باشد

ایران باشد و حضرت ظلال الله میفرمودند که بنحویه تعجب که اند متوجه
 بهرات شوند و بجهت قصد ماندن از ان متوجه سبب وار شدند پس خود
 جهالت از راه خاف و با فرزند عازم بهرات گشته و بهیچ لوار
 فلک چندی در برابر اشک متارانه میر حشر و عیان است
 شاه و الا جاه شروع جلال که در حشر و خور و توبیک را از خود بران
 که از جمله بابا و پیکناه اند و خصوصاً بکسان و سبب و جمع که از شریان
 مع کفر و در برابر خود موب و الا عازم مفر و در آغاز دوست
 تطاول در از که عا شد که باین تقریر است ثبوت در میان
 لشکر انحضرت اندازند چنانچه کار از اینجا دیدار غنیمت سفر
 بهرات بخیر و بجانب ارض اقدس منعقد گشتند
 انحضرت بهرات از اوقات تا صواب خود متقاعد گشته
 بر رفت و گفته سخنان و پان سبب دارند پور واقع و سکنه
 اینجا جماعت بغیر احتیاج داشت و کتب و کتب و کتب
 تقابل کنند چنانچه از طایفه بغیر سکنه است و بخیر
 حضرت ظلال الله داشتند و کارگران سر کارش را بفرقی
 و استیصال آن نوع طوایف که طریقه میباشند بجهت
 بعضی از عیال و تدریس و اسیلا طایفه را محضر و نصب العین ضمیر شد

با جمعی که همراه داشتند از بنر و از بر لطف ایضا رد قلم و انقض
لکه نهیب و سایر قلم کسان بهوشتند در خلایک حال
بعرض در لاس رسیده که منور و نگاه از روی ابدالی هرات
به حجر از غنچه تباحث ناحیه پیدا آید رفته حضرت
ظرف الفور و قصد سر راه انطایفه تحریک لوا از منور که در از
در لوبق کاه نش پور خرقه سمکال بیج خند یو به کاش
رسیده شد و الا جابه نوشتند که اگر مقصد ایشان به
بغیر بود بر وجه دیگر آمده چنانچه پیشه نشا رفته افغانه
و مال الطایفه با رخ بر دام افغانه میان معوره مملکت
ما پانزدهم اند و قلم کهنه سمکال کار نمانده تعجبست خود
بر داشته بسنوار پاشد که سر راه بر منور گرفته حضرت شاه
طهریت در جواب او نوشت و شو بقلوب کهنه سمکال
منربد که کاتب و ما هم بسنوار منور ایم و غلبه در خیره
مینت و معمره ایمان آن ملت از کفایت جنونان
تجربه آموز گذشته بهان معامه سبق را پیش گرفته مجدداً تمام
دلیات حوربان حکام نوشته فرستادند که حضرت
از جمیع مهمات مسلوب الا حشیر ردانند حضرت چهر از کلهایر

نحوه ادراک

۵۲
خورد این خواهر است تمام ریخته شاق کوه دیدند که مردم ازین باغ
بر منور رسیده تازه تر از تازه تر منور رسیده و الفور محمد حسین
خان حکم خوشان را در دست دارند و منور ضابط قلم بود اگر
از اگر ادله و غلبه و باره شایسته باشد شایسته خان که در رکاب
شایسته آید بیعت پهلوان و خود بتو در تمام است که انچه احکام عام
سز و در گذشته از انجا باز از راه خیر ظاهر حضرت بیرون اعلام کردند که
ستیزه بار عا یا شایان شان سطرینیت از تقصیر انطایفه در گذرند
چهره ای بر دوش صورت نیامد روانه قلم کهنه سمکال گشته
و قلم بر دشت مدعا رسیده که اتباع پادشاه شیخ و چو کثر را
شیر و خجسته پهلوان و عزیز و بجزه قلم کرم سیزه و دینر شایسته
ایمان جلت در رب قلم را بر در حضرت است از با محالست
بر آمدند و حضرت ظرف الفور کس بقلوب فرشته علت منع را
از انجا استشار و برار کشون در قلم کهنه سمکال روانه
چشم بر راه منظر نشاندند همکار از محمد کشته دوت
بر حصار در دوازه بسته بود از آنکه سفر کلوه با دوازه بلند بجم
حکایت انطایفه و غلبه منور رسیده ایشان بهیت اجتماع
از قلم بر آمده پشت بدیوار قلم آغاز شیک دادند جشن

نبوت و لغت کوز علی حضرتش هر بجزر کیر و دار که کوچه
نجابت را در است و سر کفن فرزند را است دید از
میان آن گروه اسب بر خاش و اعتدال را بر انچه حضرت
ظهور است و در طایفه فرزند عهد مصداقت و از
رضا ظاهر شد عدول نوزد اما در شایرین که حضرت ظاهر شد
ملاقات می که خفیه در سر آب مهر خور از بغیر در آورد و بعد
علی بن تسلیم و اورا پس نیابت سلطنت مامور
عراق و غلامان و محرمان خور با طاعت او توصیه دتیه
فردا مو موغان شیخ و نلو که متحرک این عهد بود و خیالات
مانند بود که حضرت ظاهر شد و لاجاه را بخار و اکرام
در نوبت خج و مقام بود برایش آرام دادند اما او
بعد از آن را به چرخان و در او در حشمان شب جمع از غلامان
و مقبران داشت هر بعزم شد انگیز گر خجیه بی نب ما زندان
رفتند انحراف چرخ و عدم حضور و غیبت انطایفه
ما در شب شد مقرر شد و احد مانع ایشان نشود زور دیگر
شاه طاعت را با جماع بیک رفت و بعد از معتمدان روانه گردن
آمدن و خود بر سر راه موسر تا محلات ایلغار نمودند و از اینجا

خبر رسید

خبر رسید که موسر در چند اتخت کوه روز پیشتر زنی
قاین و محلات گذشته بطرف هرات رفته اند اموب
و لایق مر حجت بود و ایا فیض ابدا متعلق بنیر احمد کلان اعراب
نزد بود جنیر انصاری کلا تر نور در است و رسته در دلو
سیورت باب ترم و کشفش کفر و غیره با مر آن سرور که کشفش
در بن اشاره خم ابرو در است هجوم آورده قنور انصاری
و کلا تر راستی کوز و از اینجا شش هفت مقرر کو کبه
ظفر کوی و حضرت شاه در امر سلطنت مبسوط الید شد
در بیان کیفیت محاربه ابرو بن با اکراد و ترکمان در محار
موسوم به کو محار چند بعضی از مشه جیان همکار طلب
طالب فرصت و محو ک سلسله و در خند کردت
خدا داد میپ هوند از انچه ترکمانه نکه و میوتا و بار و لوده مان
در دن و استر اباد و نوایر کنند داشتند بعد از وقوع این وقایع هر روزه
بسمت مین و دران آغاز دست دراز می کردند لواء حضرت
اشان نیز در موبش هر بعزم شایسته انطایفه بجنایح استوار در گشت
آمده فغان و لایق بغیر تقوا پوست و چش کورک و قرا چور لوم دین
مهر خیریت اثر در موب کمر خشم بیکر ضرب شدند طایفه اکراد

نصوح قراچو لو تهریک محمد حسین خان پسران سراج
ما زنده ما رو سارمانه واکرلو بخت سملقان بخرم فدا
کام که هر یک در لایحه بخت همین نورن فخر میرالد اوله ابریم
خان حاکم گریه بختون موفور بخت به بخت ما مور حشمت و خجسته
ارزاد کلاست واپورد بر سر ترکانیه روانه شده نور موضع غرور
فنا بین اگر او و اینک سیمان می ره قور دست و لاه افلا مغلوب اگر لو
که حشمت ایش بخت و بخت هم شام و دلیران خورشید
موم که هر یک بخت شد اگر او بخت ایش بخت هجوم آورد گشته
جنگ در بخت انداخته شد که ابریم خان را پایش
و قرار ارجا در رفته بخت خشر غورده قریب هزار نفر
از غایبان در آن محله بخت بخت بخت تلف در آمدند
ابریم خان خور با جمع کجاست مور بخت یوز شایسته
مختص شد و حیم خان و سر کوهان دیگر از میان خارج قتل و غارت
و بجای نهان غارت بخت بخت ابریم خان بخت ابریم خان روز
در ظلمت شب که کار قتل را اشته داشت از قتل و غارت
را از شتاب نور خلال این احوال و رایت نصرت ایت
تا بنجا داغ و در دشت پتیاق واقع است رفته از قتل و غارت

ترکانیه و اشرار

ترکانیه و اشرار آن بخت فرغت و نصراف بخت
این خبر تجمیع جهان و اورا سید با بخت و سملقان و در فخر
مشتکر کو بخت سپهر نمود و بخت را با راسد و کوه تردد
بر سوار بسیار و شور و غرق را از راه واپورد و روانه
ارض اشد و جنو طفر غلبه شده و از راه حیدر کباب بر سر
اگر او اینکار و همه جا پا و کان را بگشتن و کوییدن بخت ما مور
حشمت و سوره را از پا پا و کان روانه و آن راه را بخت
طریقه دارد سملقان و کرم خان گشته ابریم خان با بقیه لشکر
از قتل و غارت حشمت خدو کردن فرار و از در غارت
جبهه ریز شد و هر از برادر و الا که سوخته و از حشمت حسین
خان و غیره ظهور بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت
و مقتضی قوانین سیاست امر و الا بخت بخت صادر گشته
تا جاز نیز حشمت در ریزه تا چند روز در روز از قلاع و قنات
خبر آمده اشد حشمت مرافق حشمت و از آن معانده سوار
حشران چهره غرور و حشمت تا شیک که جمع کثیر از اشرار بخت
رسیده متعهد حشمت و چاکر و بخت و غارت و غارت
عهد کونده که بعد از نصراف بخت و الا تا میر که کان با خانه کچ

روزی از رخ آتش سر شونده بخت بروی استعداده بجا
رض آتش حرکت کند و عرض راه ابراهیم خان و محمد حسن خان
از خیمه رخص و تاه معارف اگر او بر طبق تعهد که چهار خیمه
مستقامت بهم در شمشیر اقامت و موقع خدمت است
خلفه قبول ثبات و مستحق گویند و لذت بخاریم خان کمر را برادرگاه
مع طلب فرقه بایست استر لباک نایض و سرافراز با خیمه
زیر پان شورش استر لباک و حرکت اکیات نادر با خود مقتول
شدن و القفا خان به شیخ قهر خدیو نان با بقا سمت بخیر پیش
که در روز در مقدمه قلع کهنه سمفون واقع شد شاه و لاجاه مهر خدیو
و خیمه از بخار در آورده رویزه کردن خیمه را محمد علی ن ساحه داد
نیز با فوج از غلامان و خاصان شایر که حسب سطوت نظر الله
چوب طرد و منع در پیش پادشاهان گذارشته بود و در بسط گشته
خدا القفا خان بنر عسکرها بنیاست مانندان یقین و از آنجا
دارد استر لباک گشت و بعد از چند روز خیمه کار استر لباک چنان
اضداد بنزاع و فساد انجمنید و مهم او در انولایت رونق
یافت ابالت را بالله حق ن قاجار تقوی که بجنب
مانندان نشسته تفرق آن جسم خان کمر را که از جانب
حضرت طهر بایست

حضرت طهر بایست استر لباک منصوبت بود و در استر لباک و القفا خان
دارد و از هر یک دو رخان گشته از آنجا جعفر از قاجار به راه خیمه شوق
رحمت و چند در میان شهر نیز تجدید رهبر و از آنجا گشته
یافته کار بجای رسید که هر محلات خیمه را یکدیگر را
حلال داشته بنیب و غارت و قتل و نفوس یکدیگر را چنانچه
رحیم خان پادشاهت بند کرده عازم کراخ و الله حق خان و خیر استر لباک
گشته پس روانه مانندان و خدا القفا خان را که یار و مدد کار خود میداد
بند او خود گشته او نیز جمعیت تمام دارد و دست تقدیر بر هر دو تن
گشاده و بعد از چند روز بر سر خیمه ابالت رهبر حکومت
کرمان گیر نظره القفا خان گشته خیمه الله حق خان را محمد عامیست
روا گیر اینده که سفند دارند بوج خیمه بعد از آنکه این حرکت
مذبوحی از و سمیع خدیو نامدار رسید بعزم دفع آن مکرر و جمعیت
زیاد بعزت برق دشت برادر عازم استر لباک گشته خیمه از ده توجه مکرر
هائیکه ساموه القفا خان را گوشه و ادچنانکه رویه یاب بندان
سیدان لاف و خود فرشان بازار را به کراخت و توجانه براه
پیرامه اندخته خیمه استقبالی پشور آمده اما از خارج شهر قیقاح انداز
سهم صلابت گشته راه را یکدیگر مان پولو این را بجانب مانندان

چشت و بعد از درو موکب جهان بر نظام خبر او به عرض الای رسیده
 کس بجبهه آوردن پادشاه که در ارض اندیش توشت شست روزه جسته
 چنانچه در آن اوان ترکانه بیست سال کن شست تیجاق اظهار
 و گفت یکصد و شصت شست را از لوازم داشته بختی آن پیا که را روانه است
 که خود از راه دهنم بر مرکب ایغا را تیرکت و کربک دارد
 ره اترکت و فوج از آن کوه بدرک را عرصه ملازمت رفته
 وارد استرلبا شدند و بعد از پنج شش روز موکب را بر نیز از شسته پیر
 وارد شده انحضرت متوجه ماندن در آن دنا طهات را در اثر
 متوقف ساخته جهوش بجز فروش عازم بار فروش گشته محمد علی که از توبه
 موکب منصرف شده منتهی به سمت و اندیشه بعفو خواست انحضرت
 مشروط گشته باز آمد و خلافت خان و از غایت نور حب منزل
 بیشتر از محمد علی نیش خانه جرد قرار بکوبستان لاریکان فرستاده
 به جهل مقرر شده بود حکام و امانا کیلان راه قرار بدان خیره سر کبر
 با سده نایند موکب که کوفه گیر را بسته باشد روز غریت برشت
 و با محبت خود با دولت شتر و جرات موش تیجانب بار فروش
 نشسته هر چند که درباره او عفو و بخشش کنون ضمیر انور بولا که ان کم
 عقد زبانه سر با غرور از دماغ بدر نکرده با حجت اطراف در کمال زغار خود

نا غم آمدن که

نا غم آمدن که درین درو شرح بشکست و انداختن بنورک و شکست
 نغمه طنطنه شوکت خرا گوش زد و تو تو یک جت چنان که
 از رویه کوب در دنا نسا و از ضمیمه او جلی که عرضه ظهور بود و درو
 به شکاهه شش او را که بوار کران در سر دشت از بار سر سبک جسته
 و بنا بر آنکه خار و درین و طهران در تصرف افغان بود و جبرایع بر شوارع
 انست یقین و فوج را بر سر که محمد زان خان موی نظمت راهت
 سمنان حسین قلچیان از که را بر و ایر کیدان مات که در تصرف
 رویه بود مقرر گشته شد که با ثقات اغرلو خان زیار اوغ و
 در دستهای ولایت ماندن در آن بخت حرد کیدان بر دارند
 و خرمیت بهرات در خط انحضرت تصمیم داشت
 بعد از آنکه رخنه کران عرصه است را درید حجت و از نظام مهم
 ماندن در آن فراج صد کوه ایطیب کیدان است بدولت رویه
 فرستاده در حین کرایه را در حکومت استرلبا بکین و لکیز
 فروخته که با سپاه استرلبا و کرایه در استرلبا و لکیز بکوب فرود
 ملحق شوند چنانچه محترم حضرت را بر در از سبب محضرت اراده
 لایق بجبهه سر که خاصه و اتباع و بچان آن بر کار دیده پادشاه را در مار
 بزرگان که انشته در موعده مقرر بوزم غدرات در شسته مقرر

خمر که عطر غنای بجا بخت حور که در تاجانه را
 از راه افغان چونشان روانه و حور از راه جاجرم و شاپور با بیچار
 ارض اشد تر را مقرر گویند صورتی است خشن و متعاقب
 اعطی حضرت شاپور و بعد از آن حبیب خان که ایام تپشون با موده
 در ارض اشد تر با آن جناب پیوسته شد **ذکر وقایع قورستان**
مطابق بقایا و قد و حیر و یک و هجری
 در عهد هم شهرت یافتیم نقد گویند غیر عظمی هم منزل هم گشته
 خدیو بهار ز و بهر یک یساق کله از کله که کهنه فرزان کله را
 بجهت غفر غفر و ظاهر روضه و جوشن حضرت و غفر بر ایت و
 سپاه شگوفه را مقدمه بجیش لشکر اردو بهشت ماه نهم لوار
 جهان از راه سر و سیر بر افروختن یلان تو حیرت شاخ
 اشجار از راه و غرضان تیر بهشت شیر غنچه و جیره و شکار
 چار از اوراق مطهر خیمه خیمه افکن گشته کلبن غنچه بر دست
 گرفت ترکش بندان و در شان از شاخه ها یک دست تیر
 دکان بهوش شد و نیزه را بان سنانها شکیب کلاه
 افروخته شد بختیانت که پیش از از کله تا نقطه برایت
 بر کله کله گشته و در شب ساران برق توپها بر عدا به غراوه

که در کینه

کرون کشیدند و جنود فروردین با دیپان سبک خیزیم
 بدافوت شکر هم بر تخت شد خط کفر را که انقلاب زمان
 مقام افغان زان در غل گشته بود از ارض ادیپانه پوخته محمد غنچه
 سر از دروغت لیس گشته و معوره چرخ تازی که پارتی سلطان بهار
 و مقر قریب شیشه کله از کله و جوشن عیش و سران شکر غنچه
 چیشن گشته گشته بعد از اتمام سوره و سر و تپیه ایبا سفر و غنچه
 خصم جیره سر چو گشته و بهر یک از دلاوران عرصه زرم
 به طار شد و در سب و سلاح فراخ و رنجایش بهر من و نوازش و نجایش
 حشده در میان تمامه افغان ابد و **مقدمت استیلا بر شان**
 مجاز از جلال افغانه ابد ای بهرات در صدر کتاب نگارش داشت
 که در راه محرم هزار و صد و بیست و هفت و هشتاد و شصت و شصت
 افغان و دران اردان حکم بهرات بود و تپش شکر بهشت
 آمده چهار ماهه قیوم را بمضیق محیره انداخت با افرو اطراف و نوا را
 تا حشده ریت غریمیت مکتوس حاجت و بعد از درود او بهرات افغانه
 بر او شویده خالق خاں و دلازمان خاں را از شولیک آورد و در بهرات
 حکم خسته شد و در راه هزار و صد و بیست و هفت مطابق بهر یک
 خان و له عبده خاں که پیش از این حکومت زمان خان در بهرات

تجدید رسید به غرضم خلاصه بر داور در کشتن احداث
مزاج و اتفاق که بجهت اطاعت نایره شرف الفخا خان را بجانب فرزند
و در خان را بجهت فتنه داور در دانه که اللهیا خان بر او کلاه
در باب حد و مرز است از میان آورده بر سر حکومت
متکثر شده و به عبد العزیز علی کرم است به او غلبه الفخا خان
درشت و اللهیا خان خوشتر چند وقت در ابر حشت این
که قیامت به از دور کار بهوشت و در الفخا خان را از برای
آورده در میت اتفاق بر افروخت و شمشیر نایره قاتل شمشیر است
تا این که افغانه دامن از خط است بر در چپیده و الفخا خان را
بجانب فراد اللهیا خان را بجانب بار و جاق فرستاده
یک محی و حیرت را مالک شدند و افغانه بی کم و بیش که میسر دارند
تا این که خبر توجه کوکب منصور کوش زوایشان گشت ناچار
با یکدیگر رفع کادش و آغاز بارش نموده را اندر راند و الفخا خان و همراه
باللهیا خان همگی دادند و بفرکار افتادند را بابت معی بودار
اجتماع عسکر در روز چهارم شوال الحکم و چهارم شمس روز از نوروز
گذشته به از دامن آفتاب حرکت که التک با قوت را که از سبزه
زیر دلمونه بر وجه فروزه کون میرد مقدر لیران لعل حشمان حش شد

وزار انجا کچ

۵۸
وزار انجا کچ بر کعب عازم مقصد و ترتیب جام چند روز در حرکت
انداخته شد و امکان خبر رسید که هزار نفر از افغانه آمده در
با فرقه فرزند ابدا را محصور کرده از حضرت فخر اللهی باب
چهار هزار نفر از دیران معرکه کارزار با یغایر رفته بعد از درو به بکمان معلوم
شد که افغانه برگشته اند باز به ترتیب جام و بهجت و تحریک
لوار سهام که در منزل کار نیز ترتیب قرار اول تحسین طرح هر ادل
دارایش صاف و صحر و بتوبه میمینه و میسر قول بهوشت شب و قرار اول
ماه بدیده و انشوران روشن خیمه انجم بدیده باغ معابر مدارات بر فرار
این یکگون حصار بر آمد جسم از سپاه کارگاه را بقرا و لی مود
و خونی از طبعه غر اعلا را لوار منصرف کرده خبر رفت که اللهیا خان با پی
و از دحام تمام دارد که بگوید شده انصرت ادلا بر استخراج
شرف بر دسار اینها گشته ملک صلاح انکیز دایتن را با بکشت
دارش تحریک نموده انجمت جوابتسم دیگر نوشته روز دیگر سر
حوض و غار زده ضرب خیم سپهر گشت طلایه دیران میران
صلابت دامن جلادت با سپاه لشکر در گردند و افغانه
آمده دیوار است کا فرقه با خصم جفا حش است در راه خست
پس کوکب مع از دغانه رفت و از نیم فرسخ قلع بجانب کوسید

منی در کشت طایفه افغانه لایه بر تپ سبک لنگ مقابل شکر
 نصرت اثر لگو کفر چنگل فرات شیب دیر و زور بازو نثار
 شیر کریر بر ایران و ولایت داشتند و حضرت سجاد
 که نخست مجاهدان غازی و طایفه خیره سر دست باز و خیره سر
 هزاران دهنه نازم میسر آید و بر انگشت نشانی پنهان
 از رخ انطایفه بردارند لهذا او را نیکو و نیکو را احصا شکر و محیط
 عکس کر حشمت و جلال و در نیزه کذا و در و کیه تا زمان عرصه کبر و در برابر
 قهرمایان بعنوان طرح و تعلق بسیار یکدیگر را در معرکه
 کین شدند افغانه اول بجانب میمنه حمله آورد کشته پادگان
 طرح کوهک میمنه در آمده جنگ و در موت دوران
 اشیاء و دیگر از افغانه در شب شیر بجانب پادگان هجوم آورده
 در خرابی آن کشته خیزه که از خد بر رفته و پادگان را نشاند
 و از در کشتن ایشان دیران نیز سرشته جنگ را از کف
 کشته نفک بفرود و من رود که تقارن آن امت منج
 با شمشیر نیزه و شمشیر لقا و را نیکو کشته یک نفر از پیش تاران
 آن فرقه را نیکو کشته اند و با آب بنوع هنوز
 از شجاعت خصم با و بیمار با کشته شد اگر چه از دور

محمد و کتب

محمد و کتب افواج پیکر المین را رانده و ایران افغان
 از پیش بر داشتند اما پارس است حضرت که سر کوب
 سر کشان جهان بفرم نیزه برداشت و پنج شب بر سر دست آمده
 که کوفه فرزند در دهان نود قیف و افغانه در حال کافر قتل و کینه
 پست با پیکر آن از آب و دهان شب حیوان کسر
 فرو شمر از آب از آب تپانده و بجزر چاه آب بر آتش
 عطش نشاند روز دیگر سپاه نجوم از کافر قتل کوس
 حمله کوفه می جنب غریب کوه افغانه حمله و از راه
 کوه سوبه در کینت هر اسیر و فرود آمده و از راه یون متعاقب
 ایشان رفته در کفر طرف تزلزل و از راه از هیچ طرف
 بجنگ اقدام نگرفتند و اراده طراقتس آن بود که از دیگر نجوم
 کوه سوبه و از طرف افغانه سحر کائنات پنج توپ از در و آن اتفاق کلاه
 اتشبار و غیره را از زمین در آید و در عرصه جهان را از سیاه
 سپاه ظلمت شب پرده است معلوم شد که افغانه نوجوانه
 خود می در راه نصرت قرین اوله های جنگ کشته اند پس
 انطایفه دست شده و فرار از مراد و نه و جمع از جانب
 پنجمه هجوم آورده بدستور روز پیش آغاز خیزه که و اظهار

بیرگی که بکشتن بر سر راه حفظ امنیت لغو از جا بجا
بودن آتش باز یکبار تپید و لا در و محرکه بر سر از طنطنه
سر در غنچه خنجر بر سر تپید شیر عزرائیل به شمشیر بران خود
بر قفس آنکس نهان را از میان پیکر کان در دماغ
کریمه لیمه رانده بخت مرگ طیب ظهور در سپید تاق
ظهر نیران قاتل شکار داشتند بعد از ظهر شگفت
هشتر بر حال انطیغ راه پشته و بحر کثیر ارشاد نبلور عدم
شسته بقیه الشیف روبرو پشته عیال و طفلان
تهدا که در دست سواران سر راه نهاده ردیف خواسته
تا دروازه هرات عنان باز گشایدند و عیال و فرزند
و شر و خرد و قتل و شروع بهب و غارت خیم و اسب
انطیغ کردن کوشانه و تفرقه نه انجمت به دست آمده
و از قرائن باطیحه شاه طه است را با غریق و توپها بر بزرگ
و قره سوده روان که خود بکوشانه جلواراه میر میر عازم هرات
شدند اللهیا خان و اقامت مجده و جمعیت خوار در دست که باین
نهر و در باطریان و فرخ شهر باستقرار آمده بخت سفید
بعلیقه شغور بر طلب صبح بگرفت و لا در شعله لبر از انیم از راه

نزد ویرانه

نزد ویرانه از شش که خطراتی بر سر عده که کشته
غله در نیران شسته و انداخته لبر از خود کوشش بکلیت مجموع
شمشیر رانده در کابل جلالت بقلب سپاه نصرت اثر
تا شش با یکسان در انچه شده و غیره انچه است که بر کباب
که کار از تر و تفکک گذشت بکشتن کار در رسید و آرد
طلوع طبعه مهر کثیر لفرز تا نیم روز بوزن شمع و خرد و زخان و نا
سوز سیم و زر و نقره متجا و از انکس نصرت شیف و بار
بزرگ بکابل انداخته تپید بقلب شاک شد تر از بار
بجانب شتابت هر چند در تقیم اقدار تعاقب میکرد
اما مراعات بود به فرم مانع آمده و در حرکت نیابت مقدم
بیشتر نه لهندایان از کفاهه و کوه که غرض کشته بیکه خوب
جنگ فرو نشست با شید برخواست بگذره نفیر لوب
کره خاک بر باد و عالم را عنصر از یاد رها و شبانه روز طوفان
از کثرت کوفه خاک چشم در جنگ پوشیده در همان
مکان مکتب بودند روز سوم شدت بار کثرت غبار لکن
پیرمشت و بار غرور از دماغ خاک پیرمشت رفت باز از جانب
اللهیا خان لوم آمده طریق مرطوب حبت انصرت بر زبان طر

حد شد بدین سرور کردن فرار غم از وجه برین جای نشاند
 قبول و عرض کون در غم علی و ابدالی هر عبت قدم ایران بوند
 و غلبی نصیر شد شد اولی شد مار و دوزان اصفهان قدر کاهش
 مدطش بود صرف کون و ابدالی مدتها بنو علی ایران غلبی در مقام
 جنگ و حال لغز اگر مقبض بر شوت یکتا و ما در ضرر موقوف
 مواضع اعالی هر بنوع عطف غنای ظهور تو ام و شد غلبی سر اهرم
 و اقدام در زند و در زند به رحمت کون ابدالی زیاده بر باقی
 در صد و ایا بود و خلقه بند کار کشتی در شیشه حرم
 بره شغلین کشید چرخ که به غیر مخالف شد و الا جابه
 در میان حیات او بود و آنحضرت سؤل الظایفه را بتو بیع
 بی بخشیده رخصت الافراف و غنای غنیمت
 بی بخشیدن العطف و لغز در روزی که بر سر نواز عظمای
 ایشان پیشکش مهاد ایا شرف تقدر رکاب فیروز در امیر
 یا مته بجلا و مفرده هر چند نواز در بر معتبر ابدالی جا که
 رکاب سعادت نموند گشته حکومت هرات باز با لبتا غنای
 مغض و در قسم بسم او غراصه ارشاد پس فایز زبان
 در قیوم جات و ذابح هرات لغز با لطف عجب بدین

بادشاه کهنه به بجا آمد و لکن در خواستش شش ماهه بود
 آن عریضه از اللهیا خان رسید که غایب از نصرتش آن که از غزل پاشا
 بتاخت فراره رفته بود فراره را بخت و اسیر غنیمت بسیار بدست
 انداخته از جمله اسرا زمان و قارب و الفقا خان اند اسرا را برزبور
 بایشان رد شو و در آن دلا پلاق اسرا را برزبور غرضه در یافته
 در چهارم در حمله کلام آن اسرا بفرزیر و آداب و در دروغ فتنه
 کشید و مدت سفر برزبور تا روز و روز و ششده هفتاد ماه الفقا
 و قارب از کجا مجد و خلعت نافه و شمشیر مرصع برادر اللهیا خان را
 و در اینوار شات مشقانه شتابان شد کفار و پیمان و کت
 اشرف غنی از صفهان بفرموده بخیر و در آن کعبه می رفته و همان
 بعد از آنکه ششده هفتاد سفر کوکبه مضر کو به در روز غیب از صحرای
 کو فریزیر ما نرا از خلعت حرمت با طنان اصحا و لعل طبع نظر
 و الا آن بگو که در شتابان آن اسرا بر سر ترهانه دشت رفته
 موسم بهار در استراحت متغیر سازند و نزدیک رفیع صحرای مملکت
 کو بر کتب صفهان برافرازند محف و اذا اراد الله شیئاً
 است به چرخ حکم نشا در سر انجام و کت به براراده بحضرت
 سبقت گزین و در کت رخصت خطور از نظر خطیرش کجی و نیریزش

بعضی که صبر را چه بگوید و چه بگوید سینه تقدیر کرد که
خود و غایت غنیمت اشرف را گرفته و غایت خوب و خوش
کشتید و آن قدر گرفته را نیز لذت ضرب دست خوب بیا
چشمه تو میخیزد این معانی که که در آن که نصرت لوار ملک
فرب بجانب هرات وقوع و این خبر در طراف مالک شیع
است اشرف علی مرتضی امر سلطنت به عید از خلیا و مدیو به
مشغول کار ابدال دیده بخت موز و کثرت غیر محصور در روز
و شب نیز در هم نه میزنم هر روز و هر شب به یکدیگر
بچه و در آن رات افروزم و بکار شده و بخت که روز که هنوز
عرق از جنین دیران خشکیده و در یک شیر کام بهادران خیر شوب
ازین گاه مهر و شبنم ماه در طویل و پیش و دارم بده و بگوید
بخت از سر بیج خیزد و فرزند رسیده و فرزند بهین چنان شکر
و در و آنچه را از راه سیر و لایت شسته و بدین
روانه رفته و خدای حق حضرت طاعت در بهر چه حاضر از راه
ش پور و سبزه و در حرکت لوار از دانا پیکر گوشت و اشرف نیز
از انطرف شمعان آمده و از این بر سر قله میرسد و خبر سخنان
و عدان نزدیکی به رفته قله و در انطرف و در میان صحرای

سمنان بخواست

سمنان بخواست حضرت خلد امیر محمد و استماع این خبر حبیب
اینکه مبادا که سمنان بنا بر کفار و مشرکین و توفیر شوند و طاعت
چند نفر از ایشان در قاجار استر با خبر بنزد امامان این فرستاد که این
از قله و کتب و در حقین طمان باخته و نبات قدم و صیانت
قوتی است که که در نزد در مرحله به کشته اشرف نیز از این
و شجانه دلا مطلق گشته سیدال اشرف و سر در و قله نمیشد و بده
بر سر نوچی نه روانه و حیرت نوچی نه آتش فام و قله و در لباطم دارد
از طرف نیزه و در قله و در طبع ما چه اعلام طفر فام گشته سیدال
از لباطم بده گرفته و یک فرخ قله رسیده از این گوشت و در ان
یافته در این بده مارا گشته و در بر پشت و در آن سگام نیز به
رباطم بقو گوشت و حاتم گشته و بهر لب کثرت و از دحام سپه
نوچی به در خارج شهر قرار گرفته به ان شب سیدال با غنمه شیعون
بر سر نوچی نه آورده و از ان حاتم و یک اشرف لوار بهر کثرت
افراشت پس روز دیگر رایت جهان متجه موز و لوار و در آن گشته
سیدال از موز و لوار روانه مهان گشت و اشرف هم از سمنان
پیش آمده و در مهان گشت و بیکدیگر پیوسته و در شبانه نشین
و در سیر و در جوش و در جوی و در غرض آمده در کنی راب مهان

لطفین دست از جان بسته و بمقابله یکدیگر مشت بسته و در آن روز
حضرت خلدی که فرزند ابراهیم است قول قرار داده و بچنان پیوسته را که
هر یک یک سواری بر او نهاده و بچنان پیوسته و در میان خون غار
را حشد و مقرر شده و انواع طغیان کرده و در آن تخم شکوفه بر همان
نخچه که در میان درگاه آرام و قاضی بدین امان ثبات
و قرار که بدان افراسیون از او در نیامد و دست بسته
الاست و بکشت بینه از هر دو سو که در میان بچنان پیوسته
عزل شکوفه بر اثرات نماید هیچ کس طوفان شود و شکوفه
بزرگ بختی که در آن امر نامه صحفه سما بکشته از یک سو در آن
کرد و در شام کین چرخ منع آتش افروز کرد و بر قراقرز دست
و قوت بتمام زدن نباشد و دقت شبیکه هر یک بچنان پیوسته
و هر دو را حرات نفس کشیدن نه افغانه نیز جمعیت
خدا را سه دست که از جانب جلور نیز بچنان پیوسته و بنامهای
بشری بچنان پیوسته و در یک سو بچنان پیوسته و در آن پیوسته
بچنان پیوسته و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو
خشم و بکشت زرم ساز نهاده و بچنان پیوسته و در هر دو
چشم در کشته بکشته بر سر کوه رسیده و بچنان پیوسته و در هر دو

آتش در میان

آتش در میان دست بر سر نهاده و در آن روز
توبه و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو
یوم تا قیامت بچنان پیوسته و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته
یغشی آن سر نهاده و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو
از یک سو تا در آن عرصه بچنان پیوسته و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته
در محاذات توبه و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو
مشاهده این حال مانند توبه و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو
نهاد بر آمد و از طرف هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو
شناور و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو
بچنان پیوسته و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو
دارایش از هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو
علم کرده و بچنان پیوسته و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو
خبر بچنان پیوسته و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو
و بوارق توبه و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو
مقتول و زنده و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو
بقصد تعاقب ایشان کشته و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو
در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو که حلاوت بچنان پیوسته و در هر دو

در وقت خمره سوار داشت غنیمت و صلح دادند
تو قوت ما خن غنیمت خست **در بیان امور چند که در آن بار**
بوقوع انجامید بعد از وقوع کشت افغان که رهیت غزم
اشرف بکون کردید موکب جهانش وارد دغیان گشته
از اینجا که از جهان ارا این سه صورت ناما مورسیده و پرتو
طاب ضرر و مستقر بر شکاه طالها م پذیر آمد سستی بنده است
سر بخت رایش از وقت ملک زمانم هلت دیده
از همان مکان معتمد را بطلب ایستاد و با بکان بر سفر است
روانه روم فرمود پس را بر کتیر آرا انداخت که در متعاقب اشرف
کعبه بر کعبه عازم اصفهان شوند بان غنیمت متوجه منزل اهوران
گشته در آنجا راه پشته **دولاجاه** متوجه مکالمه بفرست کور
حقانیت امیر محمد طهرانی مفاد حق می بر طلب و بارگ شایر
ناگوار آمده تقارن خانه و ضامن خوار از موکب فرزند موکب
جد کرده از دور طرح چشم بجانب قوت و در دانه روانه شدند
اکثر کجا بر حمله رفت که هر چه نصیب مشفقانه القا کردند
مفید نیفتاد و پادشاه آن روز و اردو توبه در دار شده و حیر
اقامت انداخت حضرت علی الله محمد علی خان و سید علی خان

دختر کمال

دختر کمال در میان پشته داشتند با شاه و فقولا له قولاینا
روانه حاشیه بهر زبان پشته از طیش بن آورده بر که میزند
و در روز دهم آن شب شاه و لاجاه توفت کرده پشته را نیز از کار
غیظ افاقه صحر شده باز گشته از کرد راه بچشمه پشته نشسته بنزیر
اعتدال عیار بقا را از خاطر یکدیگر زدند و حضرت علی الله محمد علی خان
زنگنه سردار و غلوه خان زیاده ادغی و خجسته و سستی لانات
بجی فطش حدودا مودعوز مفر فرمودند در میان قزوین و طهران
دارد و جیلاخ شوند و خود بهر اهرست و لاجاه بعزم تو قوت
اشرف تحریک لوار عز و شرف گردیدند و سستی بکعبه
دران اودان بطور رسیدند که آغشته طهران لوزر شنیدن
خبر کشت اشرف بموجب اعلام او معتبرین بلد را در میان
اریکه در کنار شهر احداث کعبه بجهت جمع و جدمه شیخ میرزا و ایشان
تبع و قوت را غایب بجهت اصفهان نشسته در حال عوام
شهر لوزر فرار آغشته بچکان ارک رکبه مشغول است احوال
انجامت گشتند و در آخر روز نوبت کیسب بجهت خانه افتاد
ان سبزه شوخکان دیار نادان هرگز چنان روز را در تخیله روز
کار خود تصور نکند بفرز و از فرط شادمانی پانیشنا حشمت به شعر افروخته

بجبهه خانه آمده شراره از آن بار و طاقاده چراغ شرارت پیدا در
و از خندان افغان با و کار مانده بود روشن کرده پشت تواریش را
پروانه دار تپش با برادر سوخت در میان محاربه سر دره خوار ذکر است
شوکت افغان به نیت فکری سببنا در مرتبه شایسته
اما اشرف بهر اوقات و محاسن است دارد و در این و در اینجا اسلام
خان افغان حاکم طهران را طلب گشته با لشکر مستعد و بجهت دفع
جنبه که آمده سر دره خوار را که در میان دو کوه واقع و بجز مونس و
مانع مونس بود و لیران فولاد پوشش نداشت و در آن
گذرگاه مشک را با توپها را از در شک و فرار کرده را با توپها فر
و گرفته و با سواران جلادانشان در کین نشسته و فرارین و پشت
خاشاک راه بر آن سواران شعله تابانک نمی توانست و
بشاید با توپها را از آنجا نتوانست پس قراولان
دیده در و دیده بانان نیز نظر الق را این خبر سمع خود عطف فر کرده و
بدر از وقوع و توقف برین حال که سبک سیر می کردند و شش
بر از لغز لغزان حرمه و بخر و دلاوری و جنگ قله جنگ جو بودند و
فوج معتمد پیش کوه سبب شری و غارت کوه تعیین و لوچانه در نورک
خانه را از وسط راه را بر و خنجر چنگ که با برادر فرست بر کمر استوار

کرده پورش

کرده پورش چنان شد و حکم های یون چنان یک دست آمدن
جنگ در میان داده مشک بدافع جانور و توپها بر برق افروز القا و
جنگ کردند و کچکان بکنند پوشش مشک سبب سواران بهر
کین بر من سطوت از زمین کوه مشک که کرده و در کرم و تپش افغان
کوهها بر شکست دل هر شکست خصم را نرم ساخته انظار را چنگ
پا توانا بر شکست آمده است سیر از فرار کوه را مشک شیب
نمعه سواران ایشان نیز در میان دره کوچانه و امانه خوار که نشسته و
خندان و خوار از روی شمشیر بر یک جانب اشرف که در درین
بهر فرار و جبهه کینه به یون فاشستوار شدند اشرف بهر از کینه
ملاحظه این حالت نموده و تپش کوه کوبه در زمین همراه بود
در میان شکسته و تن کین را یک جانب لکچکان میخیزد و بهر حکومت
فرودین در آن دلاان از جانب اشرف سیدالاحضار شست
و کوح و شمع او با و له او سمع از از غنچه در فرودین سپه سیدال
خاست که خوار بعد ازین روزه با برادر شکست شفاخان و اغور کوه
پیش از وقت با مردان ماور سبب سبب باغ و بخر فرودین بودند
سیدال راه در و فرودین را سده و بهر غایب رخا سر
بازگشت و با اشرف پیوست و دله ادوا غنچه خنجر کتخن

بقوه و زین شپیده بنا بر سهامک و دفع الوقت گذارسته
 و اشرف کجسته تجدد تیه و تدرارک و در و در میان و اولاً امر بتدر
 عام سینه بکنه که تهر از غرضی و از از علایم و رف از تهر گذارسته
 از طرف حضرت پیر شاه دلا بنا بر نظم جهات و در طهر ان وقت
 و بنا بر تکه کوچنه از راه قهر و متغیر و عبور و تکه کوچنه همان از راه نظر
 عازم صحنه ان کوه و در هر منزل قرار دلا تکه کوچنه سرورنده
 از اینجا عت سینه کاه حضور میر سید با بر سر دلا و ان وقت
 در حواله کاشان با ذوق غریب هم عنوان دست و برد دست
 از استین جلالت برادرده داد طلب شده قرار دلا ان سیمت
 و عدت پش از راه از اینجا عبور و چاه غنچه زبور و کوه میر محمدرشته
 ناچار قرار دلا و شمعها رفته بر دلا کرده خسته هم از میان آن توج
 بردن شتافته ترف حرمش ادر در پشته آید اگر
 کجنگ ضعیف دست آموز اخضر و شمعها ز بلند پرواز در آید
 و اگر دوبار بقلاده بیدار آید با شیر زبان شیرد **در جبهه کر خانه**
عزیز شامه و میران پان جنگ **موج و خورت** **موج و خورت** **موج و خورت**
 اشرف خیمه پیش از وقت از سر کمر دم که در همه ان سیمت
 است که لکه سر عت کمر خیمه از پاشان جلیله پشان را پاشان

شایان

شایان بجای و نت ران ساخته بود این دفعه رویه را نیز متوجه غمت شده
 با کوه است که تمام حشام لاکام طریق مقابله سپرده در مورد
 خدایت بنزد ان حشام و بهی رامیت جهان نیز از طرف
 باغ میران بر تو صحرانگشده و در فخر بنی الفولقین فاصده حضرت ظاهر
 فوج از اکرله و قراچور لوزاد بقرا و دهر اول طلوع شکر حضرت اثر
 مامور بودند و مقدمه فغان تلا و شاه شکیب کماله شمع و شمع
 بکوهن چینه عمر بر دلا ان کشته دول کارا خیمه آخر بزم پشته
 خیمه شده و یکت کوش میه ان خیمه ان از باد و تاب
 شمشیر تیر بانک کرم شده چهار صد تن ایشان مستر
 بجایک افشاننده و از تقریر کوشان خبر در پشایان روم معبر
 اشرف معروف حشام ادر شده از اینجا در پیر غزم اخضر
 و کج محیط تو کج پشته دور بر امر خیمه کج حمله اش سفینه است
 ناضه لطف خدایا سیکانه بلنکر کج پشته است این نیز از پش
 اند اقبال دانسته ان شب فریقین در میان پشایان چشم
 چشم بر راه طلوع طلیعه مهر زین علم استوه سیکانه که پشته
 ریمع ان سیمت بوجنت از طرف ادر کیهان بوجنت
 طلیعه رزم ساز عیند او و اعلام جهان فلک فرا گشته

با گوشت طوطی و در پست پیما بیاض شرف روان و بختیق کرد
همی بر سر انظار خاک بر غبار خلاصت و هوای بوی خوش پست مورم خورت
محرور فرغی که شسته بکوی لب در آن موضع وقوع است را در برید
جنگ بسته بود بخورش از لعل که زده سر او را شایان زنده از دماغه کوه
منه صفتی شوز ز غنای ارشاد ده و در بوی که زرم آوردند و در آنکه بوی
نصرت پرده مقام رکن که ملک شکی که کوه اشرف بهر درخت
مهاجرت به تقاضا خود از سپه آرایان حضرت کار آموز و از طریق
جنگ خدیو چون تجربه اندوخت به بوی پند و مقام معارضه بشیر
در آمده به خط و تهره در میانه میان گشت از شهر با کشورت دیده بودند
رنگ جنگ ترخه افواج شکوه هزار در یک ملک انظار و نظام
و طرف رکن راه تو چنان که بستان است حکام و لعل تو بهر
نجان جهان است را از بهر تیر رس و کوه و در فرج شکوه زرم از به
میشد رعد او احشاشه و عجز از یک تازان کزین افغان
هم قدم میپنداد لیر که گشته کد افه بر جانش نه حضرت
از رنجی و همیشه خداوند عالم را بیاورد و کار و فرزند و شب جهان
در نظر همیشه گشت و هموار میبشت مفید بخت سبوت نهان
گشته بچین ایشان دور آوردند بهر شهر یا جوان بخت را بشاد

بهر خور و از آنها

بهر خور و از آنها الهام خداوند صد در جنگ بمقتضای مصداقیت رویه
خمس در سوب علی است درین کورت طرح جدا گانه در جنگ
رخت شده و لا بکشت بهرام کین و بهر شکوه فرزند جنگ و پند
شیر و ملک در قلا ده شطراکم ضد بوی و رنگ بوند سلسله دلار از
کون بر گرفته جنگ و چکان لیر بر سر و بوی نه در آن بهشت
ایشان اعلام طغیان نشان از شوق شسته قول نصرت قرین
و کت دلو بهر کمان و لا در صد از انبوت و لغت را اواز
حقانه دکان و آتش تو بهر فرزند ترا در دربار از جعفر و شیر
تو اطلس کنار روم و فرنگ تصور که در آن در بار آتش نهنگ
بست غنچه و گشته کویشت هوا طغیان است آوردند بعین بدان
مجا و در رنگ یورش به بوی نه افغان به شیر و تیر آفتاب خدیو
جهان نصرت که باب شیخ اشباران حمله جهان سوز از به
شماره اش بتر یا میر سید فروغت بیندند و جانبازان عظمه
کین که بر رسم طرح و کین سواره و چهار امروش ره بوند با دن
اک حضرت شورش انداخته موب جلاوت برانگینند و از بهشت
یکدیگر آتش شد کچه دریا رخ شسته بهشت و راع همان چمن
شب و بستان خیر و غلغله ز اواز اسپان کرد سپاه ز غور شید پید

نه پند ماه روز تبارک کردار شوقه سیف و باره سینه
خیزه کج چشم که ز نظر دوست احب سبب زن چهره روزگار بجهت بدال
باز جو عظیم از نیت بر شکر طهر شاد و معراغه هم از نیت دیگر بابت
قول عهد و رکنه اشش حرب و ضرب بر افروخته شد اما لطف
جناب بار بار بر و اقبال خدیو کا که رمد کار و رولیران چهره
دست ساقه پدیدار که بسیار از ایشان را از کجی قیامت می رر
و تهمه مرعده پیا و لویر ذلت و خوار از حش آب نصرت اندوخته
هم از رکنه اشرف که رهنوار تبا به در روز و رکت خوار اسیده
دیه سیم کجانه و شاه سلطنت را که آشته بادل افکند و نظر
ایش در حال خذلان و تشویش سر و شمشیر در راه آمده است
در پیش گرفته و آن روز از راه معتبر روز تا حوالی عصر میران قتل
استخوان داشت سر و زنده بسیار از انطیافه و رومیه بدست آمد
و آنچه از رومیه گرفتار کند قتل و لیران شیر که رکنه فوجند
خدیو کا که کار تمام را مخصی و مورد نوازشی حش هر یک ایشان
بصالحی لایق راه نورد و بنقلب الی اعلا سر و در افروخته
چند در روز جنگ و غارت و غول سیر و آویز بودند و بعد از جنگ
میران ملک مایه که در بند و سیر خریدار متاع کاسه پیر میانه
از بند و سیر

از بند و سیر و تو اطلش میقنه و از لوله لعل بلوله فاش
فریخته گشته بکسب و اخترمه و حش مطا یا آمل خوار اگر انبار
مال غنیمت ساخته بود و بر اعانت انجمن و مباد آغازیان طمع کار
از افروخته مال کرانبار و از فکر جنگ باز مانده بر خیره اند و زور
که سر و نیافته است و شمع جان بر نوح این است که کشتا کردند
تا مر فواخر ملبسات و فروش چیده و فرگاه و دارا و مقررات و بسیار
نقشه و از انطیافه برجا ماند و نصرت نامون از این مشون و قیمته این
از میران قیاس میران به یکجای جمع که چهره و نظر همت و لا خوار
بویان و خوار اش زنده چاکه شاعر کشته و لش و شمر از همین بویان
اول شدن تو دشمن مال زار که مشغول از رید عقول و شمع
بویان و شمر مال و در میان **شیر افغان** و در و موکب **طغر**
نشان باین شهر نرمت بنیان چهره اشرف از مورچه عزت بابت
افغان کریمه بنه کام شام با روز سیاه و از دافغان کشته
خاکس با آغینه بارید بخت بر بسته سمیت شیر از فرار که در با بخت
صاحب قریه نشینان حوالی شهر و دشت کشته لشیر هجوم افکند
بار هر محلاست از آغینه زاده در خانه فرصت گریز نهشته بودند
از سر بر زنده یک پیرون نخه نوب و غارت اموال آغینه مشغول شدند

و بعد از ظهری رفت اصفهان دروب شهر را باز به حقیقت چاک
بجهرت ظلال عرصه داشتند نوریت و چهارم شهر رجب
هزار و صد و پنجاه و پنج روز که در کعبه حضور عازم طرف شهر بود این خبر بعضی
خدیو فیروز فرسیده که بر ارض طغیان بنایم تقین و خود بر
ریت سواته بجانب شهر فرستاد شد بعد از آنکه خاک صحن
بیمه قدم بهینت لزم به یون حکم سره صحنایست و بر تو طلعه مهر
اشا بر در و دیوار آن دیار رفت محوم اطراف و بازار مذکور رعیای
افغانه را ده بده فروغ فوج گرفته دادند و صحنایان که از مهر افغان
میکرختند همیشه و کار دو تیر در نه ملک عدم میخشد و بخوار
آیه کریمه و لکنه القصص حسب یوم یا اونی الا بصار جان تازه میخشد
و بعد از سه روز که اموال افغانه بجهت سبوط در آمد شروع بن
سپاه و ملحقه لشکر حضرت سپاه کعبه عظیم مالا کلام از نقد و جن
در سبک طلا و نقره بر سیم جوانی و انعام بدل غازیان حاضر
فرجام نکس برابر این مشقه دل پزیر داد و درون حضرت روانه ظهر لغز
جانش شد نوید شمع و طغیان سپاه رسید نوای عیت و شربت
بهر و مهر رسید از آنجا که غرض کف ازین سخن است صحنایان بهر و پاری
اینویر میشت و شمع آواره دیار ابدار که بر دین و جوان و طغیان

در حدیث آن که

در حدیث آن ولایت شیراز میان بود حضرت ظفر لعل از
امیر نظام امور شهر بازار کنگه خارج شهر است نقد نقد که بعد از دو موکب
شاه و ملحقه او بر سر سلطنت روز و در آن شونده شاه دالاجه مرحله
بیا طریق عیت شد بهر ششم شهر در اصفهان و از غرض راه تبریز
حضرت ظفر لعل اقامت شد تزل فخر حرم که قبل از رفت حضرت
بصوب خراسان رغب و رفع محراب لعل و این خبر است که اگر حضرت
عنان غمیت بصوب خراسان معطوف دارد اوضاع سلطنت
و کار با بکسر دل غلبه بود در باب پنج این غمیت نمایند بر اظهار و بر
توقف مبالغه و اصرار که حضرت بنابر تکرار شد روز دیگر باز
شاه دالاجه سران سپاه را طلب و عاده این مطلب که است
در جواب عرض که در جانب لعل بر تابد باشد رتب العود اند و تاپا
همت را پیمان گذاشته دست کشان کردن فرازان کونا گشته
کار ایران و نقد دست فرستاد بر رواج بیست و صورت بعضی بطلب
میستوریم چوشت که حضرت مدارالیه که در سلطنت بهر و دایر
غیر شد و کرد این چوشت ثقیله با شایسته و منقریب در باب
عوض در مخدولت یار و همات یکا است در ریشه نفع بیشتر
اورد با عشت بدین حضرت پیشتر ششم و نزدیک و در

همان بهتر که خورشید نیان را معارف معبران متفکر معام درگاه جهان فستاف
و اگر در منظر و تصور سر رود در برزخ در میان هم بر تهادن حضرت منت مجلس
کوش که از نظر حضرت است و ادب و شکر و توفیق که کنیز آفتاب
از کف عصر بیرون رفته خورشید از منظر پیر و پیر و پیر که هر که مهر از زمین
زند شاه طهر است اشقیای طر و طلال طرط که هر که از روی طرح افروز مهر از غیر
در آورده بر زمین زرد حضرت جبر دیدند که این سخن بطبع اذن موفقی و و کت
هم بدون محبت نالایق است در مقام عمت از توفیق حشیا
که اظنه بخود که این سبب قبول طبع باشد باشد در میان
رضایت است که گفته بودیم در بار حضرت را است آورده حضرت را
شکست بازم و بنحویه آمده است از آنکه دشمن را با لمره او آورده دینار شربت حش
اندک است این محبت هر قراریم از وقایع ایام توفیق است که
خبر رسید که معتمد از دین خان سفارت روم تعیین شده بود در تریز
سفارت حضرت حشیا که لکن از ارضای ایشان که مورد در غرض او باین
امر مورد و روانه حکام نیز بخیره و گو بکلیه به شکیار در دلایات بود
توفیق و خیر و خیر و خیر که با بقا که شش یافت حشیا
ز کینه در غلو خان زیاد او غی با دوزخ و مورست با و جماع و در آن روز
پیر سیدال حشیه بر محفل رکاب صفهان از ایشان استمداد

و مقارن این

و مقارن این است که محض را فتنه با کج در بیاید بی سبب طینه که در
تصرف رویه بود از کرد پس حکومت فزین و سبب طال افغانه معبد
در تمام محبت رضا خان علو متورک شسته شفق را سبب فرامان دکن
یکان محور خسته در آن مرز دوم از جانب کرد و دم خبر در پشته و دیت
چند روز در آن ملک و لغوز مظهر فزین که مکار و حکم از عتبرت اندوز
گشتند در میان توجه رلایات هم لغیر کج **شیراز و کوش**
مکار به زرقان در نهرام افغان شیراز ملک نرستان
بعد از چند روز حضرت طهر شیراز به جزیی بی فرج مهر در پشته
کشمکش و طشت و از حضورش نوعی ششخص مملکت و فخر
بمع تحریک است که اثرش با فغانه که لول است و علیه هم سلطان و سهم
ذکر آن ضرب دست و در آن رزم کوشش را فراموش که مکت و مشغول
است و له و محبت اعراب و موله و با غش بر سمب و رن در آن
حضرت طهر محمد بن عثمان بدفع ان فرقه بر بسته در روز و نیم بعد از آن
کوس غلو زرم زار طینه او او است بهای گیر است فرستاده
در جزیی شسته زشته از راه ابر خود شسته ماکر است غلام شیراز
شدند سر با کج بود اگر قلم بهفش افغان را باز ماند با بر خویشش از دوا که
است بد که بر دوشش دهن کشید و طوبت در کاشش افروزه کرد

بعد از درویشی که بخت طراز زرقان شش فرخ شیراز از شرف باز تجید
صفت چشم نم نم با رسته کو تمام تقابل به چوشت و از طرفین تسویه
صفوف و ترتیب انحاء بسکون کشته تخت رفته غنچه بخت بهمان
موجو بر جانب قدر قدر در کشته خمر که از حد اعتدال گزیده به بهر یک
جود مقرران شده بختی پاک دست و کلوها بر نور را بست کوه
نوبت دیگر بطرف میمنه هجوم آورده با اندیش زبورک و انگشت غریو
غنیه بخت فرزند که در کشته طراز زرقان از دران عرصه زرم و شمر کلین
باید او نمیند شش و بجلالت زهره کاف و صدقات و کثرت
پرداز از اسرار کفر پس قرار گیر که کشته سحر از ایشان را بهمان
هلاکت انداخته و از شرف با غنچه بخت را بهایت کفر از در فرجه
افواج خشم افروز فرخ متعجب است تا حته قضا و سون را از خشم
و شمع لاله کون و دهن در شتاب در محراب روضه چون کوزه روز دیگر که میسید
صبح صحن از عشق و غفوان بر چنین شمع صید بق و ملاز غفوان افغان با
سیدال در کسم ایمان دارد زرقان و شرف اندوز بقدر عتبه
خدیجه جان کشته جبهه نه است را به کفر قال الفروج من سبیل بن
سار عتبه جسته از غنچه نیکو کردن جناب اقامه جواب
با بن بخت که در شرف تاجات بخت است نه است که در شرف افغان مقفورا

با ایران ایران که

با ایران ایران که عماره دارند فکور و انا شاستم نم نم و شسته
در محاکم محروم سلطان انکه اقامت و سرگردان ایشان
نیز در کا ب نظر شتاب مده شتاب نه بد ایشان را بنویسد
ایمان و دعه عفو سابق مستوفی در خصی شده صبح کمان که
قسط بخت شرف است با بودج رزق مهر تابان از کشته جازه بان
دش محشر شرف این عاری زرقان شتاب مصادیق و ملاز غفوان بخت
مهر و ستر کبر که افق سایه بر در و خط الامر و دره بخت و در جومان
شاید بخت با جوامع سر ابرار است نه بخت نه ده بخت نه کشته کشته
مطلوبین با حه با دارند اما سیدال که از زور پیشین را بر کوهان کوه آمده
از خلاص شدن کوچ دولت و جوان خود در ارک فرودین بخت و کاه بخت
همان شب از شرف را به شرف کبر و آورده از اهر حرم بردن
نفرش نهاده افشا که سمع این کسم ولد انچه را با به نغز از اولاد نذر اعلا
و سیزده نفر از نامت که زغان و شرفان و شرفان و شرفان و شرفان
فرصت بردن نیافته در شیراز کشته بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
ان جمع پرورش نین و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
خواج زبور هم شرف فرصت باشد که بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
که یکا خواهد بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

دوشت سرخ را طرکه چینه باغنه بتجید گشته لونه زار بشیر از
عطش آن فرقه اقامه مضامین با طرف حالک صدور
یافت که از هر لای که آنکس بخواهد عبور نماید سر راه پست
بگردد و از آنجا اولاد و شیر و وزنان مجسمه و دوش را زار
کرمان رفته از آنجا صدق و دلا از غفران و باقی
گرفتار آن فغان را با بنو بانی و در اخلاق منفور که از شیر از
فرصت بخت یافته لونه روانه از صفات خسته و از معجزه
کار دیده حقین خدیو سپاه صحرای لغزشهای و معیار
حقیقت سنج و از ریش پلایان و در است آنکه در حین روانه
کردن گرفتار آن زبان الهام نیاید حققت حقین را بگویند
که ملاز غفران را خوب می فطرت نمایند که خور از زنده با صفات
خواهد رسید و بد لطف ارباب الدول معلوم صورت
و نوع باشد در سر بر روی خنده خن که محسوس مقررین فی الصفات
عبور میکند ملاز غفران بکار رفع دل خاک را خور است بکثر
با و باب اندیشش بر کثرت حیات استگین داد و بقیه
محصلات صفهان رسیده و در میدان نقش جهان بفرمان شاه
والا جاه نشین تیریش از آن صفات سرگردان از علایق

ناله و زاری

تایده و قیامت که شخیر اندیشه بر جهانگیر خدیو سپاه نام میرد
در اقامه توقف در آن بکده شیون روزی در سنگم سوار بر عبور و در
کوچه آفتاب اشراق بکشته است آن پست خدیو منظر شیراز را از
افغان در سر هزار برابرش رسد که در دوران آن عهد پست خدیو
نقل لونه از آن غزل آمد سرزد که از زنده و لیران سنان باج چو که بر زبان
علم خدیو تاج خشم تو پر شده جله تر کشید بهی زلف
تو با من بنده دلمه فوج دانه شده تو دلمه باب خضر بقا لب
چه خوش تو بفرشته مصر و لعل پسر روان ادراش بقعه دلمه باز آید
منبر که شاه چو لعل آبرو است فرزند و از حد در است ایام توقف نیست که
چند همیشه ز مبارز است عثمانیه علویه کور کانی و صفویه فتنی اسار
خدیو حکم هم در اقامه فترت ایران نیز در عمر مردی و در طایفه مصدر
فخلف و کم فرستاده شد و از جانب آن است ابد بپزند اگر که
خیال ف وفاق به باشد بطور رسیده به علیر در آن شاه مور ابرار
بتسلیع صریح صفات بفارستین و در زنده و شاه و در غم
ان مطلب اعلام گفته از آنجا که درین مدت غنچه فتنه را بنیت
بر ده است و آن کمال مخالفت را ظاهر عیث و دایم متواتر
کوچه اند لجن فتنه را پیش نهاده و پیش از طرف کعبه

راه عبور و قرار بجایست ما مور کوز و دلازان جنبه شهر شیراز از فر
 قدم های یون رشک کفار شش چنان است قی و نظام امور مملکت
 بپوشه تاوششمان انقضایه خورشید بجا باریس بپوشه
 سحاب افشا باشد از کوفه خازنه است با یون عمر خورشید
 چهرت سلع که دوشم شده فتح فارس نیز میر و طایفه استم ابر گردید
 چندی که غمیت خوران در طرا اندک ششم در
 اما اگر است کرمان بر پیش شیده پیا بان بود در راه چال اصدان
 غله و خیره که کفایت بهر اره بکند در فرم مکت موهجه و اگر
 از راه افغان متوجه مقصد گشت شد بسبب ظهور نظام افغان و عبور
 و مرور گو که بضرر نشستن احتمال وقوع بکثرت باره با ما را بجای می رفت
 و بجز راه صله مردت انحضرت بر نیش شیده و از جلات علیه
 عثمانیه نیز جواب هر یک در باب ولایات آذربایجان و
 همدان و کرمانستان برضا قلینان بچرا داده نمیشد در هجده شهر
 نخل المظفر بعزم استرولو حاکم عراق و آذربایجان متوجه مکت
 نهادند و همدان و کرمانستان و از راه دشت ارزن و کارزان
 روان گشت شد فوراً فوراً ز نور منزلان گشت فراموش گشت
 مضرب سر اوقات غرضان گوید در میان وقایع پیشتر

منه

در میان و فاعله

مطابق ملک فخره ملک هزار و صد و هجده و هجری
 در بیست و نهم شهر شعبان المظفر خرم و کواکب ششم غنیر عظم در
 نهانی نه خوت پیشستان عظم افروخت و از دیوان خبر یو
 امکان بنور و الیکر عظمه کت عظم کت عظمه خطریان نام میر ط
 نایم در یاست سرور حبیب لوباکین از غنیر و کل حبیب جقه
 و افکر دید و جقه قوار بر یون کم فرصت در راه دشت تقوف
 در سرزمین فخره شیده به نور از فرم دوایند و مملکت هزار را
 از دست یکنه یان نشسته حلویت بهر عکس فتنه پائیده
 شکر شتاده در دیار کشتا آغاز فتنه کریم کردند از پنم
 و صحرای کربلا در پنج خست غمیت به منزل غمیت
 کشیده و جقه فدا و انکیر سها که گرم غارت کلشن بوز از طرظ شوکت
 نور و زار اواده دیار عدم گردیدند و از غنیر کتس هزار از فرم دیار فرودین
 با نواح راجین عزیز و ولایات کوهسار لاله و کوه حاشم حرم
 نشین ریحان و بنبر البغیان قهرمان بهار در اطراف دشت
 وساحت کلکشت و ستمه تیرت و کمان بهین گشت
 و آب سوز و سرد و نرم غم میاشت و شش فتنه در شش ماه
 در آغوش کلین آریسد و سرد سپهر بکر شش و فرزند و فرزند

باغ از نوید بهجت نرید و استناینها من کل زوج هیچ ابتهاج پیش
جشن نوروز در کجا وقوع پیشه تا میر و سپاه و نظار ایلات
دولایات و حضرت رشاد بوند بجلعههای نافه دوش اعیان
اراسته دهانه عجمه مشیت و چپ را پر از نوروز کرده بجا
میان زمین و مت و شش سپر شده سه روز آن عصر و لغوز مقرر ایات
فرز کشته از آنجا روزه به جهان و در راه مرز و ادای جوینده و شایع اعراب
و یکدیگر که میگوید بار و آن ملک مستعد است که رکاب نصرت
الکتاب و بیعت یک میرالمملک تیر از جانب شاه جسم
دارد و در این فرستاده شیر را فسر مکرر بگوهر برار و خضر است
خلوت برادر و سپاه آورده خبر رسیده که حضرت شاهرود
عیار که اشرف بودیت مصادیق و طار غفران در بار برزقان
و نیت ده بود محض شستن و نجابت شده اند و هر شاه و لاجه در ایام
توقف در دوران همیشه شاهزاده و حق میرزا نوید نصرت
میداد و در وقت که میرالمملک و ارشد محمد و ادای باقی میرزا ابوالقاسم
در رکاب بود و زنده در رشاد برادر و مملکت از راه کفر از
نات مکررات خاقان مغفور را بجهت شاهزاده رضای مرزا خواستند
میخیم دادند و غیر خاقان راقی بخودین و شیت هرگاه خور آن

از ملک سلطنت

از ملک سلطنت موضوع و استیسا آن بیطرف محول در هیچ
کرد و تهیه نور آن سده بدین بیان شمرده ملک بر خواجه بوس کوکبه
آداب از راه مرز با حجت و نیز قول بر تو و صحرانگشت از آنجا
دارد و شوشتر و ایالت انولایت را با الفقه خان و شش که در خان
و شش قول را که رجوع فرموده بهر سبب ره خانه شوشتر از آنجا بهر
و انالکت است و سیلا مرود و هو و قصور پیشه بومست و لاله
در مقامت سارنده است که در است برمت آن بند بود حشر
معا ران مهندس پیشه و کاراکمان درست اندیشه بر سر کار حقین
و اصلاح است آن را از فرزانه عامه مقرر شد جبر از طایفه عرب
ترک زیر سپاه عجم مطلق میشد شایع ایشان که هرگز روانه
خور آن دو اما جوینده را حجت انصاف و شرف نام فغان
و با یکدیگر روم رفته بود در همه مقدمه استصاف افغان را شنیده
ناچار و ارد مسکرم فرزند را اثر خود فرج کشته نامه و شش حیات
که از جانب سلطه احمد خواند کار روم در میان اندولت آورده
به مقرر انور رسیده بهر از در سبب که در آفره بود بنیت خاص
در جنبه و بایست که بگوید سر سبب که بگوید و بعلت اینکه انوفه
در قول طینان دشت بغیر و لا اله الا الله تر تیب و یثیه و تیب

دورانِ عرضہ

[illegible]

بوجود مقیاسه به هر محمد خان حکم جان سپردند و بعد از اخذ مسخره جان بکار
رفت خاور و چهارصد خاور از روبرو انجاست را با بکار جام بقتل رسانید
و نیز عظیم یقه در جزین درین مدت باز غنمه اتفاق و درینده لازم شرارت
و اسیر و غارت بطور رسیده بودند بعد از شکر عدان برایشان
طایفه معبره مور شده قلع قلاح از طایفه برده بلیغ بعد از مدتی حرکت از
خوابان فوج از ترکانه گوکان ملثم رکاب نصرانشان شده از اینجا
که هرگز از طایفه متبعتیست و تخریب غارت از راه خود سرانجام غنمه اند
مورین غرقم نافذ الی ارکان دبای شده اسبسان حضرت ظلاله ایشان
خوابان بخوابان این بار کان کشیده بود و بعد از ایشان بجای رفت
روانه گوید فرار کنند چپیده و بعد عدم از طایفه غنمه در جنب شکر
فزون از شما را امر از خارج از دایره استبالیع فوج تادون در قریات
مورث فساد و کلمات میکرد و صد در این حرکت از ایشان بر خاطر
خطیر حضرت کران آمده طوفان نام قاجار را با فوج غنمه و اسبسان علیهم
الطوفان بگرفت ایشان بقتل و بعد از فوج و غنمه از ایشان در چارشت
بمضون فاخته تم الطوفان و هم طامون در باره آن گروه بوقع بویست و متعجب
آن با قریات با بربر را روانه شدند که در وقت چهار روز در فوار ایلات
حوالی استرلاد جمعیت میشتند هم هر وقت از ترکانه بشت یا غنمه هرات

نا فرما بطور

نا فرما بطور رسد با مرد استصواب ظهیر الدوله ایام اسم خان
اسم تقدیر شد پس استیکاه اولایت را فخر اقامت
موجب نصرت علامت یافته ضبط و ربط امور و نظام و ترتیب
سپاه منصوصه خستند که از اینجا برانجام دهند در میان حضرت **موجب**
فتح امین بجانب تبریز و بعد از خستند شرف علیا
بعد از آنکه از شرط محکم حدان و کلمات آن فراخ میترسد بهوس
شیخ تر بر نظر اقدس شوق انگیز گشته است بعد از راه از دیوان
سالیان غلبه نظر شد از انتقال فرمود این عمل آمد اگر چه باده فرج بخش
بر کمر بست بیا بیک چاک خور که محنت است عراق و شکر شیرین
خستند و بیک نوبت بعد از نصرت شریک غنمه شمر محرم در وقت
صد و چهارم بحر مطابق است برایت کثرت از حدان بوزم شیر آرد
دارد پنج کشته و هم در آن منزل ملا غنمه نام از حبسین و لایق بر لوتیو مستند
دارد و عریفه نیازمند از شمر غنمه است بعد از حضرت اولاد دیوان
محمد که در شیراز گرفتار شده بعد از نظر اقدس رسیده خستند شرف را برین نظر
در پناه حقیقه غنمه طلب کوه این که بعد از آن برشته افکار از شیراز
مرحوم پیا در لوتیو فرار شده بعد از غنمه لار و شمر غنمه ببارق امضا فریم
مکه در باب منع عبور از طایفه غنمه و در شمر غنمه لوتیو لار در ویر

کشته تنویر الوقت و تسویر خوف بوحشه مشهوره پیش آمدید چهار
 کلکون از حشده بمکه ازین سرالوطه حضرت یثقه که در سپاه خود
 چشم ایشان در آمد پارت و قرارشان ازجا بدر رفت
 بدون تلافی و عطف غنائی بجانب مرغه که در دواران ظهورش
 سه فرسخ ایشان را تقاب کرده بود کثیر از ایشان قتل و فوجی از
 متغیر ایشان زنده و دستگیر شدند و کثرت بسیار رومیه بد
 آمده ولایت دهم و با جلاخ مکر و مرغه و دجوارقان غنیمه مالک
 محروسه گردید روز دیگر عروق و بنه از مرغه که ظفر از پیر سیاه
 که منصوره سرور زنده و هشتمه را از نظر انور که در سپاه مشمول غل باشد
 بعد از روز که حیات مرغه مخیم از مر سیون شد بعضی از
 سپاه که عجز از رویه کرد که تیمور پاشا بدجوارقان و فرسخ مرغه بر
 قراول آمده اند مرکب ظهورین عازم اینی کشته رومیه بعضی ظهور مرغه
 ماچه لواجه شایسته قرار غنائی تاشته بود خطری که رخ رفت
 عظیمه اثار فرار رومیه بود از دمنه که سرخاب در دوار بتریز در وقت
 ارتفاع پیش حضرت ظاهر شوخی نه را بعد در آن مکان کشته
 خود سپاه جوار دواران نزه که از بغیر راه کیزبان کرده بگریز
 از پیراهمه که مقصد اترک بود شتابان کشته معدوم شده که کرده

کساره فوج است

سپاه و فوج است که یکی تریز و یکا فوج سرخ شتر نمایان است
 پس آنحضرت فوجی از دلاوران گزین را بتقاب فوج تقیس و خود
 ببقیه سواران و کچنان سپاه متوجه فوج اخرا شد بمقارن ایشان
 قراولان خراسان که فوج اول مصطفی حاکم تریز و دیگری
 لایق و تیمور پاشا و سایر پاشایان اند که در ادل شب از تریز حرکت
 کرده درخت کمر بسته از سلا صوفیان عازم فرارند و گردان
 از بقیه سکر و دم است که بقدر هزار اسیر از تریز جمعیت داشته اند
 و از قسرا پاشایان ایشان منر نقاب سرخ کرده میرند و دلاوری
 که در شباله و کاروان شش بوزن قراولان فوج رسیده و جمعی از
 ایشان بلا غرضه شتر خرقه شین خشته و شیر دلا که در ظل
 رهت از دما سپر جنگ و جنگا طمع بخون فوج و هم تیر
 کرده بودند بدستور بان کرده تکیه شده و بعضی تقاریب ستمین
 طایفه تا مرغان دیوان خود را در اسرار و بجان و سبلا داشته
 که شسته از بیم جان خود را بدمنه که خلاصه مرجان که در فوج سنجایی
 واقع است کشته اند و لایق ظهورین نیز از اطراف ایشان رسیده
 کرده کار فرمای سیف سنان نیز در آنجا که از بقا قلب
 ایشان لرزه افکند و تب ریز کشته و از کای خلاصه مرجان از تیغ

الاسم نام لعون چشمه سوار مقولین که قد است درون چهند
دیش و کین به سه نرا نر زنده بایان و در یک کوه و از یک منظر
و غلام موفور و اسبها و خور و صوف در آمده و هر از آن کرده کوه
خورا چون دست از سبک ابلک و تلویش در بر دهنده
شام و خور و جگر مهر خشت ن شجاع را در غلاف و از نو که سپهر
ترک است صاف کوه و تپه ملان که در آن نوایر در قع است جولانگاه
خیول و پیر چمن و قو کوب و خورین کشته و پتچان خرمست
دیش چنان نریج صلابت بچچ و در اسرافان پشته ها را به
سعد ان سپردند که در شهر تیزر بلاح و میان حکم شرع انور و تیار ایشان
رساند و کند از اند که از مردم خستیم بکانه باطل نظر دست دراز
بزیغ افشان و واقع شود بر روز دیگر که است شهر کرم و کلام و جوار
همان کشت و حیات بر تیز نور بخت گشت و از کوه است
اقبال است که رستم پاشا خمر از دولت عثمانیه حاکم بشت و بوی با فوج
با عت مصطفی پاشا حاکم تیزر آمده و در آن شب چند نفر بر اثر خیزش
روانه تیزر رفته و چهر تیزر بایان هنوز سلب با کس رومی از کوه نکرده بودند
و با طوایف سپاهیان مخلوط و بیشتر تر بایان از روز متعذر بودند و کربان
ایش را بمردم تیزر تصور که متعوض نشدند و ایشان با رسالم از شهر

فرار از این

فرار از این پاشا را از این داقو خبردار حشمت در حیره پاشا ز کور
با بر کاب کز نشسته بود و کفرست و تین در خارج تیزر و ده
چرا و در با محترمه داشته گرفته بچشت خدیو کا کهار را آوردند و از کوشا
ران رومیه بکوشایان معتبرین بودند و بلا در جان بخشش و در حسن
کشته بر خست انصراف مسرور و بقیه اسرار ابر آورده و کوشش
ما موز فخر و از آنجا تو چهر کوه بنیسا و مدافع اثر در دمان شش
فشان راه در مجاریات رومیه بدست آمده بودند و روزی در آن
خاسته و با برایشیم و در غر غریم با کوشان و معامات
و ستانه مذکور از مرتب و صلح و فلاح و دست اندازند و مقارن آن
جز خلع سلطان احمد خان غنچه کار و جوس سلطان محمد خان مراد زار
او دست دراز شیم و وزیر عظمی و محض الار سید و شیم و مقارن
رنگه در وقت تیزر و مدان و تصرف مصطفی پاشا سر و سر و سر و سر
پاشا و تهمیر و از خارج و دو کاین در قبایات آن و ولایت است
عثمانیه بمیر که صیلا و رومیه عبارت از دیوانی باشد و قرار دیش
دانه احوال پاشایان بسته با بر یک کس و در حین اوجاق آنها
با دن و در آن قصر بر پنجست متینک و با بوی کوه نمیت را که مسجور
خطر میشد گرفته حرف عسکر کرده بودند و بعد از تیزر اصفهان و رقیه

خان ملو از جنب انحضرت بطلب ولایت بفارست ماور و در اول
شد سلطان اعدان و ابرو کشیم با وزیر اعظم بنا بر آن را دوازده کب
اللهم خیر بقبول منک و در آن ولایت کشیده طیفه یکم در و سار
ادب حق که ایش تصرف در کورین ولایات محکم که بودند بنوعیکه غیر از راه
شیخ پدید رخ نه است توقع از آن سرزمین بر یکشیدند به عور و خواسته
که در یکی ولایت را با بنفرو شمشه نور یکجایم در میانند اگر متعلق
بمیر هم پیشوایی بنوعیکه دریم چه برینکه از داده خدیو باشیم اگر شرا
فخر دایم و سیرت عجم بهای بنوعیکه لا محاله شمر و شمس
و باین الامم شده شوب و نایبده را پیدار و جهان آریده را
نشانه زار ساخته و اگر بهای بود چرا در انجام است و دایات در میان
نشد و قاتل مانع انجام کار بودند تا این که دوازده قلع اسلخان و علایک
لوا را از جانب اود کمان ایش را بقیه سیفره از نهادند و بقیه
خست بخروند اما ان کشیده بودند بتواتر و ارد ان خود کیفیت پیش آمد که
میشد پادشاه و وزیر اعظم از بیم قور و تره است نایب بر است احوال
رجل سار و بخرم سفر اود بکمان دارد اسک و دار کشیده بود از و رفو کو که
قصر باین مکان پادزه نام دلا که در زمره اوجاق یکچرخ بود و کمانها که و
استرجه چاکار و بسک شزارت شیر که شیخ بر و در خیفه اسلام
کشیده و این را

کشیده و این را اصلاح نمایند معتمد در اسلا بول احوال شده که معتمد
عظیم در معرکه قتل و فراهم اند پادشاه و وزیر اعظم با چار و اشرکین
نایزه شرفدارون بر و تس غزلیت سفر زده با سلا بول کشیده
و چاره جو دفع آن شده گردیدند و نیز کوشش با افره پادشاه بر اشراف را
ف و در خمر بقتل و اما دیکه نهاد شده و وزیر اعظم را خفه نموده
هلاکت اود با عرا داده اند حشتم مردن فرستاد چنین است و این کردند
و لطفش بود پدیدار نموده بر و در کس را در غفلت که در هر نرم است
و در کین در است با صوف و غنم از غنم ترک از و حرم دفع هجوم و عمار
عام نموده سلطان اعدان را خلع و افسر سلطنت را زینت تارک
سلطان محمودان برادر زاده او حشتم القضا شهر تر که در دست رومین
با پای جور عدوان شده بود و جز و زمو الویه فروز گشت و غزلیت
تخریب چون و ایروان از نظر خدیو کوشورستان تقسیم پیش و عقب
راست نصرت اثر و جهلیم نصرت باب دیکر که عازم اعدان
بودند و در غزه ده صحرای پاد از جنب است از لک رضایه میرا دارد
و جز آمدن از غنم هرات بر سر ارض اقدس و دقایق آن است
معتمدش کشیده بسبب اصراف موبک هادیون باین عوار
در میان آمدن غنم هرات بر ارض اقدس و در این است

برایم خان سابق در ذکر وقایع هرات سمت گذارش
 پیش که بعد از وقوع مجاریه باللهیا خان افغان ابدل مجدداً ایت هرات را
 باللهیا خان افغان مقرر و تسلیم داشتند و عطف عنان غرمت فرمودند و از
 حضرت رایت مضور بحانب عراق و اداری حسن علی در دستدار
 استقرار داشت چهره دختر سعادین لیت را دیده و مشت که خرمایه
 فدای ایران میزد پس در محو مراد داشت و اندک بعد از این مغزوت کار او ظاهر
 بود باقیه ابدل از در سازگار در آمده ایشان را باقیه غرمت
 و سوره او شرافت داده و حسن بخت ارض فیض نشان از غرمت
 اما اللهیا خان بنا بر شرافت و اجازت و متواتره از در وقت
 و تبریز که پیش از باز و چهار منصرف است باین همه عفت
 ابدل از او سرگرازان شده و در غرمت طلب و القضا خان چاکم فراه فرستاده
 او نیز بقصد کلات از غلاف برآمده در در خیاهرات باللهیا خان
 از در محالفت برآمده و فرقی در میان افغان بهر سیده ماه بهر منقول
 نایره شوب و جدال شغال داشت تا اینکه القضا خان غالب آمده
 در سیم ماه خلال هزار و صد و هشتاد و خشت و اللهیا خان با کرم و شمع
 روزه قتل و در جاق کوید پس طایفه از غنه و حقوق عنایات حضرت
 خلد اللهی حشیم پوشیده و در نقص عهد کوشیده و القضا خان

حکومت حصار

بجو ایشیایا و بعزم تهنیت ارض اقدس اعلیٰ را گرفته و کردند
 باللهیا خان نیز کوچ و بجان خود را در جاق گذارفته با مسدود قلیان خجالت
 حاکم حسن بصر از حکام او قلمیه که با روایق داشت شده روز بیشتر از دو
 ره و غنه دارد ارض اقدس گردید و از جانب نظیر الدوله ابراهیم خان
 شرایط اکرام و مراعات تمام نسبت با و بعد از از انجا خیمه نیز حضرت
 خلد اللهی این صورت را حکام و قضا و قدر و محضایر و شایسته
 نایده و انشینده از اسیران خایر خبر بجهت یقین میسر شده که آن فرقه
 عهد شکن در وقت دفع حد اتمک تحت عتاب و عتاب کردند
 بعد از این امر و فخر از جنو معور از موکب حضرتشان روز و خوران
 و از هدان نیز بجهت سبق ذکر پیش با قرضان بغایر برابر هیچ اورد
 ۳ هزار و نه هزار و دویست و پنج نفر است و تابع فرستاده مقرر داشتند که در حین حرکت
 بهر کس از کسب خان بپوشند و با ابراهیم خان تیرفان و الا بقا
 اقرآن حیت که غنه و افروخته به شایر و در شهادت و ان که
 بعد از در ره و دشمنی را با بقوه دار کرد و شسته از غنه اعراض نایر اما
 خان بهشت از کس از غنه آمده در زاد و بوم ریح باریکست و نزول
 کشته آغاز تخیل و تا زکوه ابراهیم خان خبر در هوشان را عرض
 غنه یا نرزه روز هر روز پیش بدو از قتل و فریب میگرد و تا یکدیگر

که شمع متوکل بر سحر این مقدمه عرض شده جلالت شده مجدداً در باب
منع جنگ میدان تا کید است بیغیر بمرامه اعلام شده بدستور از دور
فرم و پیدایش خود را در پیشند که انرا عتق و رومیه تر ترا
از ان محکمت بدون و خود را با بطنه کم فرصت میرسیم و مقارن صول این
جواب با قرغان نیز با جو یک و کثیفان پرونا دارد در ارضی اندک شده
بود از چند روز ما هیچ نیکه از اربع سوار نظر انهر در باب جدال و قتال
که خطاب با ابراهیم عرض عن خدا نازل شده نمیشد
که کلام در فقه اخوت منظر آیات و ما یمنطق عن الهوی تجربیک
عمر از خود خوانان فرورد به تیز تر و حسن طبع عنود را
مردشش اخوت سه رفقا ما سور حشر درست که نیکو گو که
رنگین را یک نفر حشر در اثنای یکدیگر در باقرغان که سر که نیکو
به زخمه ارگشت و فوج از پیاکان او که نو ساز راه در
جنگ بودند دل از دست داده و در فرشتد ابراهیم خیم ن پاید
نفرای برانگشته که ایشان را از داده گیر بر گرداند و کثیفان در پیش
هنگامه ستیزه آویز کم بودند حرکت او را محمول بر فرورد داشته سر
ارشته جنگ را از کف میبرد و لشکر بمان نیز ضابطه عنان
خود را در کف رود بر سرشست و نیت میکند از آن در آن روز سواره

بسیار از آن که

بسیار از آن که تیر میزدند و جمع میزدند که چنانچه ایضا در نوشته
در تمام خوب است این پوشیدند و بر سر شمشیر و شمشیر کشتن
جست و این اقامه در سینه زدیم ماه محرم هزار و صد و هجده و هجده در
سمت محار علی شست و زرگران مشهور مقدس الشاق اذات که از
ظهور این جنگ حیرت انگیز هر چه بر سر شمشیر از حالت جرات
عرض شدت شانه و ریش میزد این تر است را یکبار و سوار و خدیو
کامکار حشر و حشر شاه طه است بر زبان جاریست
که موافق عهد نامه نظام کار عراق و آذربایجان بر دست اولیای
شاه و جناب ادریس را محکمت علی شست و ما را بکشور کثرت
ایشان که حشر باج نیت لایحه حشر ظاهر امر و در این
اهم تیش سرش نعت است هرات را الزم داشته بدین
ایشان هم گشته محبوب چار سیرج ابشر براده اعلام نموده که حشر
استوار قتل و در شست بر دیوار اطمینان داده خنده در میان
ثبات و قرار ندید که نیت پروردگار را و ایران لغت شغار
استدجابک سوار و خدیو کثیر فرورد و بقی مهر و ماه شب و روز و
مرحله یکشنبه بر وقت خیمه کار میسرسم پس بتوان یک
افت را با بلیت تیر و خطاب ضایع و سوار ادریس و پیکان که

و یا در این نوحه در پسم دلو بعزم سحر است در ارض اندس
 خضر شوند و در میان از جنب الیه رخان افغان در ارض اندس
 مشعر الیه مشعر تقصیرات ابراریم خان بدربار حشمتان سیده
 جواب ادب این پنج از کرم عزت اصدار است **شرح فرمایند**
در الیه رخان افغان در باب عفو تقصیرات ابراریم خان تسبیح کردیده
 انکه ایچ الیه رخان بدانند که مشعر و حشمتان ابراریم خان عرض داشته
 نموده و در پیش رالیه از خط الحشمتان شده و در وقوع شکست در ارض است
 به شکست و سرافکند است فرمود بر زبان و سلم او را نیاز داریم و بشمار
 و محبت زد که خضر که در باب عزت و حشمت را بر تران
 نیست و اگر داریم بر الیه مخفی نخواهد بود و طایبان نام و شکست در سحر
 جنگ کشش و کشش بقدر امکان در کار است اما بعد از آنکه جهودش به
 فتح این پس به عین جلوه ظهور کنند موجب عادت انطباع و تقصیر
 و بطحان کار بر هو تقصیرات الحشمتان بر سر انداخته شد زیرا
 و بعضی صدق مشحون کردیم و ما الرضا لا من علف الله اوانیست و بعضی منوط بتا
 نیات حضرت و ادوات نه برور پنج سر بشرد و بعضی اینها
 در فحش از غیبت بهره و در اند از نمره و سنان اعدا سر بر بازند و بطبقه
 پوز از نمره خطر کلک امانت و اقران تن نیست و مشعر

و مشعر که از اند

و مشعر که از اند تسبیح نموند و بچو که ایچ عیسی بر سر و بر سر خضر کنند
 حرف شد را کشنده تر از شیف قاتر و در ترش تر از ترش تر از ترش تر از ترش
 میدهند در در خشم بچن و نام که بر کاتر تر از ترش تر از ترش تر از ترش
 از حد در خضر امر و دام الحیوة در شکست خجالت و کثرت رقت ملالت بهر
 محات را بر سیوة راجع و شمارند چنانچه اظهر المسمی است در پند زین
 لویا بر سر اند از موع که سپهر با شیخ کشیده و در نیت یکدلوار است
 رز در برین فرد میرود و در وقت که ریت جهان را از کز نقطه
 نصف الیه و مخوف میزد و از خط مشر را از شتاب عفو و
 دین زوال میسند هر چند که بنا بر میانه کوره ملالت بر شالیه دارد
 غزایه و چرا از دشمن شکست یشته نیست توان کشد و چرا شیخ است اینهمه
 بر ترش بر خود و حشمت و از شیخ مشر و بر ترش و بیع سخن درین است و بعضی
 اینکه مکر از جنب و در باب جنگ و در و ممنوع و از ادب سحر
 الهم من خط خطاب با بر ویم اعرض عن بد او و سموع شده باز بر خلاف
 مامل مصد و بیکه جبر و اضطرر شده است بر منو و فقر طوق مصلحت بود
 دیار خط را بر دوشی و رشاد بود در صورت و ملک طوق احدی الا
 مرین و تابع ملول آید و در نیاه البجین کشته طعن و توخ را سر او و و شسته
 رخش و از ارشیه ملک چنم الیه و در مقام شفا عت و الیه در اند

مکتبه

بوی سبب سول ایندو زبان قلم از از زدن ادکوتاه دهان توختیت بوی
 اورا شیشیم **در بیان در هو کو کبه سعو** **بسم الله الرحمن الرحیم**
آدمی نام **در بیان** **در هو کو کبه سعو** **بسم الله الرحمن الرحیم**
 جشایب بسم ابوریکم میوه در افواه ریح انصاف کجایان که
 تاجدار استیم چهارم و سیر آرایان بند طارم انفرغ غیب بچ
 شرق انصراف یافته از در دانه افق قدم شهر بنیان نیل حصار
 سپهر که است خرد شک سرور سلطوت بهر دفر عطف
 دارد ارض فیض مدار در عمارت جنت سرشت چار باغ
 مانند روح در قلب عنصر قرار گرفته و خیمه در آن اوقات عادت
 شکست و به لایر محوم آن دیار راه پشته منور در تمام کشتگان
 خوشتر بر پشته ریش برضاب ناخن چنگ زن و از
 جوف غنای باغ فغان در کوس روین فک خوشتر از دل
 سرخنگان طاق نادر دل را در انشویان سینه چوبه رفته ازلا
 لایر داغ طرح جوغان میر خنده و برار کرم سنگه از نور
 است با زهر مر آنفیشد موشک آه است ناکش ن بر شب
 به استیم میوه و کهر خزان دل شر بارشان در هر طرف
 از شر غم خوش بر کشته صد ابرو کور و نقاره که الت سوز و درد

بوازین غزل

بوازین غزلت هر دو است در زور و دهر شهر از خوشن بشارت
 دیا نه دین بند برمنوع شده همان تو چار عدا و از دبد به جاکیز و طنطنه زانو
 بسم مع دست و کمر میزند و بوزار سه روز و سفر کشان از بچ
 راه اسایش گزین شده نخت ملاحظه سان فست ریه و الا
 و از انیس عراق و ادبای فنی سر تاده و بوزار شش و هجر از جوانان خمر
 بسم ملازمت شجاعت دوست پشته بایک سواران
 فرست اندیشه براتر غم سیم سپاه کور ارشاد کاشته بنیره تن
 سیه چشم خجایان و محوم خجی که از دیدن فغان و لبران باکلان
 رسد تو ز ابر و تیر دلدوز مرکان قلب شک و قیصاج انداز
 کند بشق و تعلیم و از اندک روزی هر یک در سنون سوار
 رستم نیر و از خوشتر ازیر فرزند رشید جرخ و جلا در جبر شند
 کار فرما روز و ستر و میان باشد به ناخن سنگ را انیه سیمیتون
 لکونی و چهر سفر هرات در نظر اکثرت لقمه سیم در است الیه باز
 ابد باه تا دترمان در ارض لکه سر همان و نوار خور خوان اسان
 میستوه عزان شده و در مار و چاق توشت و شغول دلالت
 اف غنه برده باز در هرات با دراک ملازمت بردازد لکه ادرا
 بنقود و افوه و طلاع فافوه و خیر مرصع و عطایا بر خواص احتضار زلمه حفر

در روز ماه و چاق حشید و چرخ که بر قدم خلک پان شد اذن
 بیکان گوکلان در قراباغ محال کران بجای است انحضرت آمده
 اظهار عیبت و تعهد کردند و این خانه دار بر رسم روزگار مشهور
 مقدس آورده کنز و منسد و بعد در انجام این امر تغییر ظهور رسید
 احتیاج امر و الا در شش که نشون آشوب و بیجا نه سفر هرات آمده در شش
 متوقف و بطریق در امر انحضرت شدند و انحضرت در حلقه
 شهر علم و فضل و قیاس از ایشان خبر و بسیار معجزات
 الطایفه روزانه و مقارن در مویک و الا نبیوت و ترکانه نیز مشایخ
 و خان دارد کشته حضرت ظفر العظمی غان بجای است ارض
 از قدس نمونه و انحضرت خانه دار و معصوم برین اقدس آورده کنز دادند
 و متعجب شد که شد و بعد از جوانان بسیار این نور را در
 درات حاضر سازند و چرخ و چرخ و کور و شش و درات دره
 اتج صدق و سلط و شهر بار و در علم و حکم و اهر و تیه و
 نامزد و بهین شجر از و اح و احرام و معین مرز و در لیا و ایام
 شاه زلف و رفیق نیز از حشید و در وقت و در کبره مقدس به بیت ارف
 ارض اقدس و تیره و ارقم و در شش و تمام امر و حکام و
 سران سپاه نصرت فرمایم و عظمی حشید و انحضرت حشید

در بزم ارم

در بزم ارم نظم سوره و مخفی شش و سرور و کینه پس کران
 بدایع طراز و کفایت و انضام و بیاض و در مقام فرمان بریز دست
 و باز و سرور و با فزیده در اندک روز و عاریت چار باغ نمونه
 بهشت بهشت و باین سبب در طرح چو اغان رنگ و رخ میسوز
 بر شش ساحت شد در روز و جمعه و هم شهر حشید و عین و فیه خضر ادر
 از استیلا و کشت و طرا و سبب و بیضا و عزا در فرج بخش جلالت افرار
 حیدر و سبب اقبال خداوندیت بود و مکر که خدا و زهره سرور افرار
 چنگ و چانه مجلس نور با ابرار و فرزندان تربیت و پیشه افرار
 دست خفوت کردن بهادر و از در سبب کردن سپاه و افرار
 بارگاه و بندگان در بار و چاکران جان نثار از خانه نوازش عیبت
 یا نشسته بر دوش هر یک مانند کوه آراسته خلاق خارا و سبب کردن
 شاخ کمر حد و پیش اثواب بته دار و رنگین گردیده ساکن عرصه خاک
 ب طاعت آراسته و شوق چشمان افلاک بسیار کرب
 سرور و اقص بر خوانشند تا یکم فیه برین پنج حشید و چو اغان و امین
 بنده و اهل و خلایق از غوا و کونان لذت اندوز انواع کامیاب
 و غور و سبب کشته این معصوم را بهشت شادایم و کلکونه ملک
 مشهور و عوام حشید و شش و عجمه هم و قران السعید و انحضرت

نرین واقع شد و آن عارست دل نشین از پر تو در جوی جان
اخر برج محلات رنگ بیت الشرف اشک کردید و بوز
سراجیم کار تو بر رسم بر و شکار بجانب ابورد و کلات پیکر لعل
انحضرت بجز تو در هیچ عریضه که تفریق را یک کینه اندیاز
که حشر شد دید از غالیض الاوار بجنبه کشیده و خیر نرکانه خوارم
اکثر اوقات آمده در طرین که منتها سرحد است ابورد است
بجایمان و ابورد اطلال دست تدوین و افرار میگذرد اگر چه
ابر ایمان بوجوب حکم و الا بعبیت موفور در ناحیه درون تنه
در پیشه از نظیر مور بود اما چه عزم طلب است
میوند انحضرت هرگز توقع آمدن کسی نبوده و کار را باید بر لور و چاک
نگذاشته لکه از طهر الدوله را به ابورد حضور پستم با شعبان بنو جبر
از دویان بجانب رایغا رود و چهار پنجه را در عرضی که در طر کوه در
محال صرکوزان طرین بر دقت آن کرده رسیده به حال اشک
عصه شیزون و عوار استایش با اموال نوب و اسیر و اوراق مرکن
انظایف بروم انحضرت بعد از آمدن و ابورد بجمان نیز از جای برشته نکه و مورت
انظایف سرکش را به دستیار سیر و لیران کون فرار از کوشاک کاه
بخشیده رو بر توجه بجانب ارض آیدس نهاد و باقی صورت نکش
بمنشاهی علی

۹۲
بات که حسین علی باور حسین توبه رعایات منصور بطرف ادرین
افغانه برات را در باین حالت و الا عهد بند کاسته بودند تکریم
بجوش غم سده حسان فدا کرده در نوبت و جز عریضت
مکاتب سنون بجانب درات رعب رکن و لهار تو میاید
و در کوه و الفها رخان نزد حسین در شمره غیاث غریق تیشیت بکر
حتیث ز و استمداد حسین بر لور با کون ابویه بوزم اعانت ابدی
وارد اسفرار شد که شاید پاریز یکدیر زردم شیخ بنو طالع فولاد
بیکر خیلوهان پرورد و اثرنا محمد بدیهه باس شدید ازان
پیداد تصورش در عالم و هم حالک افق قلوب اعدا است سخت
بولور نجات کشیده بخاک راه بر سپیدان دشت خض کدر را تاب
بنده لور زرد و به فرار میثاق ایجا در ظمین صورت استحکام نیافته حین
اسرار خود را وسیده اعتدال حینه عایضه امکانت امیر شعر بر استعدای
رحمت ادلا و دشوان محو نکت که کلک نیامد بر حشده
بجوب ملا غفران معتمد خود و سخی سلطان ناصر حاکم سابق نیز که از جمله
ازاد کرد ما غفور بود و بجز روزی حشمت و الا نموده و درجه بول نشسته
تا حراسه ادر که دگوز آوانا چهارده نفر بجز تسلیم فرستاده که
بر نور کیمایش را بنیامرام و حصار کاهم باز که بنده حسین نیزه نفر

معدرات سرادق سلطنت صفویه را در پیشگاه اسرار و حجاب تبار
داشت بجا و خزان روزه درگاه سپهر رواق حشد صرند و جنگ و صلح در
کشت فوژک بنده از راه عازم فزاید و گوید اما صفت بهره این نوع لطف
و قدرت که بپیت ما درم هیوة سرانجام صفت نه عجب بازند و طالع
کرده و سه روز از غنای را بر سر کرد که سیدان عانت از غنای هرات
فرستاده حضرت ظاهر فیروز صومالی خبر معتمد تغیر کرده آن حضرت روح
از میان لایحه سران صفت روزی که حرم سرکش میر می شد که در **در تبار**
قلم بنده قسم در قمار و قایع شکواری و تطابق نر از بعد
سه روز در وقت موکب فرزند پسران است با جانب هرات
روز چهارشنبه چهارم ماه صیام نیز غرض بنم میخیز شهر بند عمر است اعتلا
افزیده سفر کشتن شهرتان رمیج راه از پنج یق ویر در سرایر و چارو
زوا یا رخ و عوز قشلاک داشتند موسم حرکت معین در رسیده
فروش با فروشان مینه اطراف فرم و نصایر مومن زوجهش لاله
در بیان و سر پرده بار رنگین خیم کلگون برار شد دلا در صوبه و او تاجیه
شش دعره با ساز و درک تمام معک که خبر بهار در آمدند و انواع و اقسام
و قمر طوق بند کاخقان رمیج بکون گشتند سبزه دشنه و خنجر بر که سپر
و شمشیر بدشت همیشه سارا پنج روزه در بر و درخت از شکوفه عکاده

خوار و کوار

معدرات سرادق سلطنت صفویه را در پیشگاه اسرار و حجاب تبار
داشت بجا و خزان روزه درگاه سپهر رواق حشد صرند و جنگ و صلح در
کشت فوژک بنده از راه عازم فزاید و گوید اما صفت بهره این نوع لطف
و قدرت که بپیت ما درم هیوة سرانجام صفت نه عجب بازند و طالع
کرده و سه روز از غنای را بر سر کرد که سیدان عانت از غنای هرات
فرستاده حضرت ظاهر فیروز صومالی خبر معتمد تغیر کرده آن حضرت روح
از میان لایحه سران صفت روزی که حرم سرکش میر می شد که در **در تبار**
قلم بنده قسم در قمار و قایع شکواری و تطابق نر از بعد
سه روز در وقت موکب فرزند پسران است با جانب هرات
روز چهارشنبه چهارم ماه صیام نیز غرض بنم میخیز شهر بند عمر است اعتلا
افزیده سفر کشتن شهرتان رمیج راه از پنج یق ویر در سرایر و چارو
زوا یا رخ و عوز قشلاک داشتند موسم حرکت معین در رسیده
فروش با فروشان مینه اطراف فرم و نصایر مومن زوجهش لاله
در بیان و سر پرده بار رنگین خیم کلگون برار شد دلا در صوبه و او تاجیه
شش دعره با ساز و درک تمام معک که خبر بهار در آمدند و انواع و اقسام
و قمر طوق بند کاخقان رمیج بکون گشتند سبزه دشنه و خنجر بر که سپر
و شمشیر بدشت همیشه سارا پنج روزه در بر و درخت از شکوفه عکاده

شش شکیب و غوریان آنچه تا آخر انجمن بعضی نسب و بیجا در آمد قلعی تا
 و در سر راه واقع بود محض حرکت مقاصع اراده و لیران بخت و توفیق ظفر و مقصود
 گشت و روز چهارم شوال الحکم معان بودم بنقشه فرخیز ارات مقررین
 نشان زمین کرد و آن خایان فولاد پیکر کردید و دیده چشم از دور و چاره نیک
 تازان سینه جوارشش جهت روی ملک را منقینه دید و بعد از سه روز بنوعی از
 جنگویان نصرت طراز فوریان کینه پرور از دور و اسرار است افراز و زم
 ساز گشته و الفها خوان نیز بر اراکله رجو بر طبادت زر غلاف سب آمده آن
 روز دلاوران نصرت نشان با وسعت حوصله عفر گشت نزدیک
 باغیت شهر با بظایف کف و ساز و عجم گشت گشته و کشتی هم در طرین
 دست از ضرب و پاره مضار طعن و کشتی شدند و کشتی سیدال غنی تا
 جوی کشتی از نوارده و پیاده بفرم شیون شکر گشته را و با در میان پیوسته
 بود و مقصود حمله از میان آن چند سایه و بنا به روشکر ظفر اثر کردید
 جنوش به فروش و از پیو در اطلالت لید و تراجم کرد و کشتی دیده شناس
 گشته و در حین کشتی ن میب و تو بجان کیوان نمیب از حین
 صفوف و ترمب بت دست باز داشته اگر در منزل غیش پیش
 کرن گشته و جوی هنوز در خانه زمین بودند که آن کوه و فوج درین راه بعد از
 شیک لعل حلقه کوب در جنگ شدند از اتفاقات بر جوی بر سر
 مایه

۹۲
 بکم خدیو هر چه ادا شد شده به حضرت بهادر و فرزند شکر سلطوت
 به امر سلطوت خدیو را بر سرچ از میان برج بند بس بر آمد و بود
 صلابت بخوان را بنوبه برج اسد ساحت مقارن آن نیز غنای زمین
 باشد به سوزان بند خدیو خرم از ده گشت و ن باشد و اراکله
 برج کرده آغاز خیر که کردند خدیو شکر دل که زهره شیر ملک در برج سپهر از زمین
 بر شد بهشت نواز فلان بخت و در از زمان در وقت حش ظفر
 بدو به حمله از بوارق شج و گشت آن برج خاک را برج شکر بدل شایسته
 خاتم و بهادران قشک نیز از عکس ظفر اثر میهم دست شکر
 نیزه دلاوران در او کشته از خور مرغ ابدار آب برایش آن مشه رحمت جوار
 اراکله را از قتل شیر و خورشید روز و دیگر طوفین ستود قیام و همای
 حلال گشته است ظفر با شکت و فریاد بحث سوخت برادر
 و غریو با رگوس و لوله خروش در خرم فرخ انبوس انداخت سواره و پیاده
 سبقت جسته بر اسب زجنگ به بند زید و غنای در شیب و فرزند گشته
 سوار شدند به حضرت با کرد و در کفیان کیوان شکر متوجه سر که گشته
 پیوسته به از رکنه از آب خوشگوار خون اعدا اطفال نایره حرارت
 شرارت شده چنین آنک بر حمت کردند و نوبت دیگر به
 دانه خورشید شفاف به طوفین غرم مصاف کردند و فرخ شکر بلبسته

اینگز سبقت کرن کشته طرح شورش رکنند ابر پیکر بزمین آمد در حد کوهی فرود کشته
برق پشتش از در زیره شرارت از جا جفت سبون کوهی مگر کوه فرود کشته
آغاز تیر باران نوحه چین لایه بر آمد و تشنه کام بقدر مقام خوار گشتند بعد از چند روز
افغانه و خا الفضا را همیشه آب نوحه بر در زیر پا و دوشن جلادت را با پایا شسته
در شنگا رنوبه دیده تو یک شده جبهه جان بر تن درند و عهد و پیمان را در میان
موم که بیا سخته محمد گردیدند که این دفعه تاجان در تن در تن در بدن و از بدش کوشش
بر دارند که شاید کوه را رسیدن تو نیست بود روز دیگر که شام سیه در دن رنج و سنان
کوه اکب را از رکن طلت بخت و شمع و شمشید را بنی کشته صبح صیقا حش
در افغانه رخان نظر جبهه شیشه بکوه افغان بکوه دیکر بان بهیئت مجروح بر دن آلوده
ساق سلمان راه تو یک بمجر طفرش ن بود تصرف دوران مکان توقف
هر روزه از رنجی بنگار را بر جدال و از طرف تر خدای کوه سرور با فر فرود
از اعرصه دلا در کشته اول کشتان چاکه زده جانب در برابر یکدیگر زانو بر
زین و بهر جلادت شیر عزم زدن تا غت ابر بلا قطره زیر برق
اجبر عطفه انگر نوحه و پیچیک از دلاوران از زخما ر شگاف هر کوه میگردند
تا نیکه تبا نیت الهم یا شهاب دشمن از پیش بدر رفته وین شست
و منفار کریمه سیزم مجمع دیولون الله بر ظهور موت انگاه یک تازان
عرصه دغی جلوز بر قلب از طایفه حله در کشته جمع کثیر از افغان عرصه

دستان و بقعه راه

دستان و بقعه راه نوزد طریق فرار و خدلان کشته نوحه چانه و لغاره
خانه اشان بدست آمده است و در روز امکان حضرت اندوز
مقر کوه فرود گشت و در روز دیران شیر جفت بنوید فرخ مریز و عدم الله
مغامر کثیره با خدونه و خواهر لایم است دن فیما و دنیا مریز با پایا عرب
بچا دل اطراف شتر تک سخته است سیه نزار کوه سوار سوار
و موال بخت کتب ب در آوردند و از جفت از قله پروان آمده است
بجها را آغاز رزم سازید که از جانب دلاوران سملین بخت با نوحه و نوار
و نیک سنان سر فراد بر می شست و در روز یک شت که نوره خط و لیران
چرخ خط و شمع مهربان سر از شگاه ملک جبهه میگردند و شتر
وصول بهادران راس الغول و ارباب دست و پنج و خنجر سر شتر
از غیر سینه از جبهه قایم یام اللهیا خان و سابق در ارض ادهش از بدش
انگشت بر خض و در دانه مار و جاق شده بود در غزل بر بود جمع از او بقیه بادیه
و مار و جاق هم رورده باره و مایون پوت بخت سینه مسجد مر در از غزل نیکو
بابه در از غزل شکر خوار تبا نیت توابع فراده مامور شسته
در دغی با نجا مصطفی نام ابداله حاکم قوه خاش جفت که حاکم نروده جمع از افغان
مقتول و سر او را با کفران انفا و حضور دلاوت و خاش را بجزه تصرف
در آلوده خیمه کتیر کت مفصوریان و اطراف ربه مرات

محمود بن محمود در پیش چشم شهر شریف ده هزار نفر از سپاه
نصرت برین را بفرستاد که کار اکامان رزم دیده با توپخانه و اسباب
سیاه از ریح برآید و تکرار محله نقره مامور است حمله بر تپه
طغیان است از سمت زنده جان و کوه تر جان که گذرگاهش نسبت
ببیرجا با هر تپه از رزم برآید و تکرار محله نقره مامور است
بده نو محمد نزل از ریح برآید و تکرار محله نقره مامور است
سرکش دیده افغان گشته تصویب و جان بشکر طغیان و کوه
از قلعه برآمده به پشت باز و دو اربابست قریه شمشاد که حصن
جنگ شده اند حضرت طغیان را که شمشاد و تکرار محله نقره
مأمور است برآید و تکرار محله نقره مامور است
سوار و پیاده کارزار گشته و تکرار محله نقره مامور است
پیش رو بمقابل افغان سرستاده اند که لطف افغان جنگ
و انحراف با دلاوری از در و در و در و در و در و در و در و در
او بر جوار او سپرد با بر و سیف و تکرار محله نقره مامور است
و تر و توده خست برین شد از پشت سر او که برآمده و پس
و تکرار محله نقره مامور است و تکرار محله نقره مامور است
است بار توپ نقره از دم نقره زبانه انصاف و فیض نقره

فخر و شرف

فخر و شرف شد و از طرف دیگر روح و سنان زبان طعن
در از که خطاب هل تجزقون الا ما کتم تعلون بنو انار
پوخت انطایفه و تکرار محله نقره مامور است
اینگذ فرزند که شکران که تا از زمان از توپ افغان تکرار
کردن و است شد به ره انحراف سر از سنان خود و تکرار محله
از طرف جنگ و جنگال و لیر با زنده بکشتن پتن و درین جنگ
پوخت و تکرار محله نقره مامور است و تکرار محله نقره مامور است
رسید و تکرار محله نقره مامور است و تکرار محله نقره مامور است
سه در از ریح و تکرار محله نقره مامور است و تکرار محله نقره مامور است
فنا و تکرار محله نقره مامور است و تکرار محله نقره مامور است
مظفر و کامیاب بجای منزل عنان تکرار محله نقره مامور است
مقتولین را بدوران و تکرار محله نقره مامور است و تکرار محله نقره مامور است
و حسن اتفاقات و تکرار محله نقره مامور است و تکرار محله نقره مامور است
نقره و تکرار محله نقره مامور است و تکرار محله نقره مامور است
کرد و تکرار محله نقره مامور است و تکرار محله نقره مامور است
سر نوشت کار انفرقه و تکرار محله نقره مامور است و تکرار محله نقره مامور است
درین بکشتن سر را و تکرار محله نقره مامور است و تکرار محله نقره مامور است

و تا با حصار است مخالفت نواز بر آغاز کرده بمحض است شیر خور
 چار تا بیکر حضور ایشان گشته در دیکر خمر و خورجین جنگ نشین
 خاور بر کوه نیک اختر ایستاده سر بر معنای این راه شیر
 فام کرده عازم پیدلان گشته در چاشنگاه بقرینه ناکهان که در کنار
 پیر و افغان بجنب خیم کرده فرمودند بر چهار متین بر طراف راه
 و نیز ساخته هر یک از سران و سرداران لشکر و دست خف و خندق
 و مورخ ترتیب دلو جهان نور و در ضلع کوه بنام دینا و دینا
 و دوم که ششم فرمودند کلمه باشد و لا در نام تا مینی که بجایست
 ادب و شاه فلان و عورت و خور و سر بلند در دست با سه هزار نفر
 از یامینی و ادیاتی و اردو مسکین و فرزند ایشان و از نواز است خدیو
 بر در هر در گشته و از غار است امور اینکه در همان ایام زور
 خدیو کامکار عصر از نوایر محبت که بودند در میان ضعیف و مانع است
 حرب از نه گشته معزم و غنیمت بجانب شهر کوشک بندر
 و بجای دلا بمانده بود بر آمدند همانند تو کسان افغان خیمه مبارک
 بنظر در آن تو پدید آمدند که کلوله اش شفق چادر را شافیه در
 جاک که سینه دلا به در کنار فرزند برین اندام یکرز پیشتر و خاک
 نشسته و مانا که شش این نوع خطر از دین و عیال و بجز سیر دار و حفظ

حضرت و اور و نور

حضرت و اور و نور اقبال حقیق عظیم فرجی دیگرند است
 و هر یک از آنکه از ده کلک است که سیمت غرب است و عبارت
 تر از شهر باشد و نور از آن افغان و جانب جنوب شهر و سمت پیدلان
 مغرب خیم کلک فرساده طرف شرق شهر غایب و از اور
 چهارم در فقه و نور از دیران لشکر و نور از باغی نه و در اوقات شبان
 ماور خیم شده و از آب بهر دو عبور و در محاذات راه کج در جانب
 شرق شهر و او را توقف افغان را عبور و در بر افغانه و در سوارند
 و روزیکه ماورین عازم شهر بودند حضرت خلد الله امره و نور جلالت و سنگر
 غربا متوجه شهر گشته اند که افغانه سمت شرق شوند و بواسطه
 و ماورین از زور و اطمینان خاطر در میان مقر مقام و مقر و برج و سنگر
 تویند ساعت و معینه اسیدال با نور از افغانه ضعیف و ابدان از اور
 جلالت و رانده سر راه برایش گرفته جنگ در پوست و دیران
 معینه و سیر و سرگردان قب و طرح با قدم تو که بدافعه اقدام کرده اند
 شکست خورده و سرور و زنده بسیار است آوردند و بعد از روز و نور
 محض توقف از شرق از قلمه و رقیو حضرت عمت به بغیر آن مکان
 کما شت و شب نشین و کلام شهر و حجت اللهم معبر از خواص غایت النظر
 کرده و روز دیگر به بن کام صبح که لشکر خودم از معرکه فک غم

که در سلطان رزین کلاه مهر است کثیر فرزند را از سکر شرفه آغاز طلوع و
فرج کرداره را از اینجا حرکت داد و مقوم قریه اردو خان که یکفرسخ شهر است
گشتند آن غنیمت یک بازمانده شاک و همراه برایش تا بیک کرد
و بخود کرد بهیت مجموع از باب مخالفت در آمده بیکه تاران طرح
حکم دلا برای آن تخته تا گویند به شهر تعاقب که جعفر املاک و جعفر
از سکر کردگان میرا اسیر غم فزاک حشمت و پارسا ریت آوردند و سکر
نصرت نصیب بظلم و ترتیب در کمال آرایش و زیبای غنیمت
و کسب آمده از ده خان را مقدر بخت عطف عنان غنیمت مستقر
ظفر کردند دیگر از ذالیح بنوعه آن ایام اینکه در شانزدهم ذی قعد
سازد رنفر از دلاوران نصرتش آن تهاوت مینماید و چکته سحر
اعمال رخ روانه ماورین بوجب فرمان آن نور چراغارت
و جعفر اشرار او بکیمه را که در آن سمت مظفر اشرار است بوند عرضه
شیخ تیز چشمند و با اسیر موز و غنایم محصور دارد منظور معکوس گشته
سکر کردگان پیرایه پوشش ضلوع خورشید شعاع و بهره یاب انواع اسلح
در صطاع شدند و هم در آن روان که یک مرد که بقا از دربار
که چون مدار حکم هماینج نزد بایده خان حاکم بوجستان رفته
که او را از نظرف بر سر فرشته را باورد و محبت و خبر گشته شدن

عبدالله خان را بعضی و ابراسید توضیح این احوال که عبدالله خان بصره
خطاب خطاب خدیو ملک خباب بدعت از عبدالله خان
الکتاب ادب کشفه فزان را تاج تارک مسلمات ساخت و
بتدارک سفر شهاب ریخت و در خلال آن طالب پی نیر او خدا
یا رب عیال کم سند مجادله طلق شده در آغاز شتاب نوایر حرب
کلود بر سر عبدالله خان غنیمت ز پار و درآمد بلوچیه بفرج دیدند که بر سر سردار ایشان
این قضیه آمد و در از معرکه حرب بر تاشد و امیر محبت و امیر ات زودن
عبدالله خان علیه منور رسنوع این طلق نوشته محبوس بصره
غفر یافت موافق ملک مرشده از موافق ای نیز فزان ایالت
بوجستان بسم امیر محبت که ولد اکبر عبدالله خان بود احد امیرش الله
و هر یک از اولاد عبدالله خان را با برال ضلع و انوار نفی و نفقات
با شهادت میداد و در ساحت **در بیان مقدمات و آثار الفراه فر**
و کیفیت محرمین آنجا بخو که سابقا بیان شده محرمین مردی که
از سکر تیره تهاوت توابع فراه مامور شده بود و بزرگتر مصطفی ابدال
و صاحب قوایش در اینجا توقف داشت تا نیا ما موود در یک
سار یو لیلو پ در اولاد آن که ن با حکم سیستان و قشون کمان
رستیان باقی محرمین بصره و شیخ فراه مامور و مقرر شده که ظفر الله

این رسم بن قشون سادات عساکر از راه طبرستان از راه کوهستان
 بعد از درو او تمام سرگذران حبس سلام از تقدیم این حشر اقدام نموده
 آمدن لا مورد رسد بعد از قشون از بوجوب نشان بدست حشر کوشش
 و بست مراد به شدت ممکن شد ما مورین بقوله است ستم و است
 قدر غارت کردند و متعارف آن جعفر از غنای علی را از جانب حسین بن سیر
 کرد که بار و خان نام باب که در ایام استیلا رفیقان عالم لا رسد و بدفع
 برخواستند صید شیر شکاران کشیدند و ما مورین بهر غنیمت
 برشته با ما مورین محلی مور کلاه سنگ که تخت نواحی فراه
 میخواستند اما متعارف درو او به رسم خان بکوه طبرستان فرستادند
 گوگلان از غنای اثر رسیده ابوسعید خان بدو قشون
 اندن خود را مودوش و عنان بوعیت پیشه ایشان عطف حشر
 توضیح این مقال آنکه خبر در خبر توفیق مکتب عالم در ارض فیضی بنون
 انظار متعده دادن جعفر ملازم کشیده درین اوان عازمان ز نور را
 بنو محمد سرانجام در دزدان حشر بعد از درو کوه کوه اسفرا این عیار شش رخسار
 خوش انظار انظار نایره شرارت ده آب در آب عیاران
 محمد را غارت که عنان بر تخته بنا بر صحرای این جزایر رسم بن معصوم
 ما مور و فوج دیگر از شکر نصرت اثر رسد کرد که سمیع سلطان فرغی

و علی بن سید

و علی بن سید یوسف با عیال و مویشی و کشته فغان بفرستاد
 بویست اما مویشی را تا درو سرگذران یکبار غنای کرده جلوه عبادت را
 از جانب قتل کشیده و در درو مویشی یک بر خلاف حکم در انظار درو
 سرگذران کشیده بر انظار ایشان دست در پیشتم شهر فوجی را از میان
 باقی پیشین بفرستاده نور که قتل فراه بکوشش دین مکتب و در شکر
 کوه فراه روز درو ایشان بنکرده نو عید و ان بلور و الفقه خان ابدان که
 در فراه سپید با غنای فراه درو امان شیب و فراه سران را کشته
 محسوسان با سر کرده قشون در مکتب مقتدر شدند و افغانه خبر کشته
 روزیم و رسم نیزه می کشید پیش آورده روز چهارم درین برگیر و در از سر
 کرد که ان جدید دع کر که از سر کلاه فیه ما مور شده بودند بسر دست
 جنگ رسیدند و باید در و ثبات قدم بخت تاب افغانه
 کشته ایشان را شکست خاست و کوه بفرستاد ایشان را قتل و جعفر
 رنده و سیکر که بقیه بجانب قتل فراه فرار کردند اما مویشی را سید
 این خود سر سر سر را بخور داده بسود فرم و تدبیر او و سر سر کرده معتبر
 کشته شدند از جانب کوه و سر کرد کات کر مغول و باقی
 سر کرده ان دلاوران در این راه این شش بنامیت نورش مشمول کشید
 و بعد از درو مکتب دلا بفرستاد که کوه را در این فیه سعادت یاب

در بار شهر نشین را بر کرد که سیمین دلدار و سیمین حلو با
فوجی از افواج قاهره مأمور محاصره افغانان شدند چند روز بعد را بر کرد که یک سوار
سلطان قراچور لو بفرست دست بردارنده ولایت زبور حشته مأمورین
شب و صبح در حوزان دهکده کین نشسته و سیمین حلو با
او در سحر در حله کرمیند ظهور و زور گشته افغانه قوه بسیار از جمع
قلید چشم بخت سیاه کرده بسیار گانه از قوه است حلاوت
بر کینه رزم جوان بر ام کین در آمده شمع در آتش نهاده سوزنده بسیار
و حاسب در غنم پیشمار بدست افغانه در کین نشسته و سیمین
محم بر زور و سحر در حله کرمیند ظهور و زور گشته افغانه قوه بسیار
جانب ایشان با قراست در کشت و کشت کوشند پس در دلب
قوه را بخت چشم بصیرت خفته به بخت تمام از زور و سحر
هر از قوه عبور و با قراولان آغاز شورش و شور و کینه حضرت ظفر الدین از فراز منظر
که بر آتش شایر فرا شورش و شورش ترتیب یافته بود و است بر زور و سحر
نظاره بودند و بدیده بان لوراکت فهم اینگونه که قراولان که قراولان
رساند بر کشت سوار و با فوج خود از عازم کارزار شده و سیمین
از جانب شرق به سر داشت و بخت و سیمین از پیش در سیمین
از جهت سوزنده موفور ایشان بدست آورده و تمامه از قراولان و سیمین

سیمین

باب ازدهم

باب نهمی نامه زندگی را در آب شستند و در القاف خان نیز در حوضه
سب غلطیده بیشتر دستی طالع خود بدرشت با سب سوار بی او
بازین ویراق بدست آمد و بخت کینه نیز چون ملک زیاده بر سایر
مکول در هرات نیاب بود و در ظلمت شب فوجی از سیمین
نشانی برای تحصیل ملک به سمت کرم رفته بودند بکم دلا و فوجیه
انظار فوج ملک کیر در حشته بیشتر زهر اکون تلخی شور بجان شورش
بر کین و هر روزه دست و پا برین پنج از پر دین حرفه و چشم
ملک بر چشم اکون میر کین تا کینه زمان محاصره چهار ماه است
یافت سیدال از جانب حسین غنی با فوجی است ابداله آمده بود
چند کثیر از شکر بایش در محاربات و سیمین شمع فنا و بقیه از فغان
قوت گرفتار رجوع و غنا شدند در شب و سیمین حلو با
ردانه و کهر کزیر گویند افغانه به سیمین حلو با
گشت را درست دیدند چند نفر از زور و سیمین را از زور و سیمین
که نزد اکبر شمس پسر روان کردند به توسط شمع عت آن سیمین
بنابر محاربات و سیمین دادند فغانه به سیمین حلو با
هر چند که افغانه سیمین پرواز بخت اکبر و سیمین حلو با
آن ملک دلب پذیر نشین میکرد اما بنا بر صلاح وقت استمرام

معاذت بشهریشت فوریم ریح الاول علیه از جانب سرگردگان
ماوراء نهر سید بنبر برکنه القفاخان بدار رسیدن به فراز پیدال
که از وقت فرار در اینجا توقف داشت افغانه اسفراز را که سینه
روانه فراه حشمت پسر این پسر از دلا بد و در ضحی اتفاق بود یوسف سرکه باز بیکرانی را
با یک نفر از جا کران در برابر روانه قوه حشمت باللهیا خان و سرگردگان بیدار
و حشمت از گز مغامات و حشمت از گز فرستادند و فرستادگان
بازگشته خبر رسیدند که افغانه باللهیا خان بطغیان همه کشته در مقام
سرکش و پشند پسر این پسر را چپ نفر از سرگردگان که در راه پسر سیمون
بودند بس نظر حشمت به سرگردگان از محکم هر یک بودند مانند
بسیار حال اند حشمت بکلم خط بطلان بر اوراق سازگار کشیدند و یوسف
ناخبر هیچ باره صدقت و رزیده بود از حکم اقتلا و یوسف او را حرمه
امضا مضمون مانده حشمت متعاقب حشمت **در بیان سرکشی**
طغیان باللهیا خان چچ باللهیا خان پسر دار چغتای حصار و حشمت رویت داشت
و یواری کار خود را در اتفاق و در یکدیگر و دست لیس محو را از بنالین
این جرات پایداری حشمت بر دست بردم و استحکام در بند بارگشت
سینه روی حشمت هر سیزدهم ریح الاول فوج از زردکوشان اتفاق پیشه
در شب سیاه بطلان قوه عینه فرستاده انطیغه از بیع سبز دلاوران
از قوه سبز فراه

۱۰۲
روی خود را سرخ یاخته مجدداً جمعی را بطرف باغینش روان کرد این
بپاروشه سبز باز آمدند و همچنین موسی و انی بختیگر کار از جواله چشمه در قند
تا حشمت باوینت رفته و العوز با مولا المعمر متعاقب او ماوراء که
والا معمر از زما دران جوار که هر یک و قریض روح تا غروب هر عازم محرم
موسوم بگریز و قهر چادل جان بگشته افغانه نیز به بیت اجتماع از قوه
پروان آمده یادگان ایشان از جانب کوه و سوار باز داشت و دیوار
بیت تا یک ساعت شب آغاز حشمت کوه شب را بسته
ریز هر کوه نمونه روز قیام و بشما شب حشمت و زردکوشان سطح زمین
مانند جحفی می قام حشمت و آن شب را خدیو فرزند روزگار در میان
که پنهان در دوسیع به برادر سید به حکما مان باللهیا خان آمده
در در بند کا دیشیر با قرار افشوده از خیره سر و دست جلادت کشف
اما صفره بزد و از ضرب دست دلاوران سرکوب بیخ پیشه راه گیر
سپرد و در اینجا بعضی رسید که دلاوران ماوراء متعاقب بودند با نظر بغی
بر خورده از شعله تا ناکت سیف لامع که بر پشت دلاوران بران است
قطع بسیار از افغانه نایب دلاوران و ما شاهد قتلان شد
پس انحراف عطف عنان مستقرات فرمودند و نیز بکوه ملک سیاه
سرافت تا بیخ روین تن چرخ سیراوش رکن و باره نرسیدن حلا

کشتگان سنگین ساختند و بکار هم الله را در دست کز آن جنب
برای من که آرای عرصه کارزار گشته گو که والا با تو شی نه مقابله
چوشت از غبتان صغوف هم با غی بترستی تو بچنان کلماتی پین
و مبدوم بر میسید و در آب روانان زنبورک زبانه اش بر شریا
میرسد بختان قدر اندازد باز ربيع و شرای جان از سر سرخ چمنای کاری
پشمار از خوانه لغت بر یکدیگر می شمردند و دلیران بکه باز عرف
بستی اعدا را از روز پنج ایام بگزینک شمع جانستان سیرت
و نکام شام که صولت بود و از سهر یعنی مهر زین مهر عارف عرب
شد طرفین نیز بکشت عازم جا و مقام خویش گردیدند و همچنین روز
دیگران که پیشه شان دیار قحطی در راه تھیل از خانه از خوردن خشم
و سنان از جان سیر می کشید و با وصف این که در هر طرف که از
کربا چا رسیده بیکر دند تیغ مغر شکاف دلیران در سرش نشان
سرموی خود داری و نیزه بلند بهادران کوتاهی نمیکرد و باز از کشت
جوع در دل شها بر آمده برای دانه بخوشه پردین در می آویند
و برای شنت گاه دیده از روز را بجز من بکشتن میکشودند و قرص ماه را
با دیت می پسیدند و بشوق شیر از تابا شیر صبح می پسیدند
میکردند لقمه کلو که از دمان توپ پر دین محبت بجان دول تغلک
میکردند و در غوف

میکردند و در غوف کول نشین شمع سنان نوش جان که غمهای کار می خوردند
در دژت م و شرب صبح نمیرسید که سیرت و نیزه سیرت و نیزه سیرت
نمشد و اسیران نیست زیرا که از حد جیر عرصه میشت بخت نرگشت
چشمه متعلقان الله را جان در مار و جاق پس و حضرت نظر الله را
با حکام با غیسات لمجره قلمه مار و جاق مار و سارده مار و سارده مار و سارده مار
و کوچ کسان و ابد است آوردند **در پیکر کبوتر خان و قو**
شمع نمایان تپانچه در پست و یکم شهر ربيع الثانی تا زیاده
چهار روز از خانه را بهوار بلند بر دوازده شب که بسمت کبوتر خان
پرواز گشته و در اتفاق تشب جمع می شد بهار است اوج دشمن شکاری
بقرا و آن سمت موشه به نور طرفین بند شیشه و حجر و پنبه و سار
تلاقی یکدیگر گشته جمع از آن کرده و مظلومان و بقیه بوی را نه حصار
در انقلاک قریه که در این کوچه تخص و دلیران نیز با حاطه امکان پخته
و سنان هم فر که خمر و زین را مهر یا بر کاب الشهب شیر کام سپهر
که شنت قهرمان چنان است که قهر و کفر با دلا و در اظفر قرین متوجه ای گشته
الله را خان نیز از قلعه بر آمده و فریاد بکنان کزین بعد و محصورین نموده
از لقمه همه جانش بر دوش زرم سار و عرب کنان با دلوله و قفلان
رو با نمکان که گشته در یار شکر فر دوزیر اثر و محیط ویرانه بجزیر

عصا موسی را عجز از انکشتن شاره والا بدلول فانقلب البحر وکان
کفر فرق کا الطود العظیم کچه داده تا از طغی و خصر حاکم شده بیاران
خویش شد پس آنحضرت سواران خود را در آن نمره گذار
و دست کرده و هر دسته را در سر راه ایشان یک سمتر تن و پهلوان با
با کرا در مجادلات راه باز داشتند و غنمه بزرگ از غنای پست
پشت داده مانند موج از یکدیگر روان و پنج سیر کوه را از عبور
کنان بجانب قله شتابان گشته چو شبح بفرودش نیز بخوار و در
و حال پنهان موج و کان من الموقین بطور دور و نزدیک از غنای غریق
تجسس گشته و اسبها را یک نمره در از سر ایشان در گذشت
و چون بقصد کرفار گشته روز دیگر محبس معین شتاب گرفته و غنای
و با سرکردگان افغان راه در راه فلک شام بفرموده و تسبیح بارده
پهن تر از یک نیز بلند گشته بود و هزار و سیصد سر بر نیزه بلند گردیده
و سرکردگان مورد عطا یا و نوال در آن افغان سر بر نیزه افکند و غریق بحر
نجالت و انفعال گویند **در بیان تصرف کردن غنمه قتل و بربا**
بعد از وقوع این فتح و لادین در همان روز طرفت هم خبر رسید که غنمه
قتل و بربا را تصرف گویند و سمعیان استاجلوار از اسرار ما مور
باستخفاً انجام شده و نیز ابراهیم کلامش همیشه در آنوقت حکومت

غزبان الملائک

۱۰۲
غزبان سر از زیر درشت در قمارت تقدر رسید و از قوتش این
اجاب آنکه غنم نیز زبانان ادب و در جز با غنمه دست و در شرارت هم از غنمه
سمعیان با رفقا تحقیق مالیشان و سرگشته بلام کلام و در از غنمه
بیکدیگر شرم و شرف سلطان و ایاز نام از بهرات عازم ادب و شب در راه
قتل کین کرده مسکف صبح و در یکجه هر انور مفتوح و در دوازده قتل و غنمه
ز کین گاه میفرموده قتل و تصرف و سمعیان در قمارت و تقدر رسید
و نیز در خلال این احوال خبر کفار و دشمنان بعضی دلا را رسید و توضیح این
آنکه بعد از در و هو مکتب و دشمن بجهت هم در پیش علیان بنا بر محاربت
با غنمه شد تا از بهر این در کاه همان جبهه سر باز زده و لادین بنیمن و عجز از لادین
خویشان بیپشه او را نور گشته تا این در پیش برده قتل و تران راه مسکن او بود
تصرف و در و دست بیکر شده بد کاه می در شام و مور لاله در روز و در و در
ردب و است سر که بوسه کاش و غنم و کشت و کشتیم و نهاده و
از غنمت با رکون غیر حورث **در بیان بخت بهرات و انجام کار**
در وافر جب المرحب انصافان شیخ الاسلام را به حالت نام محمد و
روانه در با عظمت مدار ساخته و عهد خود هرگاه افند و در قتل و ادب محصور سپاه
مصوران با کوه او که در راه می رسیدند و محض گویند بدان عجز و غنمه
سارستان است و غنمه شد و از جانب آنحضرت نیز این قول

گردیده و در مقام رمضان چند حضرت دین و دین و این دختر که شربت
 نگه گشته در میان **تتمه وقایع فراه چون حضرت اله** بخوبی سابق نگارش پیش
 ظهیر الدوله ابراهیم خان بداز محبت طبرستان پیشه گوگان هم گشته بود از
 درو سجات آنظرفی از کرده خود بشیخان و فتح ابواب استیذان
 جمعی را که بخواهند بیرون بروند در بار فلک مدارش ملازم
 مژده در غره محرم وارد درگاه جهان پناه و مامور بفراده گشته و ابراهیم خان نیز
 بداز انجاء این امر و نظام مهات سعادت حور خان بوجب اشتهار
 و الا بسپاه امپرو و سعادت وارد درگاه جهان پناه و از انجا روانه فراه
 گردیده و در پنجم شهر ربیع الاول بر سر قله فراه تکیه گاه حضرت شاهزاده
 فیما بین محراب واقع گشت و جشن بحال آنظرفی راه پشته سر کرده و غنچه بیوض
 در آمده پس ابراهیم خان پیش ره بایون و مقام شکر خیزه در قریه مکر
 بقمر را بر این نزل حبس و با فوج از دلیران پنهان آمده مشغول برج و حصا
 ر شدن شد و غنچه از دست بده این ملک حیات قیامت گشته از قلم برآمده
 از طرف هجوم آور شدند و در آن حور خان نیز تکیه گاه که جهان پناه
 خدو کا کار و کار مران صف ارا مکر که کارزار گشته از گردانگر نریان
 که منظر آنا رخسار **القریبه از در میده** سید ادلوله و شوب بهادران از بدلول
 و یقول الانی ان یومئذ این المظفر بقیام قیامت هوید گشته در عین

هزار و چهارصد و پنجاه

هزار و چهارصد و پنجاه سر در خدمت سیدان فخر عظمی که سرکوهان جان
 سپاران بطل رضی حشامی می شد و چند در آن اوان مذکور می شد
 در ایمان حسین عیانی استمداد که از جانب او جمع می شد و می شد
 و حشامی بوجیه کریمه امانه در غره حشامی سپهر مطهر نظر آفتاب
 اثر بولند اهل یک جوار و غریب شربت شکر طغیانی را با فوج روانه فراه گشته
 که اگر از آن غنچه کار را تر خط بر شو با اتفاق ظهیر الدوله بدافه پرورند و الا طاعت
 یک از راه نجم الدین و پایاب با حشامی قیامت بوج راهیت
 غنیمت او از دود و دانه شدن طهارت یک پیغمبر محمد و اکس و حسین
 بر این اهل طاعت و شکر پیش شوقیات لایق دارد و در بار
 فروزیر حشامی گویند امانا علیه غنچه نیت شمس اقدس اقیانوس
 که مرآت کشف طهارت را بجا حشامی مامور شده اما موم فراه
 بداز انکه بر ایتان را در مانده روز خویش در کشتن جهرت و نوشیدن
 از آمدن ایشان با یو کشتن چند نفر از روستا بر فراه بر رسم تهلون حسین
 و رشاد حسین نیزه نفر از جوانان نامر خوار گیر کرد که سیدان بمعاونت ایشان
 در راه داشته بوقمارن آن اهل را در فراه دانا را از فخر برات
 آگاه و بطل درت سیدان طاعت این جملات را از خطبه قیام مرچل
 درسته افغانه بی از نظر منتهی شام و در وقت که فراهیان تیر نظیر

افغان که با بر بخت فرار و بفرم شد تا میان خوار استوار بشد نصفت
این خبر باها، فرادلان بعرض ظهیر الدوله رسید و در عت جمع از سران
عرضه دلیر را متعجب ایشان فرستاده سر دهنه بسیار است ادرده
چشم اکثر سپاه رزم ساز از راه غلبه طمع در چهره ایشان حجاب
بود و در آن روز شمشیر کشیدند بکشتن پوخته بودند بقیه السیف
خواران نیز فرار بجایست رسیدند و تنه فرار با توابع بجای تصرف در آمده
تمامی اموال این سواران در برجا مانده بود بدوران ظفر قزین غایت و محنت
شد و مقرر کرد که در این شخم با افواج حضرت خون روانه نمک ها دین
کرد و پس حضرت ظفر الدوله در فراج ضربط و ربط امور فعلی تمام در
نوزدهم ماه فرخنده فرجام سپاه بشهر آمد و سنگ انولور را از فرام
اشتب مروت غزین رفت و بعد از ایشان هم سنگ فرقه از دوز
این ظلمت و نور انوار فتح ما ایه الیسیر و جنت ایتة النهار مبصرة بظهور است
و نقش جان حق و زینق الباطل در غوغ و فوج خدیو ملک حجاب بیند
بدر از میان شهر گذشته تا سیه با رخ نه ترغیف بمطرف عمر
بمنقره است محبت فرخنده در میان **رشد شاه طاعت مرقد**
ایرودان **پیشتر قصه پیشین** سابقا تحریر پیش که حضرت ظفر الدوله
بدر از پیش نیز بسبب خبر نه خواران فتح غلبت است ایرودان

ایرودان

دخوان که لوار توجه بجانب ارض اقدس افروخته بدین جهت دست
رومیه راه از کار رفته بود که از راه ازل دست رفته است در شکست
با طمان خاطر ضبط ولایت چو شد و پنهان شد طمانت مکرر ظاهر شد
در حضرت ظفر الدوله ملکات جدا گانه است و در استر داد و بابت ادران
احتیاج بود و ایشان پیش بود که در ایات عقاب کبریا چو شد
چشم ظفر قزین خواران که در آن روز شاه دلا فایده را بطون
بدر از دور دست ایشان در طر شسته بر رومیه از ایشان
قلاع دم که مراغ فرقه پرست به ام کج در بسته بدست مرام این
در غلام آمد بمنزله ای اهل مکر که کوبه است خود بر سر رفیع با یتال اراده
و کمون غیر را بجد کوشور کرامت علام که نه از بخانه حضرت اعیان است
شاه را مرد میدان جنگ و محنت دارر نیست شد تا بملکت
کبریا رسد در مقام منع در آمده ایشان را بخت و در فرخنده لعل
عرف حضرت در عزم کج صفا امر از حجب هوش را ایشان
قبضه شده در لایحه کوبه لایحه در تخریر است به تعلیم حضرت کمر اجتهاد
بر میان بسته در راه علامت فرقه بر از صدها بر به هر طریق ایشان
اصفهان با کوبه تمام حشمت مالا کلام بغیر باقی ولایات
ادب بچکان را است افزاز غور گشته بدر از در موهبه ان و لیقن خان

بر آئینیت جلوس سلطان محمود خان بانه عزیز شایسته که بعد از مدتی درین اوردن
دیار روم ساخته خود رفته بریز نور بجا ایالت بریز را از دستون یک
انرا در محبت کامل بعد و اید و شش م را بهوار شد کد ادر
منعقد ساخته بود تغییر دله محمد قلیان نقویض و از تریز با هم قشون عراق و ادرا
و حکام و لایات بر طرف اهورا رسد عدت ایشان بهجده هزار نفر
میر سید بجانب اوردان نهاد و از آنکر گشته عبت رومیه اریه بار
و نخبه ان را که کوه اوردان بنزد عبت حکیم اوفه دران اوان ارجاب
دست عثمانیه سر عکر و با تیمور پاشا علی و سقظ آن مرز بوم بود نشسته
عبت نیز از اوردان برآمده در ده خانه گردان و نخبه اوردان مور جبر
و منظر پس ترتیب داده راه جبر بنو قشون شیشه بست که کشته شد
با دریا لشکر از گران چار شد سر اسید بنو و عبت بمقابله آمد و فیما بین
واقع و در دمره تا صد م فوج طرف منصور بنیاد و در ده مغلوب و توپخانه و در
خوار ای که گشته بجانب اوردان منهدم گشته قریب شیشه بضاعت توپخانه
و اسلحه ایشان چو شته بود از اید کس غنیمت بود کشته شد از قتل اوردان
که گشته در جانب غریب در محرم مکن را که خیمه مرفق خورشید و بعد از
چند روز چو قریب شیشه را اوس جلا دستان کشته و غنیمت بسیار عرمان
در اثنای روز نام خود در اوردان دست و لوی پیا بود و کشته بمهر که جنگ روزه

بازمانده

تا با قتل خود با کشته شدند و رومیه نیز با توپ و کشت از بالا حصار و پائین
قتل اورد و دست بر درآمده قریب شیشه را غنائ خود ادر از دست و پا
قرآرا از خا رفته و در بر قشته بجانب اوردان خوش شسته و بجده روزان بجهان
مفقود گشته و کشته شده خبر راه از دقه مدد بود و غله بقطر و غله با بقیع روی
اورد و دیگر در امکان کشت و قوتف کلمه و از راه و قوی لوم از آب در
کشته از راه خور و کس و اورد تریز شدند از این خبر رسید که عبت
از جانب اوردان و احمد پاشا و ای بیدو ارسنت بیدو و بصره کمر مرزوب
نقد خیر عراق و اورد بجان مامورند مرکب هر از تریز عازم ریحان و طایفه
گشته بعد از و در قتل اوردان محمد خان قتل از عیسر یکبارگی و در اثنای قشون
خوار و جبر شام سرت و بنفیر مایه عتق و دماک اسطه را کشته
از اینجا از راه در جزین متوجه ممدان و جمیع اورد قشون و چو یک ممدان
دولایات و ذوا حیرت حشره در قریه موسسه بگرد جان مر محاسب ممدان
خیام توقف بر افر خست شد و در عهد پاشا نیز لیدار استماع جبر سنگت
شاه و دلا جبهیت خود را درست نمود حرکت و بد و متر از راه جبر
رسید و از اینجا چهار ساعه استیسا م که انداخت و تهر دستان
متاع خود و سر مایه چکان قشون خود و شعور در بازار تهر نیک و بد بود با
نقد جان خریدار کالا بر این سخن گشته که از عظیم اریه را بر سفارت

بکار از هر توطئه نفس که شاه دلاجه را از انغموس طمع حش روزه که محمد بودند مکنون
درون دل را بطور رسیده با دنا بهجت حش در کفایه سمعید موزا در جام
بوجور از شام بر سر اور کشته اورا دسبکر و حضور طلبیده لبر در حال جواب
در حقیقی علامات و اعمال از صدق تعالی سمعید موزا بی هر فخر و حضور خویش
و بر لور را بیج بخاک کردن فخر اورا کردن کشت **در بیان بخت**
بخت با مراد است و مع آن از جانب صورت ظلال
بخت بختی که در کشت رضا خان شاه موافقان از جانب
نا در طلب دلایات و دلیقی خان کنکر و بهجت طوس
سلطان محمد خان با دنا کند جاده روم بان مرز دلمور مور شده بودند
له از کفر خبر درو گوشت هر سر ایدان و کشت او با دنا
عشای رسید رضا خان را بقعه ماروین و دلیقی خان را بجز فرستاده
محبوس حشای صبح جنگ را با عهد پشایر دلا به دنا و تقوی حشای مرید
و بعد از صبح و واقعه کشت همدان حشای با این که مباد حجاب
ظلال و باره فوران را بوزم امانت خورشید بر کینه و غم روم
شاه عهد پشایر بوزم و دنا دلاجه روم غلب حشای کشته غلب
افزودش در ابرار بار پشایر فرشته امر مصلحت را انجام دهد از دولت
شایر نیز محمد رضا خان عبدالموکه دران اوان قورچین لور مور و انجام

این امر

این امر کشته با غلب افزودش دلا به دنا و تقوی حشای روم کشته دلا
و حجاب در حشای و ستر دلا کرده اند اولی این است صفوی تر کشته
این طرف است این با ایران و نظرت دولت غلب متعلق باشند
بعلاوه آن نیز نه حال از حال کشته بان که از ایران برده و تقوی
بسرکار عهد پشایر کرد و بدین دستور پشایر در کشت از طرفین و تابق بقعه
موقوف قلم معاهده شد و مصلحت نامه را بجهت حشای یک معرالمملک
و مرز اکاذی خلفا بدرگاه معرمت دارند و چوکی را اعلام فخرت را لیا در فر
ماه شعبان که کار بر است نفیک با تمام بود و در بار پشایر حشای
خدیو کردن علام شدند چنانچه این قسم مصلحت حشای و کشت با طبع
غیر حشای ظلال در دست غمزه لانه صبح زور و پشایر حشای حشای
در او اوسط رضا خان محمد آغا خمر در عهد سلطان حشای بر کشت
از جانب ابراریم پشایر وزیر عظمی امده بسبب خلع سلطنت از سلطان
عهد خان و قتل ابراریم پشایر جواب او در عقده تقوی مانده محمد آغا
در ارض اقدس توقف داشت و در ابراریم طلب فخر با
استیجاب روانه استبول و پشایر دلاجه روم اعلام کشته
یا تا سر ولایت ایران را رد نمایی و یا که جنگ بستند و خبر
توبه موکب دلا را بی جنب بزدل نیز حشای با عهد پشایر کشته در تیره

۱۱

بر دوشه روز عید نظر از پهلان نهضت و در جگه کریران قباب
و نگاه آسمانها بزرده مهر و ماه آفرینشده و در منتهی هوا از سر اوقات
رنگین بکشت کشتیها چن چشیده ابرای غم نیند در اندر زبا افواج
نصرتش از جانب فراه دارد از هر طرف روز دیگر هیچ پیرایه
پوش خلایق آفتاب شعاع کشته ایالت فراه را جلاده حکومت
قاین سمیرا کنگر و لید چمن ملط که در زمین دارد کنگر داشت
مفوض و هر یک را روانه میخیزد و طهارت یک جلایر ایست
مجلس را از خوشخانه و چمن و چادر خطاب خانه سرافراز و عمر
از آفتاب را همراه او که مقرر داشتند که به هر از نو از ایالات بکشتن
سرحیات اینجا ملازم گرفته و رفته و چند پیر در بزمیست بقیاق
واقع است قلمنتن احوال کرده در اینجا توقف نموده اگر از یوت
و کوکان حرکتها در پیشه ایشان بپوزد و به از انجام امور بپوزد
جهان بجانب حریفان در امر دارند همیشه فتح ظفره اسپه
بستفای موکب هائیه مراد در لنگر جام از جانب لطفی میک
گرسه احمد لود و شور میک پایا لود از توقف فزان پیر پیشه ترکاینه
طریق بخت چایار دارد جبر میک که فخر از ترکاینه انست بکده
چشمه خلیج عبور کرده آن را چشمه سر کرد که انست بقیاق

پهلان و در گنر

پهلان قریه پهلان سر راه بران فته چان کرشته سر و زنده سار
به است ادویه اسیر و غنایم را تا مر از نظامه استر و لو کرده اند پس گو که و لا و روز
پانزدهم ماه فروردین و انوارش اندک مردم دیده ایم از لاله راکت طلعت
مهر پرورش میکورایشم روشن کوشده و ضعیف و شریف از شرف
اند و در سرشت فخره که در شلاله شکر الیر را بمقتب زبان فخره
چشم میک و نیز از خانه بیکه مرکز شد در هر است از هر شلاله
نقص آمده و نیز مقتب است سفر عراق و غنایت جانب بغداد و صلح
ف در بعضی مواد را بایشان ندانند و ایشان را بر یافتند و اگر ملازم
و نیز از اولاد هم کاش در پانزدهم ذوقه روزه صغیران خسته بودند را پیش از
دست بگرفت هر عرض و چنانست که این صلا مقوم بصیانت
موکب هر یک قسم و طهران نهضت فزاید که در اینجا قات و دهکات
واقع و از اینجا بیک بغداد و امر از لوازم شو پس انجام آب
سفر عراق و تهیه و تدار یک ق پوخته قهر در زرق و شکست صورت پیر
همه ان بود میک از دلایست لباب بغر و نفق بکشتن راکت
لکه میکن حکم و عا میخیزد و نه از پیش از توقف موکب سمرقند و از سر
کرده ان را پاسبان با کوا میکوریش و در انست سید و زود
جالبق و قرون و سیر دلایست عراق و غنایت دارد سپهرین

و مناسبات آذربایجان را بطریق کمالی و تفصیلی در هر یک از محاکم احکام
 مطهره فرستادند که مترصد ظهور طغیانه ایون باشند و هر در محله هرات
 خدمات پسندیده از عیال و غنای علیکوزا بر ظهور پوسته و شیشه و ترقه و تیر
 بولند و اورا خطاب با حکومت ابدالاحصای رتبه و قدر و سالار حاشه
 با یکدیگر روانه افغان پیرایه پیش تر نفیاست فافره و مخلص خاشاک شد و کمان
 خنجر نشسته روز حرکت را بایات مهر اشراف بجای عراق با آب
 و عراق فرجیت الاطلاق در رو کتب روز در انبساط خضر باشند
 قویم ماه ذی قعدة بزم استاق و نظم حد و پشت واپور که یورت
 قدیم بخت از راه کلات عازم امپور گذشته و روز در کلات
 قوه خدا قرین و از امانه روز زمین و صورت و غنای نموده خرم برین است
 بسیر و شکار بر دشته از پنجای بایب امپور و توجیه فرقه دوران خطه و کشت آب و کیم
 خان نیز با سرکردگان و روسای که سعادت از حد و کلات دار حضور
 اعانتی ضابط و در بطور حد و حور است و بن بنده سلطان مردش جهان
 با و معوض و بعد از یک هفته از راه دره جرد میاب کوهکان و فرم دره که مرتفع
 اینچنان ساخته بود ادم زین تمام را صحرای غرام ساخته از شاه چهار کلکون
 نثر که شیر کرد و خانه زاد و مار و قشنگ بیکر مامون نوزده در این محله و بعد از آن
 رکاب غایت و چرخ همیوم برادران در از ده فرخ ارض اقدس و اقصا

و از خیمه بایر

و از خیمه است آب و هوا بر اکثر دلیات حوران راجع است از حد و
 معارضت بلند و بنا بر مهندسی طبع از جنبه انحصاری
 و سابقا در آن عصر و لید نر عارت عالی که در نرنت و صفایا پیشه
 و نظیر در نرنت و اعتقاد هر یک فرخ خزنق مستدیر است طبع
 انگاره بجز و دارد امکان کشته بختیدر آن ایند و نشین این قوم
 سیمت از دم عزت افزا را در دهرشت و فرزدین جویم و کجه
 اهرام ارض اقدس را تفر کوه که سپهر زمین حاشه و مقارن آن اوان
 پیکان تر کمانه کوهکان که هنوز چندان بکشدیدن بار کران ارض است
 در اندن بجز و دارد ارض اقدس که امروالا بصدر پیوست که کوچ خور است
 شما روانه مانده و بجانب جنوب آید و از مانده الا حد کرایه سکن و هزار
 نوار جوانان کاری بجای سفر عراق در سر راه خراسان و نور و هم ماه فرورد
 ادم از جانب سرداران روسیه که در دشت میبختند بپیش
 کشت لایق و دارد کشته عرافض خرم است امین نظر زمین بنده بزرگ
 مقدمه تحلیله کیانات حواله برار زمین اقدس و موقوف با مردش
 مقدس است و توجیه این مقادیر است باقی تحریر نیست که حضرت نادر در حوز
 ما نرزان موقت سوگند در نرشتن بوی بخر طلب دلیات
 دار المیزشت با توفیق پادشاه روس ستادند و بعد از آنکه خبر فتح معلوم

و نیز در غیر محاکم از رویه نبط یافته رسیده بود تخیله شد و لایحان را
قبول انجام این امر را برادران خود که در کیلان سیب خونه محل و مولا و دیگر
رضت انصاف و در هر صورت مراست مضرب سرافات
بویا چرخه است در تحقیق ملک را معروض هرست دلا و شسته از اینجا
بوجب اذن دفنان ها چون روزنامه را در هر شهر شده فیما بین
شماره سرداران رویه امری چنان اتفاق افتاده که محاکم کیلان تا
نیطرف سالیان متعلق بایران بهر شهر کویه و در بند و سایر محاکم طرف آب
که در از آنکه ایوان و دلا یا تا در تصرف و در میست اشراج یا بد تصرف
این حالت نه شود از چنانست و دلا جا به وزیر هم برشت و شسته شد
چنانچه شومر طوانه ذات نام در مرا چنانست توام بنیست
و موجب قرار ثبات پس و ارکان چنانست ایران می باشد و هنوز
که کارهاست فیصد یافته توکی و در ششم شرط بر راه و کوشن با واز
باب این کار می باشد لهند رویه و تخیله ولایات بنا را
برفع الوقت که است شده وزیر کور و در لایحان بصفه شتا بر افراد و قهریت
روزی شب میزند تا اینکه کارهاست انجام و در مولا و طرف
عواقب تحقیق یافته سرداران رویه از راه قیبت اندیشی که روانه شد
ادس نعم تشیست این امر را منوط با مروتان بخیرت خسته پس از چنان

انحضرت نیزه نوب

انحضرت نیزه نوب و لان مامور شد که رفته رویه را از دار
المرزا فواج که هرگاه بنا بر توشیح طوفان عذر بداران کثیر غنیمت را در کنار دریای
طبع لکن توقف اندازند چون را سیر عاکیا بعضی دلا میزند **در بیان خصیت**
مولا شایب اشراق بن عراق می باشد ملک با چنانچه در هر شهر فواج از نظام
مهام خوراک و در هر شهر می باشد و در کچه احرام نزار و در هر شهر و در هر شهر
مطلوبی چنانچه حکم فواج را در خط قضایست و در هر شهر از نظر انقضایست
از عیالات چهار باغ غم طواف رویه ضمیمه رضا و استداد از روح مطهر
پادشاه کنوز ولایت و در رضا منته عمارات قدیم را بنوعی بهر علم هر چه
رنگت میست اشراق نیز عظم شومر ششم ماه محرم ثبوت کسر و
جسم شایع شهر را مضرب نیم بخشیم و متوازه بر کوکب خدوم حشده
و از نزل ادکان بویچانه و قورخانه را از راه سبز در فرستاده مولا
ها نیز از جانب جنوبان کیم کیم عازم مقصد کویه خیرتر کانه تا ان زمان هزار
نفر معصوم را بروقی فرمان صادر کرده بودند بعد از دوستان است اغدوق را با فواج
قادر از راه بطام روانه و عو عازم شرک کرا می باشد و مقصود که اگر تر کانه
در ادای تعهد اظهار تماد و تمرد نمایند از راه دشت به پیشه اند و چنانچه بهر
منصرف و اگر رویه نیز در تخیله ولایات ایالت باشد با ناکجا و نوازل
است تا غیر دلا و دران عصیان شتا را بر در خانه ایشان معان سارند

و در روز و پنجشنبه پنجاه هزار تکه کینه مسموم بر سیم ق دارد و کوبش به اشتراق
و بقیه سمیت و شست فرا کردند و هر مسموم شست و شست و آب
و در شست و آب بود و از میان از خواب سوار بر غریبان از خواب
و در روز و پنجشنبه و در آن حضرت شتاب را پیش رکاب حبه با آب
و از دونه ده روز و قدم بود و در این رکب شست و دهن درین حرکت از جرم
مقرر شده بود و طهارت خان مبارکه در چند روز غول با حق و توفیق از راه و شست
بجنبه و طوفان و حق توفیق را به جمعیت خود عازم شد و کوبه کوبه و عرض
راه به جگر از ترک کینه نموت که از طوطی پناه حضرت شتاب را در راه و مکان اتا
حشیا کرده بودند و چاکر شسته مردان ایشان را طوطی شمشیر بر دهن و توان
ایش از اعراض بسیار و با غنایم بسیار بود و کوبه کوبه و تا حواله کوه
میان بتعاقب آنها میباش کرده و مانند کنت پریده و مرج نمیده
ش تا از این طایفه ظاهر شد و از اصف و عمان غنایت خود درین اصف
طهارت خان جبار را بقویض افسر در این شست و بار سرافراز و مقرر فرمودند
و در شست و کوبه بر راه از آب و آب و در شست و آب و از اینجا
عازم ارات گشته اود و میر شمس خان بکوبه کوبه ارات هر یک
شهر از کس از ایلان و طوایف عازم کار آمد گرفته با اتفاق یکدیگر
مهمات انتم را از مقام داده و مبارک را شست و بار و در شست و کوبه

و اقامه از عرب انک

و اقامه از عرب انک و کوبه کوبه انک اند و به شست و اود از این اینجا
معرض در دونه ساحت کوبه و الا از راه ترک منعطف و میر
چهارم ماه کوبه از جرجان و اود شسته اراده توفیق سمیت کیدان و در طوطی و الا
تضمیم و شست و عریضه مصلان و اما کیدان رسید و شست و کوبه کوبه شتاب
اراده حرکت کوبه منصور و سیه تا کیدان مات را خاله کرده بودند
بسیار سمیت نشان چهار عکس و روسای کیدان غنای و شست و کوبه
و از راه و شتاب و در دونه و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب
و لایت طهران مجسم شتم شتم و عکس کیدان در مکان شتاب
بقدرت به سپهر بسیار گردیدند و در شتاب و شتاب و شتاب و شتاب
انولایت ایشان را مرض و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب
کرده و از راه و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب
بسیار ضریب رکاب عنایت فرمودند و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب
شاه و الا جاده بایلت کوبه کوبه و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب
چشم طایفه بلوچ و اما و لایات از چسب بات ادا و شتاب و شتاب
کشوند و از این مصادره در آمد و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب
از قشون فارس و عریضه مصلان و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب
و اقامه از راه و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب و شتاب

به قلم و طهران شده بود ازین معنی بفرشتگان کثیر و بدین شرف که نشانی
پادشاه بود و روانه و بار و سیاه پیرانش گذشت و خبر پیشین و قتر
در این خبر شد و روزم پیشین که است و الا پس بگوئی لغت حضرت
شاه متضمن بغیر و شد بگوئی غمت و بجانب اصفهان رفت و بنابر آنکه عبور
لشکر منصوب است از معبر قهر و متعذر و پیش از حرکت مکه و الا
افواج قاهره فوج فوج بضر و قهر و بضر از نظر متوجه اصفهان شد و قهر
الویه است و اعلام فلک و حرکت و باغ هزار و چوبی و هزار و کله
پرو و زین شریف در میان و در مکه و الا و خلق و خلق
ازت و طاعت و شرف و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
حضرت و الا جناب پادشاه که با و شرف و پادشاه و پادشاه و پادشاه
که گشت به طاعت و زین و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
و در شب رفته چهارم و پنج و الا و ساعت و پادشاه و پادشاه و پادشاه
نزل حرکت و امر و از جانب و طاعت و پادشاه و پادشاه و پادشاه
از و شرف و طاعت و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
در دنیا و شرف و طاعت و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
شهر و شرف و طاعت و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
شهر و شرف و طاعت و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه

نور و شرف

عقد و غم را و در دل کرده بودند باز و شد و شد و شد و شد و شد و شد
عرضه شد از زمان و شرف و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
اصفهان که گشت و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد
گشته و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
طالع و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد
مع و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد
ملاقات گشته و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد
آن روز و آن شب و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد
و نوشتید و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
در حضرت و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
در گشت و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد و شد
انحضرت و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
مملکت و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
ساعت و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
را و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه
ار شده و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه و پادشاه

نیابت گویند و به سرافراز و مامور حشده باقی امیر خان ملک
قرقلو نائب فارس به پیش شیخ احمد و ناد و عراب و ده دست پیران
فارس و نادر و نادر پس از راه سیمه متوجه کوهستانات بختیار
و درخت و بندر و بوی خوش برین میزد گشته که بقیه هوای کشیده حضور
شدند و از دست و بیک روز در میان بستن آمد از قتل برآمده
قاتلین بکلم شرح از راه میقام بیاسار رسیدند و مقرر گردید که سه هزار
خانوار از عیالت معیت کنند و اگر چه چنده روز در میان
سازند پس حکومت با بوالفتح خان و ولد دیگر قاسم خان غایت
گشته و در ایات جهان از میان بر شش فی از راه میلان وارد
گشتند و در روز نهم چهارم از راه و تاجان نیز از راه و تاجان
سهم این حرکت که در گشتند و آن بختیار و قاسم معیت
و نیز دولت خان و رزنده از لایم استیلا را فتنه و از زمان در دست
سیلا و زبیر کشت و شرارت مشغول بودند حکم و لایحه به بابا خان چادو شلو
و سر کردگان در بر و وجود بودند و غرض و پیش در بر و نظایف و فتنه که هر
در باره ایشان بجهت آورده و چینه نفوذ و غلبه ایشان را بقتل رسانیده
با تقارن کرده را با خانه و کوچ روز و در میان نماند و به از آن انواع
قاره در راه و بر و وجود و مدد آن بودند و مردان در کسوف

از در گشتند

از در گشتند و آن بختیار و قاسم معیت
در میان توجه موبک ها یون بختیار و قاسم معیت
بختیار و قاسم معیت از گشتند و آن بختیار و قاسم معیت
و مظهر شوکت در میان بختیار و قاسم معیت
عالمی و اول و قوس و برج و حوت و کوه و کوه و غایت و غایت
ماهر و شت و مضر و علم و نور و حرم و کوه و کوه و غایت و غایت
از دست احمد و شاه و اول و بختیار و قاسم معیت و در شش و کوه
گشتند و آن واقع است و مضر و حوت و کوه و کوه و غایت و غایت
مکان و غایت و مامور و بختیار و قاسم معیت و غایت و غایت
مقرر گردند و کوچ و کوچ و متعاقب مراد باشند و غایت و غایت
و در گشتند و با فخر و زینت و کوه و کوه و غایت و غایت
و غایت و غایت و غایت و غایت و غایت و غایت و غایت
که او را به این بختیار و قاسم معیت و کوه و کوه و غایت و غایت
شد بقوله اقدام دارند و بختیار و قاسم معیت و غایت و غایت
و در جانب جنوب کوه بند و برف و کوه و کوه و غایت و غایت
داشت و بختیار و قاسم معیت و غایت و غایت و غایت و غایت
عنان غایت و بختیار و قاسم معیت و غایت و غایت و غایت و غایت

و کوه نووران و در مرتبه بقریه و پیشه پیشه بجز دست احیاء و نیاز زبان
توسنند یو صایب اندیش در او کجای عرض که در خطای مردم عشار غم هیچ
کردن فراز بقدره قاف این کن فلک کنی آنکس صوفی بخت
قبول انعم کننده باز بلند پرواز را در هوا بر او از میان پرده است
هر جا اقبال است پیشترش که افق کرم و بار کن و خوشی از رست
که بر میسد و کامیورده پیوده دان که بر حسن المساک که راه عبورش چشم
بخیلان ملک چار انوش است از تصویر است و بلند جاش
لک بود همان بنظر از غمتش هر روزه کلاه افتاب از سر افکنند
باز سر کردن امر محاسن او در خضم محوس بر لبه قد فریشتان و کت
شهاب اندر شمشیر تیر مرلوش در پاران لبشک میراید باز گشته
همان خیال است الفصه آن که بلند دان قندو همان پیوند البصوب
طرحه هم نهادم غروب افتاب بشیب آمدند چهره باریک بغر زول
خدیو فلک شکوه سر بر برین بگو نظم افواج مضموره را دست
به دست مرتب که باز جواد تیز ملک را مرطبه پاشانند در عرض
راه با بر پرده و از شکست سیر سرشته جاده از نظر کم گشته سخت
خوب جوی خور راه چو شمس بقدر رنجه شد صد نفر از دلاوران که در اف
رکاب از لاجتماع و در آن شب پروانه جان سپار آن شمع بودند

از حضرت ادب

از خدمت اقدس کنش بقیه شکر از غیب بر آمدند بعثت
اندک مکر در واقع شد دیده بختان مغلوب را نهران غاب درون
بدر بنفش رکاب ظفر است بشته و مقارن طلوع صبح درین حضرت
بجو اقله رسیدند انعم معلوم را رحمان کشته از انجا همیشه بخت
خوبه غیر را یار و سپاه تپ اندر راه که خود است در قید قید و کثیر
قوتون نمیشناسند با خرمین رکاب بر سر زنا بچاول آغاز و مرکب
ترک از طبع ساز که کند رویه از زمین سپان دلاوران بدار گشته
آنکس که ز کرده صحرایشین عصه کین گشته و آمد یک با جلان
با اکثر سران و معارف رویه زنده گرفتار کند اقتدار و استیلا
ملک خرام و نادانها را خاک نوروشین هم با خرمه و کسب
سپاه نصیب طلائع ظفر شکار گشته اگر چه از نامردشت
تا رباب بر راه است پست و چهار رخ مسافرت اما از پیرایه
که در رخ فروغ میشد که بخت با جوف انیکه که را برف بسیار
گرفته بود بهر امر تپ اندر در یک شبانه روز طرکه بنه در غرق نیزه باز
خوردن بکوب و دلا بپوسته و اطراف قنوز ناب درج سکیم تر تپ
دله صحرای بر صلب و جمع محصولات در قنوز ناب و وفور را برار
صنبط غده در فیه و جنت قرار عالم بهر در زمین نفوذان و لونه لطیف

کوه احمدلوی پ تیز سپاه آذربایجان حرکت دقتنهار اردلان
 و بعد از آن را بخودش ساعته از راه قسطنطنیه چالان روانه ارجمندت شود و باز
 انجام این مهم روز جمعه عزم حرج المذهب از زبان ابتر اولیر
 خضرش ب کوه خیمه استقامت قوه بغل و معلوم دحقق بود اگر موک دلا
 متوجه بغل شود و امدت بقوه دار و تحسین غلظت محوش نزل از راه
 قله و یک عازم گوشت شده فایده امدت باین تقریب ان را وسیع
 دیده بود که جنگ بر آید مفید ثقل از راه نابدر بدی بضر از آب و
 و آب اهر ارجمند و غیره از آب و یاله بیاد فاخته است و سخت
 که در سیطفاک تروتر لوراک اکثر اسالم از آب میر گذر اند
 شکرتنگ پیکر از عبور منع و بقدر نیم فرسخ بالا تر بر بنهار اسالم ایستاد و
 مبر خارا از خطر پیداکو ارجمند را بدون آفت و محنت گذرانیدند
 و منزل خوالو قباب خیام غردنکین بدزوه جوف برین بویست و هزار نفر
 از بهادران را منجبت و به دست مرتب شده در فرت را به متعین و حق
 فوج را بر گرفته بجانب کرکوت ایستاد و هنگام طلوع صبح چادران بست
 قله انداخته سرورنده و غنیمت سار بدست آوردند افواج موره نیز بدست
 بست موره را تخته سرورنده و اسیر و مال کثیر بدست این تخته باهر
 مایه حق کشیده و هزار خانوار پات در دست و فرخ کرکوت

سنگ درمشته

سنگ درمشته است ن را کوه پنده روزنه و شب ن تمشید و از آن
 مکان بحث در آن فرزند است که منصور را بجهه کرکوت سور خود و لوار نصرت
 اثنای جانب و اش کر با نصرت دله از راه قراچه عازم بغل کشیده بود
 قراچه لطفعلی یک ناپ تیز پیش از آن فرزند را می کرد و با یک ن ده
 هزار نفر از اراد اردلان وارد و در و ظفونش ن کشته چهره راه
 بسیار شک بود و قور فرزند لطفعلی یک جسم و رسم مقدار
 از دست کر با کشته شدت مخدات نردان را جلوه گاه قبول سپاه منصور
 سانه کو که دالانیز روز دیگر از دست کر با کشته شدت قراولان جلاد و ت
 اثر در و فرخ از ره ظفر کتر سیاه فوج از رویه را دیده خبر رسانیدند
 و الفوز خدیو فرزند جنگ با عوزیکه تازان بر سر ایشان شمشیر
 معلوم گوید که شام نام سرکه دیار بکر است و با فلفله در آن روز و به از آب
 احمد پش بقراول بقراول آن جنیه آمده دیران مانند کرکوت گرسنه
 و بر فوج غنم تاز و بر طایفه غنم تخته تخت بکرش شام اسقام کوه معرا
 هم مانند رسته پیش انداخته باره و سها فیض آورده کرفاران را در یک
 غزاده کشان انظم دادند روز دیگر در زار و در نزل رباط خان سرورده
 فرسخ بغداد و در سها فیض را در یکجه مور یکشت فرقه و سها فیض ش
 و افواج نجوم سها فیض زنه از حیره کشتان آغاز عبور و خیر

کواکب از شوارع مدارات فلک عزم مرد و کوز با فوج از میان مینور
متوجه بود و گشته و جبر بر روز از تصرف سخطان در آورند آن شب
تا حواله سبب اینها که ظلمت شب مانع ظهور مطلب گردید از اینجا
بغلول چاول انداخته و کفیر خمر از قراولان رومی بعضی قتل در آمده و عجز از عراب
کنار دوطه در کار عبور کوز با سر رنوب در آمده و هم سر حدیقین پوست
در احد پناه درگاه دای از غبار گرفته و تلویش کار نیز حمله بقوله در در حمله
از اینجا بجانب بیکه و قراولان که در غطفونشان بود عطف غنائن
فرمودند از نوادرات تقات اینکه جز کر فاش و صاحب قراولان که
میخواهد رسیده بود محمد شاه حاکم کوز بهر ازبکستان و در دست پروردگار
ما و در آن قراولان در روزه گذار از جانب دعد پناه در آن شب
حاجت نبود ظفر خود و تحقیق مقرر که بهر خواه از راه رست بجانب بیکه غایت
که اهرت از دست دیگر بر سر بغلول قدم فرسایر رنوب توجه شدند
و بیک از آمد و رفت یکدیگر در وقت گذشته بودند صبح در آن
حصرت غنائن غنیمت بمقتضات انعطاف دادند نشان
په بیکانه مشاهده دیده و ایران فرزان گشته بر اثران روانه و عسکر
رومیه نیز کرد و بسیار از کیمیا و پور در دست بیکه دیده و کیمیا
بست بغلول بر گشته شد در عرض راه فریقین و چار بیکه گشته

اولا خدیو کاکار

اولا خدیو کاکار با سه هزار سوار از ایران نامدار که پیش تا رسیدگاه و شکار
شمار نیز بر دوازده بستان در او کینه و بهر شیر سر و بهر جنب و بر
ایر را از پادشاه و تهمینه که فرار کوز اما پنج جنگجویان رزم ساز و در میان آن
کرده و قتل و صحرای راه گیر نیافته و طوقه العین کاشان و عرصه کین بسته
نم و کت افواج ظفر و قتل گشته محمد پاش نیز زنده بسد کر فاشان پوست
پس ریات کشتان بفتح و فرزند و در منزل بیکه گشته بود و بر اترسیم
غنائم در آن مکان توقف و روز دیگر از اینجا حرکت که بر اترسیم کون مکان
نزد آن جنگ فلک سیر نظر را در اطراف قتل کرم و لای ساخته سیران تهر را
و در مخدای نزار مطهر در فرقه مطهرات امین مامین کاظمین بفرقه غنائم
فرخنده بود و واقع است خشیار و غوغه شبان شاد و روان شوکت شان را در مکان
هم و شش سهره در حاشیه و از بدایع و قایم اینکه در روستا قراولان
رومیه بکشتن صید شکاران گشته بفرقه نام فاش و کفیر غنائم
از کربستان نیز از چینه سرش را آویزه فراگرفت جلادت رفته سر کرم قتل
بود و در وقت و شامه و سر رنوب جاده را از دست داده شب در آن صحرای
سرگردان بر سر بر و نور سنجیده ترک شمع بند صبح سر بریده مهر را
از در مخدای در آورد و سر بر خور در کنار قتل بغلول دیده و قمارن آن چینه
نور غنائم نور بر سر برداشت و رسیده و خبر با بر گزیدند

و نیکو ما بر بزرگ را پر با دگر بران چو با بسته ماند چهر بر در کشتیده
 و طرف آن را بقایم و غم و بزرگ محکم و خدیو دریا دل با هزار پند و ناز آب
 عبور کوه سنگام شام و غزه و جام از کشیدن شمع لاله بر حضرت خاتان
 بلند آفتاب برات استلال میکرد و چهر حضرت را از سپاه
 و از آن جنوالم تروما از عالم غیب بیشتر و ما میشد مقید بکبر و بسیار
 شکر گذشته با همان فوج قبل از آنکه را که فرود داشتند در بقعه شکر
 بر قدر و تیر شوار و نیک و ملک برداشته از آب گذشته شوق بکوب
 فرزند کوب ملحق کردند تا ظهر روز بعد هزار و پند و نیک و کرم حضرت عبور
 پیش آمد و پسر رشته طاقت را در زیر پا بران کردن فرزان از
 ست دانه کجاست و فوج نازم متعاقب بکوب افش روان
 گشته اما حضرت ظر الله بر آن شب منتج ایضا کوثر و شایه غفلت
 بر وقت پاشایان رویه در تهر از راه مصر و خطره اما بین کاهین
 رضایه پاشا اقامت فرموده اند بر سبب ستر طلا و اعیان و
 کشته راه است تمام طلوع فجر می شد و در یک چشم فرخند و رسیده قراولان
 طغیان و چار یکدیگر گشته و نواز قراولان رویه از دم شیخ و بران نزه بر
 رفته جز بعد از سید جهان آشوب را بر رویه رسانیده و از فور بنه در غرق
 ریخته سر اسیر بی بن بخت و شتابان گردیدند و چهر در نوب ایضا و نفا

بوالکمر

بوالکمرت انروز در آن مکان توقف و طرف شام از آنجا عازم بخند و حوال
 حج در در شنبه و هم شهر رمضان بود که سجد را تا رسیدند حین که مکان
 شنبه شب و هزار بسیار بود که در سنگا میر تید الهی را در در آفتاب
 مد و کار باشد در پشته و بلند در نظر هست عالم نوزدهم و همواره
 حضرت ظر الله بر آن فوج اندک راه پرورده یا پرور در شمع جهان
 از فرزند و فرزند بودند بدید بهشت قسم بقم دله را میت ثبات
 و قرار از فرزند احمد پاشا ملاحظه کوه و سیاه سپاه حضرت پناه فقه
 بقبش آن کثرت خود را مستظهر و حصه قلعه را با هم نیست در
 سر از فرزند و از از سواره و پیاده رویه و یکچرخ را بونچانه و استوار نام ببر
 کرد که احمد پاشا و اعا و فرامی طغیان بمقا بد فرستاده آن طایفه فوج
 فوج از اطراف شیران میشد مصاف بصورت زنده شکاف طرح
 جنگ افکنده نخت اگر او فراموش ما مور گشته شده دست بشیر بر قلب
 آن کوه تا زنده در آن محراب پرخاک و از کثرت چاه و سوراخ حکم خانه
 زبور داشت بر شش سنان لدت شمه اندک را در کام ایشان
 شیخ سازند و رویه که مانت را بر پشت سوار کوه در کین کاه افشا رهند و فشت
 شیک شک استین دم ویران شمر و شمر نند شیر از تشش رم کوه نرس نر کاین
 کوکلان را بمقا بر ایشان مامور شده اند تا نیر بهین منوال روز بر نهند

و همچنین دسته بدسته با هم دلا موکب جلالت بمیدان تخته تاراب
التهاب نوایر لشکریا آورده بارگشتند سوار دلاوران افغان و درجا
خوشیوه پایدار پیش گرفته هر دفعه که رویه داشت آن حمزه در کشتن
پشت تیر بلا و اما جگه سومام فضا حمله بران سنان فوآن لشکری
جواب میدادند و چون افواج رویه اکثر پیاده و کثرت و عدت ایشان از حد
زیاده و لوچخانه و استخوانان اما که بود و سپاه نظربسیار کم و همه
سواره چند روز بود که در حیرت و دو قدم فرساده بودند و در مقام دلاوری
انها بر آمده ایشان را بصره و تکرار میفرمودند هر چند معلوم دلاوران
میسو که اگر از دشمن روی برتابند و جمله در پیش روی و عدویر خود را در دهان
اما چه معامه کم با بسیار کمتر تو افست میزید و در میان حرف شگرف
برتش افزوده غریز غازیان با اثر گشته نمونیک بود بصابه
عین الکمال گرفتار کردند خودیو بگر حصار را ازین در فقه و ان شد مایر در شب که
اضطراب اشکال خطه خطه و خاک خنوع جبهه زیار و طالب آمد
از خدا کار ز بزند در خلال اشکال کرد و بسیار فریاد میزدند و از آب
گذاشته سرمه چشم ظفود و غبار خشم خیره سر گردید پس خودیو مهر افرو
مکران جهان چهار پیشین خنده الغور ایشان را بر گرفته مانند لاله
برق و نفوذ و مضر از کیمیت فوسته افغان را از زیمت و مکر و نیرب

رویه محله ساخته تپه البر و سوات اقبال طالع اسرار قرار
رویه منهدم و بجانب بغداد منهدم گشته چرخ از غنچه در آرایش
باشن سرسینان اکنون در آرایش با پایان بجای
هوا گشت همه رو چانه در آرایش دکنه بغداد جبر تر صرف آمده و کام
شام بنید ظفر و رام مجازات از یی حضرت فرجام و سکر و رویه
بارگشته نصب اعلام طغرات م فرخنده در از روز خیمه یقانه غنچه صدر
ضدات شایان حقیقت نشان فرستادن غنچه شایان شد نه بهر ایاب
جایزه در آن مشمول غنایات پیران گشته و چند نفر از قزاق و رولو
و ترکمان در روز از شهر بر تپه نور مشغول پاکش نه سر کرده ان را بطون
زبان زخمی کار بر سر و جان ز در و فوج را بجنبه طرسن را و در کعب
اشرف و کربا است و کعبه در ایامه قین فخره کمان محاکم را کعبه تصرف
در آورده اند و همان کعبه بغداد تصرف احمد پاشا مازده آن را هم توپ
سرکوب در ایامه بسته هر روز ترنزل در ایامه پاشا فکریان
بر انگیزند پس کم های خیمه کار شد و ایامه پیران را از نزد آن بود
از و در ایامه بایگین اوله در و ایامه روضه مقدس کالین فرشته بهان
طریق و زور شد از نو بسته و انواع طغورین نظرف اب اند
و شد توانه که در ایامه سیران پنهان کعبه در قویک صورت ام

رضایه شاه از ان قبه عز و کین را سایه کثر فرق سپهر برین خشنود و از جانب
و حکایت شهباز پادشاهم آورده جبر تر مرتب دادند نیز مجاز
ازین قتل محکم در جانب غرب بغداد در طرف سفلی و قلعات دیگر از جانب جنوب
سمت شرق و همچنین حصون ستوار در کناره صومعه است اما همیشه هر یک از قلعات
فوقه سور شده و سمت شمال قتل در کناره صومعه جبرال نفیست اینجا
ماوراء شهباز علیه مرتب و کوه بکچکان قدر انداز برانها سوار که در میان شط
انگرا خشنود که راه سده و کوه کین از دریا آب سمت بصره و غیره تردد
شوند کرد و در ان اوان شنج علی شنج شنج نیز نام جمعیت
زیا و همیشه تابع بغداد و دارد درگاه معین که شسته و مقرر شده با و از حوزة
سلطنت انعقاد و کوه تخته بصره شوند و از دربار است امور یکی غریبان حاکم بهم
با امیرخان بک نایب فارس از خلوت کوه و از درخت دار در آمده
میز را با قراقرط را نیز مجاز از اعقاب سده عوض را بکن شنج احمد و جمع
و بر سر و در مجازان بک که حاکم لاریخته و اورا مقتول و اموال او را غارت که
بکر میرات نوشنج احمد که بکچکان احکام و سرگردان حوزة و کرمان با شفق
امیرخان بک همیشه آن نفیست و سرگشته در راه را بر او بر عدم فرستادند
در بیان وقایع امور مطهری ملک و خندة فارس و جبرال و جبر
بعد از آنکه سر بک کینه خواه و بر با و از جوش و خروش سبب اظهار عذر و بوق میزنند

و اما بعد از ان زمین

و اما بعد از ان زمین شرق و جبرال ضایف زمان جوشن را به بار و برکت
دیگران و از جبرال جبرال را بر سر از جوشن برکت ساخته بود و به نام
جنت مخرج چارم در ششم هزار و صد و هفتاد و پنج جبرال و جبرال و جبرال
بفرز عذر و جبرال و جبرال که سار و برکت قوار و جبرال کردن فرزان کشته
از غارت مویر برین راسته و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال
شاه و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال
که از صفها برار شده و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال
مخزن را با سبب شتاب و قرار غراب و یک چرخان فتنه انگرز و جبرال و جبرال و جبرال
طبیعی را میت از پیشتر زنده است که راه عدم میوه جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال
قلعه بغداد و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال
از طریق انکه برادر هم برین بار و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال
و عطا عکس کشته در ان اوقات از شدت محروم که قوه کین
بجدا اضطراب انجامیده نوع انشغال با کشته هر روز جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال
از بنا بر حصار و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال
خواب لاریان نوشت و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال
انسان در راه بر جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال
که خدا را بخند از جانب اهدا بر ششمین در دربار شهباز قوار و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال و جبرال

قلوبی که تا آخر جعفر قتل شد و استملاک کردند القصه مرزوه باید در دست سواران ابواب
 گفتگو در میان احمد شاه و شاهزادگان است و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند
 عثمان شاه صدر اعظم سابق و وزیر اعظم بهر حکم منسوب بود بعد از وفات
 از سیاه کینه خواه روم وارد کرد و گوشت و پوست و استخوان را در این جزیره بقیه ریخته
 احمد شاه در این شهر است و قوت و دار است و گوشت و پوست و استخوان را در این جزیره بقیه ریخته
 حضرت ظفر الله و گوشت و پوست و استخوان را در این جزیره بقیه ریخته
 بروج و سیاحت در اطراف است و گوشت و پوست و استخوان را در این جزیره بقیه ریخته
 گوشت و پوست و استخوان را در این جزیره بقیه ریخته
 تابان گشت پس انواع حضرت برده را فوج و گاه گاه در قتل و حرکت
 را با تازدها بیکدیگر متعاقب و متوالی بیکدیگر بجای آورد و از قریب بود و استملاک کردند
 و گوشت و پوست و استخوان را در این جزیره بقیه ریخته
 سر کرد در درجه و گشت و پوست و استخوان را در این جزیره بقیه ریخته
 بیکدیگر متعاقب و متوالی بیکدیگر بجای آورد و از قریب بود و استملاک کردند
 غلبه آن محدوده زعفران و نصب ضیاع قرار در طرف دیگر امور صبر و استملاک کردند
 قرار داده قلوب و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند
 منظر بسیار زیاده و قوام اینها را بر بخت و گاه گاه در قتل و حرکت
 و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند

جلادت از در عین است و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند
 ترک نیزه که از هر سپاه شایسته را بهر یک هدیه ایشان را از پیش
 برداشته و بقیه سفینان برق فوج و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند
 لوار عرک و گریز از میان حلقه بجا بگرفت و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند
 و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند
 عنان باید از دست و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند
 با فرود آمدن نایره و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند
 گوشت و پوست و استخوان را در این جزیره بقیه ریخته
 از طریق میان است و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند
 از بختیان پاک است و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند
 از رویه راناکر مغفیر و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند
 گوشت و پوست و استخوان را در این جزیره بقیه ریخته
 رستم را با تازدها بیکدیگر متعاقب و متوالی بیکدیگر بجای آورد و از قریب بود و استملاک کردند
 به علت پرواز و گریز از میان حلقه بجا بگرفت و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند
 بدون امر و بدون از میان مقومش آمده و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند
 خواب با استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند
 گشت است و استملاک کردند و استملاک کردند و استملاک کردند

اشک بود آب و جگر در تصرف رویه و شست توی بود از کبریا شکر شد
الصوله سوت که ما و از یکجا سپاه قلب سوز عظمی که نایز که کن شکر داشت
که دست در تابه فلک بریان و عین الویه شکر که مرثیان پیشه و کار این شد
روز نشید که نون شوش هم که جواب آن چشم شمشیر چنان آفتاب شش افروز
که پیش نشان در دهن خوشتر و خوشتر شد بدو احواله که زتاب غرض بخیر باشد
دل غاره که از لب تاب سحر که از آن چشم آبی سمند که از شش افروز
اگر سواب اندر خوشتر الفقه ضد یو بهای در حین دفع پا دکان در سر نظیر مشغول کردار
بودند و غور از پاکان رویه در زیر دست و پا شرب زین شام آنحضرت در آمده و حق
سفر نور در شاه انداز بخاطر رسیده که کت از زانوهایم از زیر پا آن سردار دار
درایت کند در پیش پیش که یک یک بر تپید که در کار و غان در ایرافیل
اقبال سوار و توبه کار از ارکشند به شعله طوف آن هر کس در میان آن جهان
شکر بجا به خورشید افروز در برابر فوج اختر ظاهر بوشه دیده رویه گشته و بدید
ضد یو بحر و بر نه مانده سمند را در شش را بر غیبت تا بند و گرم سینه گشته از طرف
آنحضرت گفت بر فاما که زما حفظ الیه سپردار و عنایت حضرت بار کنده از غف
کز نبردات شکر نشین رسیده و نیکوهایم فرود آمد که در سینه غرضش با دنیا
قوایم با دجایر بحر نورد در لجه آتش در یار بر زد شکر و گشته به جبهه نور انوار
رویه را بگوشت شش بکن ملک انگشته و یکفود بکار نایز زده هر دو کرب

بصدقه غریب انور

بصدقه غریب آنحضرت به غنطیده ابرش بر پیش نیز کسر کعبه بر کعبه و دیو پکران شخص
غله و باره براده جنت کشتان از دهن غنطیده آنحضرت با بر قدم جلف چشم کرب
که رشته سوار گشته به نواز عطرش آفتاب کن بگرش شتاب سپاه از فطشک در تباب
بوغنطیدن آب کردن غلام آنحضرت نیز عاده گشته در آن راکان آن شد که کسر در کشتار
جدار را زخم کار در کشتار شش در کشتن هر کس جهان سوشم بر رسیده ز نام آید از دست
دادند نقیض بر رخ نظر غنطیده نظیر شکر فروخته دست باز داشتند خبر و کون
توان ناچار از دست بدیده این ملک کن عطف کن که کسی نتواند در راه هایم از پا
نسبت از اطراف کوچ کرده بگویم همایم حق کردند و غنطیه بایست به روز تو غنطیه
در آن مکر که جوار از ایران در به دل دریا کرده غور بران در بار شش زده جوع نوش
به ناکشند و بر فر دیگر از با تا با دکان خشک از با ن بکنده عیب و عیب و عیب
روان رند کاشته عظمی غنطیه که به جبهه هزار غور از انواران شکر و پا دکان غنطیه
عده تلف گشته و بخانه تصرف رویه در آمد و جود و حکمت شریقه و جود و بلاغ
انگار که کعبه در به روز بگویم در لا پو شند خبر شش از دست کتیر از رویه
که حقیقت این ضرر ایغله بگویم به جوار از قوایم پر دین آمده جود و جود را قطع و جود در جاد
عزبا و جود و نسبت نیست امت در شش راه عبور بسته و بدیده عیب
و از راه قله که با عین طیفه نیر لام و بدید شش دانه غور از انواران شکر
ریندند و سر کعبه از ان وارد و جود و سه روز کشت که ریت و عیب بایست

ماند ابر بهار و بس که سار و بهر رخا رموند و او را در منظر سرور و خوش
مکرت و نکست اثر گشت شد و قیام حیرت افزا اینکه در ایام توقف مویک والا
در مدائن موقوف بهست که تیمور شاه حاکم دین و عدل و شریعت و دین و دنیا و دنیا
سیر و با فخر از آن که در حرم و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
بلوچ و که تیر زمان با خون و مور و محض نشسته و در ده جگر و تیمور شاه و در ده جگر
و شهر تیر در آمد و آغاز که در حرم و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
و از نظر ران و زمان و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
خواب و همراه داشت در شهر و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
جمع قیام و در شهر و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
مقدم و در وقت رجب حضرت ظاهر حاکم آن مملکت بود و در مدینه و بهر رخا و در تیر گشت
راه و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
سرمه و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
نخست و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
بر عت و روانه کیدان و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
لطیف و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
آورده و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
ولایت مشرق و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت

بغیر از آنکه

بغیر از آنکه و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
مقدم و در وقت رجب حضرت ظاهر حاکم آن مملکت بود و در مدینه و بهر رخا و در تیر گشت
راه و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
سرمه و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
نخست و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
بر عت و روانه کیدان و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
لطیف و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
آورده و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت
ولایت مشرق و بهر رخا و در تیر گشت شد و دست قیام و داغ و تیر گشت

با حکام افشاریه و مقدم و غیره هر یک از خود و خردار خود در سکام عزت
 بمانت یکدیگر اقدام نمایند **در بیان نهضت نا در غریبه ثانی بیست و دوم**
بعزم مقام بدار اجتماع سپاه منصور و نظم و انضباط امور در پست و شهر
 جمع آن بیضا تائیدات سنج با شوک کند و در سلیکا بشوق ثاقات
 عثمان با شایر عسکر روم زبده همان ریت افراز لوازم کینه جو و ملک
 شدند در روز و روزگار نشانان با ناسمینان ریت پان خبر رسد که فولاد
 پاشا بر ولا و نونش پاشا و محمد پاشا و چند نفر از پاشایان معتبر ریت هر از خود
 عسکر روم و سپاه آن مرز دوم از جانب عسکر که در قو کر کوک
 توقف داشت در کنار آب و یال منت و نجر راب و در میان چشمه
 و خند که رشتها را در انصب ضایم اقامت که سطرانده اگر کوک
 و الا بجانب پرتو نهضت کند ایشان بجانب کانتان ریت
 جلالت افرازند و اگر کوک و فلولو و خیمه بپردازند و فرزندون فر
 مجرد استماع این خبر بنده در غرق را که نشسته با فوج از غلیان و بهادران طغر
 و تین ایغار و منت غزل در شبانه روز موطا و خنول باور قمار میشدند
 مطمح نظر آن بود روز را بشپ خون بران طیفه تیره سازند اما بنا به حدت شکر
 و مشک بهر افواج کوک و بهر زبده در ارات کنا زو ترا و چون کوک
 افروز پیش از عبور کوک افروز جوده که عرض طور و روز گشت آن نیز جهان افروز

سپهر گزین است

سپهر گزین است نه در میان نه طوشت شش شکر طغوا اثر و بر نهار از افشار
 بودند بر زار تپه بلند که در آن توکیه واقع بود و در بریده تحقیق ملاحظه فرموده آن دریای
 شکر را در کنار آب و یال به راجع سپهر گزین موج میزد و در خطرات
 و خیام رفیع قاب راجع و ارگنوب و بحر انقلاب دیده داشتند از
 همان غار که در بر فوج شکر گردید سید شهاب و صول خشم از غلبه ارباب
 دست از غمان و پازر کانت نشسته سر سیمه رشت تون گزیر آمده بود و در آن
 خورشید شام باره و لاجو زین با ن طیفه اسپ انداخته با توفیر فرسخ است
 تعاقب سرورنده بسیار و در شتر میشتار ریت آوردند و جمیع جمال و اقبال
 و خیام و در سیمه انطافه جای که خط سبط در آمده و لایحه در شبانه روز ریت
 و نجر و حیدر و کور طلب و قدم فرسایان تعاقب بود و مالک نظر و دما رشتده بسیار
 گزین ضایم رحمت و ساینشین شاد و روان استراحت کوینند و بعد از روز
 در همان مکان خبر حیرت افراز طغیان مجذبان موج و در محبت او از عرض راه
 بعضی و الا رسید تو ضایح این تهاک که مجذبان غلبه و نجر و حیدر
 اغانه مجلا شاد است رشت با شاق محو غلبه شاد رشتد و بر آمده بود و از آنکه
 سلطنت مستقر با شرف رسید از جانب او بفارست روم بود
 کشته تا بر کشتن او از آن مرز دوم بحث اشرف تیره کشته بود مجذبان
 چندی دست خوار از در فرجالت آن عا لاهمیت کشته یشت لایه دارد

است با هزاران چشم نظاره آن جریان زبان است و شعر در عالم انصاف
نبوده کار آن نیست از آن کشت سیمان بیکوینت کز نشت چمن
و سکار کند زشت نشان پاش بر سر کوه از معافوت از بعد از انواع
افشار و مهابت سینه خود در کوه کوه و خارج قوه صوت کوه غوغا و نصب خیم
قرار و رفع لوازم از اطراف از یخ را بفرستد استوار کوه بجهت کار را
در تمام دیده و زنی خنده به تهر کوه عجز از سران شکر و میوه فغان اوشت بقوه و جنگ
او و دست و دلاوری بازند از طرف نیز در آن دروز جنگ ردین جنگ
بصوت شیر و جات جنگ بدون مهر و زنگ بگو که کین جنگ و مبارزه
سنان و انداختن تو و لشکر آتش از زنی بیره جنگ شده به هزاران
طایفه اسیر شده کوه در چشم و کان قوایم کربان غلظت و فوج و بکر سرخ گفته بهمت
از زن الروم شتابان کشته به قیام و قوه تخصیج شد رایات منصور
یا عصر جنگ در و حکاه جنگ است از فرشته به خچه کوه نگاران کرده را
بمیدان کین است میگردند بهر اثر از جنگ و سر کوه بهر کوه در دهان
مکان نیمه کشنده از زهر قاتر و تیر و برنده تر است بهر کوه آن بهمت و کوه کرباب
سر عکس تحریر و مجرب کوه از کشتاران و ستاد و شعله بر یک شوق ملاقات
ان خباب راه و در اطراف کوه ایم اگر از درونشان دارند بگو که زرم قدم کوه
ساخته نشان و جنگ او جاق عثمان را بر خوه ملال کند پس بهر جواب
زنان در جنگ خود

زنان در جنگ کوه با غطفان بمقر غوثان فرقه و بهین ال هر روزه بر قوه و شوق
کیمت غم تو پاش را و مضار کوه و انگ و دیدند مقید به انجام کار او کشته شد
قوه و سوارش راه و دره نرنگ کوه کوه بر از کوه کوه اسس و مقام محبت
اگر ادبیه و بیاسی چون از نیره و غله پشیم و بهبه بهمت سپهر ماس سله
از راه اقی در بند متوجه آن بهمت کشته شد و شایسته و کوه کوه کوه کوه
سر عکس شده از در مقابل در آید در زور کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه
مکنت و قوه و قوه و قوه در آمده از کوه و ایلا و از خجالت سیه
در شعله و مت حصار از نیم سیه و کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه
استوار کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه
عظیم و قوه و کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه
و خیم حیره و قوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه
با تشون و کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه
آب و یال در چشم و کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه
اندخته بود و کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه
شهر روز و توابع را برابر است ایام محیره و قوه و کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه
ان و اب و ایل و قوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه
انبا رنخید و در از راه و از اعلام و قوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه

از نماذات آن درین مهل و قه لوج انکس فی النهار گردید هر چند در صحرای کوه
عسکر رسیدن چنان فوج چید و مرد در سنگام بجز بموقع نورش موجب دلیر
رومیه و شوقه خاطر در آن طغیان کرد و بر او ایستاد که بجز در آن محله
بزرگ که در کوه توتیا چشم گرفت آنحضرت آنغیر اعیان مدعا داشته چنان
غیر با عانت آن داد و دهان پرور که کوه را نشخ و غوغا شده بعد فتنه مبت
ربع فرج رسیده بود و عملات ممانده و خدمات دلیرانه افواج حضرت
دین محفوظ رومیه را از پیش بر داشتند بقیع عسکر رسیدند و در
این حال در احوال لشکر عسکر خطاب و در ملک قرارشان
الغلاب راه یافته سر بر ایستاد که بزرگ نشاند عسکر که کاه شوق
دشان بخت روان براه مراند ناچار بر خیمت برق رفتار سوار و عازم
فرار کویر ایران سحکین بتوقب رسیده باستان در او کجی و چهره
ظفر الله که از درو بر بند فوج را با دلیران انغان ابدی از جنین کوه بدر
مند ما مور خشم بودند که بعد از ظهور علامات شکست سر راه بر آن طایفه بزد
ما موزین نیز از و جنب بختیم چنانچه چو شده و سر و سینه انظار را
حواله کاه شیخ و سنجان چشمه و قریب به هزار نفر از آن کوه عرصه شمر
دسته از این زنزه امیر که قشای رسیده نقد بر کرده عسکر در آتشبار
عنایت الهیای نام کرایا زوز کبک تیر افکند و سرش را بر سر در آستان

مظفر سردار

مظفر سردار در حث و جمع اهره و محش و در حال انقباض و بوی چانه و فزانه سر
عسکر بتصرف لشکر حضرت اثر در آمده چهره اغراض سران بر کردن سرداران لازم
به سر عسکر بخش او ملحق و بموجب عیب الکرم اندر خضر عسکر عثمانیه
از کارخان آن مکر که بوی بخت روان روان ساخته بود در حالک روم
مدفن سازند و از بنجا باز بقرایتمه و ستقر و نشان بود مظفر و کاه مران عطف
عنان کوه با یخان چاپوش و مکر بک ارشاد و بجز تیرین سر کوه در دو
سر من راهگ بسته از درجه عبور خمد و نجف اشرف و کربلا را
بخطه منبسط در او راه و خیر را از نظر فایب رقلوکیان بغداد مدوخته
مظفر در هو موب و لایا باشند چنانچه قسم قمر بر انداخته و در حث ملک
از و ده دشمن حربه دست بود چنانچه شد بر پشه تیمور پش در میان رویه بود
بدر ملات مشهور بود جازم و با فوج از بنادران جویده و سپاه بجانب
ادریه بجان عازم گشته بود از درو ریات جهات میانه اردلان جنر
رسیده که تیمور پش بجز در حث شکست فولاد پش در کنار دیال بوقع
پوست بر نیز را خا که برون روان گشته لطف و پش نیز در
این هنگام در مرغه توقف داشت و ارد پش در فلو را تصرف کوه خیر چنان
صورت تحقیق یافت عنان عنایت بجانب قرارگاه اهره را غیر انقطاع
دلوه از راه لیسان در دروغا تو گشته بود در آن مکان خبر اتمه از محمد بوی توانا

۱۳۵

مردی است و اگر دید تو هیچ این کلمه بخوبی که سبق ذکر است بعد از آنکه
 محمد خان از جلد زخمی بخت خود گرفت بقسم در قتل و نیز قول به تحقیق است
 طاعت در دغیر مکرر می نوشت تا پس از ضربه احوال او بسیار امارت قتل
 از و نیز قول عازم شوهر کشت و شوهریان شاه محمد در این مکرر کرده و در آن
 به بهمان کوه که در خند روز محمد بر سر آورده او را با اسلحه پرت او و محسوس
 حش و ابوالفتح خان که سابق شوهر و شش محمد خان قول را تا سر
 بحکومت شوهر زن شده و اما اینجا مقدم او را می گفت شمرده جاب
 کلاه نشسته بر او انداخته شد قتل از یک کشته عقیق این موار
 از سر پاش بن بر غلظت کوه و پادشاه این خلیف فام از شش طرفه کچه کاه
 ایشان را محموله انداخت در اعراب شایخ حویزه نیز با او سر و دست پش
 او و دست تلعت دادند و حویزه را بسید رضا برادر سید خان و کوه میگوید
 بشیخ فارس که کثیر تقوی فقه انگ شیراز بود که یوسف شیراز را محسوس در
 با فوج از قشون خراسان و حیره و عدلشن به نزد کس رسید به دغیر برآمد و غلب
 کشته بقوله حقین است و در از سیزده روزه در قتل و محسوس بود از نقدان رفته
 عجز شده طالب راه نجات کشت محمد خان قبول کوه را محسوس ان بفروده
 از قتل و اتباع بیرون آمده روز دیگر ایشان را با بارها تاراج و محسوس
 ناکام بر پیشین قسم یک حش اما ما در اعراب بنا در نیز بار و

مواظقت در زنده شیخ احمد بن شیخ خیار و در سائر اشعار خودم از بزرگان و
 مواظقت او زنده در رفته رفته است اقتدارش ارتقا یافت و عدت
 شکرش برده و از فقر رسیده بود از صحرای خوار زبوره خیمه محاصره قتل و محسوس
 بجوینت زیاده محمد حسین خان قاجار بیکر یک اسب تریاک را برادر خود نشان
 و به پیشه مفیدین اعراب و مکتب سید علیخان و ایلی حویزه و مورد با قشون شیراز
 از راه جتن و دبره روانه و سمیع خان فرغیده کم قاین را بایات کوه میگوید
 از زرد بهریک از ولایات فارس که جدا گانه از زرد بهریک و قاین
 و دغیر از انوار غف کر منصور مواظقت حکام مذکور روانه فارس ساخته و حکم
 و اما مد شده و طاعت قی خان بلایره حاشیای عراق بود است
 صفهان در سمعین فرغیده از جانب کوه میگوید حکام و دغیر حشتم در دشتان
 جمعیت و دفع آن نشسته بودند و رایات کشتان از زرد بفروده عازم سر
 من را کشته شرف اند در ریاضت از میان فیض پاشان
 دور پنجاه ریه با خان چاشنی و نظیر حجاب بارگاه شهر شاه رسید که بعد از
 عبور و جدی کشت و در عوالم بغداد و پادشاه شایسته کرد و مدینه اقله غم مقام
 نایند کشت که فخر قوم کین را از می رسد به در مکان واقع شده مکنه
 خود بود از خوف خان بر سر پا شده بود که اگر عسکران شکر در راه
 بوم و بر ابا کنبه جریب لها حق بود در میزد و بنفس کشیدن جواب باز می داد

انرا بجانب مقصد روان امان حیدر مکتوب تمام مباح که از راه تغلق
شدند و مکتوب جهان از سرین را عازم بغداد و ششم چهار لاف سنگ
قدیم مکتوب که فرزند بنی سده گشته سر اوقات جلال بجا بکشد فرشتان
تجلیات از سر سر شریا از فرشته اطراف و جوانب آن محقر قرار مقام
استوار عکس که ظفر شکار شد اهلک پادشاه روزی در معتمد را از راه عتبات
بدر بار فلک بدر فرستاده اظهار عجز و خجالت و از دست ایشان بداد
استقرار و در صورت قدیم در دلایت ادعای کفالت و بار از
فغان و کالت فخر بگذر از معاهده چند روز این عهد و عهد بر زبان مودت
حدیث خدیو و فرزندان میکروید مکارم خردانه پذیرا است و در راه
را از نور قرین قبول گشته احمد پادشاه فرامین موشح بخط شریف و قانع
عشایر پادشاهان کعبه و شیردان و ثقیل و اردان و دیاب شکلیه قلاع گشته
بمعتمدان مخوف و امیر کاشان و کان این حالت روانه اگر چه دیاب
سردن آمدن رفت و در میان قانع و حاکم عشایر بود و در دست
اما پیشتر لایق که در این دو کثرت از این طرف راه و جنگ بحدان
از شکست و در جنگ عشایر پادشاه شکست ظفر اثر در کنار شرط
به دست رومیه اقامه بودند مجرب بداند افند و فرزند او را در راه نوازیم
حدیث بقیعیم رسید از این طرف نیز تمام رود و سرگردان اوجاق

طریق رسیدیم

و طبقات رومی که در محراب عثمانی پادشاه در سبک کشا رگن و در این طرف
شده بودند مخفی و در خلوت شد اگر چه در فراوانی نظر نظر اندک آن بود و در فرج بود و در
زیارت نجف اشرف و در کربلا و در یاب و در این وقت تیرت در دست
این امر مقصد رسید بدین عزم زیارت امین امین ضربه نهاد و از اینجا
از راه حیدر آباد در گذشت شهاب بن شریف نجف اشرف و در کربلا و در این وقت
عطف عثمان غنی و غایت مبارک و هات فخر و در میان حرکت مکتوب
در کربلا و در این وقت محمد بن و در این وقت محمد بن
رایات جهان روزی پادشاه در این است و در این وقت
بغداد کوچه و پادشاه را از راه فرم بیاورید و در این وقت
حاکم باقی نوشتن بیکه ای بران شد و در این وقت
دنیا باین کشیده از جانب محمد بن و در این وقت
نیز با و در این وقت اتفاق این است که در این وقت
حواله دین و در این وقت و در این وقت
که بجا میخیزد و در این وقت و در این وقت
بنه و در این وقت و در این وقت
حوزه و در این وقت و در این وقت
آن روز و در این وقت و در این وقت

از طریق نور و شمس و شمس و شمس تا اینکه محمد غفرم نظر را بشکرفت
از بالای کوه برآمده و چون که قوه زودنگار را بکار برد و نظر آن افروخته شد
و دیده آفتاب را کور و چراغ زند که را با نور دیده داشت که تو بخشش بی دروغ
عمرش طر شده این المور کاین شبید بر کبریا و غیره که در کوه و در راه مانده
دشمنه بخون آتش نه بوز بکم و الا فوج از راه همین جمع از دست کرامت
بپوشیده تاده فرسخ شهر و لا در راهان و درین روز و کشتن سپاه
آن در سیاه دست از دست شیخ و کشته با نشتینده و در محمد از پاره
بدر رفته بگویم شام حرف زمانم بمقدوم مقام کوه و سه هزار نفر
کشتن محمد و دست فراریانده بخون در فرار کوه از راه و صفر از جنگ و کوه
تا رسیدن کوه و در آن و از کوه و تیر و تیر و در آن کشته و جمع و سپاه
و یعرف آن فتنه جودش کرباش بموم کسب در آمد و از آن کشتن و کشت
قیقین جلای را با فوج و قوت او با مور حش اما از راه چیده در حربه
تن از غوان خود بگو کشته شده همه با بر خلاف جاده و در شیر از شده
زنان و خنجر و در شیر از کشته شده و در کشته از راه و هر م عازم لا کشته
طهات قیقین سردار نیز روز بعد و اردو و خیمه و باقی اعیان و اشیاء و خنجر
با حربه و نه و از فتنه و در شیر از کشته شده و در شیر از فتنه و در شیر از فتنه
اینجا کشته بگو تحفظین از در استیسان برآمده قتل و کشتن و کشتن و کشتن

و امده سلطان را از جنس در آورده و در خاص ساخته بملاشت سردار کمر بند سوار
یک روز بطاعت و عیبت سپاه کشت و باز متعجب او با یک تازان کزین شین
غرم را زین و زوانه شده و محمد بعد از در کوه و الا کجا خان بوج را بر کشتن
نوامه را اینجا فرستاده که تو اقل قیو کجا را با رفتار او کشته مجوس کشته
بر پیغم تیر و کشت از اعانت ناموس کشته شد و کشته و کشته و کشته
کشته شد و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته
کشتار و در روزه دار البوار حش در کشت و کشته و کشته و کشته و کشته
محمد ترل نمزل زم شیر از کشته شد و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته
از حربه و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته
در کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته
نفا و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته
کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته
در کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته
اشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته
و قلع قلاع ایشان پردازد و نیز در شیر از کشته و کشته و کشته و کشته و کشته
بر اینکه کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته
متوجه حش کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته و کشته

در کمان بخت و سوز ز صفت که در رخسارم زرقه جویم را مقرر گردید
کش خنجر شد و اما در صفهان بکر بخت نشسته طپچه چشمه میدان
نقش جهان در بسته بازاران خط ارم نشان را از زوایا و از غلبه لایحه بجز
اغان درین بندی آراشد و از منته و اباب طرب در دریا فوج فوج
شغیر ز شکر گردیده رونق بازار ز زهر و شکر کشیده شوران اوان عبد السلام
اندر خضر عکرم که در محراب توپان عثمان پشایر عکرم و تیکر بخش
پاشا ز کور محبوب او در شاد بهار بهب و زیر خط حلت عثمان با منته
اغلام امیر برسم سفارت بدرگاه جهان آمده در صفهان توقف داشت
حضرت مقتدر پادشاه درین شهر خنجر نام و درین شهر این نوع عجب الله
پاشا کور و افغان از دربار قیصر بر دار و سور و صبح جنگ مازن هور دیا
بکر توقف داشت و بعد از آن از طرف نو پاشا ز کور رفته امور که توقف داشت
حلت عیسی پادشاه درین شهر خنجر نام و درین شهر این نوع عجب الله
حلت عثمان تا خنجر هفج الوقت آید و پاشا در این شهر ازین قصد خوف
ساخته بهیچانه اظهار ترس و شک و بیهوشی را در دست نیند و یکم هر حضرت
ظفر الله بخیر است و ابواب این مطلب بهنجار کار مفتوح شده
به این قضیه معذور و در نفوس و شک و اما بهیچ نموند و از برای تمام بخت
اصیر را بهر ابرافند و از راه بند و توقف العید پاشا زوایا و پیغام و لغز و مقصود

دولت انظر

دولت انظر است راست اگر قرض دادند نهی و لا مهابه و جان پذیر باشند و حق
درین اوقات انشا الله با بقا قاتل شدن رسیده بنا کار را میگردانم و چون
بنزدین عیان حلت روسیه کیانات را به موجب در بخت خنجر و خنجر
و باب بخنجر در بند و با کوبه تا استر و وقت که ایراد آن تمام شد و در صفهان کش
معبر ازین باب پادشاه در سفارت مامور و دار و درگاه معی و مقرر شد که همه جا
در موبک بهیچ باشد در بیان حرکت موبک بهیچ از صفهان بهیچ بهیچ
شیر و ان و فصل در جزایر شینج احمد دینا و محمد یوسف و دو قایم ان
و بعد از شطام امور صفهان در روز دهم شهر محرم جموع هزار دصد و چهارم و شش هزار
لوازم غنیمت از راه آمد ان بکاب مقصد افراشته در عرض و بهیچ رسید
که طهارت قیام سر در در بعد از ظهر از درگاه جهان بهیچ قنوج و عوف و ساکن ارباب
بند و بهیچ حله بعد از انجام کار ایشان بحیره قنوج باغ شغل شده و چیت که کشتن
بشینج احمد دینا و سور و اس ابریس مخالفان و نا بهیچ و چیت که در از اعراب سقا
و افغان و در خنجر و شت و محمد یوسف و دران اوان در شت و شتر و بهیچ از درگاه
اگاه کشته بهیچ است و شت و شینج احمد عازم کشک هفت و شتر و بهیچ
خند که عدتش بهیچ غیر رسید وایت قرار افراشت سر در و از این خبر در شت
عمر ای حیره قنوج باغ روان و بهیچ بهیچ رسید و بهیچ از افغان اوان
قتل و کشتار حله محمد بهیچ و سبت حله و بهیچ شینج احمد از این خبر در شت

نش چنان بود در دنیا در دهن کله از وادار میشد سر دراز بنیخ قلمه
 او عازم گشته در از گت روز در حال بقیه شرفش به شیخ احمد با نام
 رهت بود و سیکر هیچ قلاع و ساکن انجاست در دنیا در پنهان بود
 معهود در آمده سر در از بخان و الا قساجات او را در شیان ف دله ویران
 در هر قسور کوچه پیده از راه کرمان روانه خورشان و شیخ احمد را چند
 نفر از روسا را برادر برادر پسر پسر در در روز و در راه سر معهود
 سیاست چشیده سر بکر پان خیر گشته اند اما محمد بعد از از راه
 گشت در راه چاره را مدوینت بجانب خود مرشد تماشای از بخا
 بکشتی نشسته بخیزه قنبره کنگ اعراب هولم است که کشته شیخ علاف
 و دشیخ در شد هولم که کوچ او در در بند که قنار غازیان شده بود محمد
 بار قنار او را کشید بر هر قوت او نیز بجانب کفار ان خور حقت
 خود را بر این حدیث بنوازش حبان و صلی مطلب برده من گشت
 و سر در محمد را بروی فغان بقید و روانه صفهان با حشمت هر مکر حضرت ظاهر
 از تقصیرات او غافل عین فرقه منظور نظریات و حسب مملکت و دین
 ساخته بودند در اول مرتبه در صفهان غنیمت نبود و گشت او را نیابت
 که یکسید معین و روانه خورشید در ای قاپی گمان او را یکیک با و شمرده
 فرموده اگر انیر به مه در خیانت و شوختر بشود چشمها را توکل که این

ادباق و این

ادباق خواهد شد او نیز گشت قنبره دیده نهاده رخسار شد و نوبت در این
 بخش از و بنظر رسید بعد از در واد و صفهان بشاره هلیخ در هلیخ این وعد
 و دعید بعد از واد و چشمها را نیز بخت را بخره نفاظین از صده بدر آوردند و خورش
 حبان و لایحه چشم پوشیده بود و از عین لایحه چشم غمناک دید که در دهم
 ماه صفر کب هایدن از آمدن حرکت که در هر شهر شده بود و شور خان
 با مال و در آن اوان حاکم او در هر سه هزار خانوار از انش ریه انجا کوه پیده
 در این قلمو محمد عبود کب منصور است حاضر از انش ریه بود و خورش
 عمر که رایت گشت از جانب سنج و اردو انکان و خانوار مذکور را انداز
 دیده روانه خورشان گشتند و از انجا کوچ بر کوچ عازم مرغه و روانه صفهان کوه پیده
 خورشید ان که پاشا و الا بعد از واد و انجا کوه پیده دایات کجه و شیردان نقیض
 و بر دران رفته بودند پاشا بکیم غور و ان را جواب داده در تر مظهر
 ساخته بودند در روز و در و کب اقدس بر غنه عرق نشان خجالت
 بعد از تقصیرات به خورشید مضاف و حضرت انصاف فیشند
 و یکتا شخان قزوین سر دارد و از المرزا اباعبر از خورشید حکام نش و مقدم
 و مکر ما مور بدوم ساخته شده هر یک به جهت خود دران خیره توشت
 که مظهر تحقیق خبر صد و جنگ و متر صد و در امضیو با فردا در گت
 باشند و هر جمع از طواش در صد و استار او را بهایر بخت و چهار

پیردشت مکن داشتند از راه زبون بخت در او امر خاقان نیرزه بخت
خلاف گونه بطور سرسیدند لهذا حکام استار او را در پید و کینا ت جمعیت
آن نور و نوبی از جزایر پان جنوبی پیشرو پیشه نشان کشته ان کرن
در پرخوانا و کربا یک کفن در قضا حصار در شش شده بود به مدیج کوشا دادند
نور نوزدهم شهر ربيع الاول ضلع اردبیل مقرر گو کعبه کعبه **در میان شیر نیرزان و غار**
و بنق و پشه لک و غار و فرار نون سرخای بعد از درو گوک جهاش
بار و پشته تا رو چای از جنب غار به پاشا سر ع کرد و در دو غار نیرزید
مشعر بر نیکی تا به ملک به ولایات را موقوف داشتند بعد از ده سال
یچ معتبر بر بار عثمان فرستاد ولایات را طلب نماید تا او را بر آن است
در برابر قرآن فرستاد به نزاع و جنگ وضع منت که ولایات را بپایند
و از خارج بوضع پوست و فرستاده از طرف راتا رسیدن
جواب حسب نظر که و سایر پشایان هم بخوبی سابق ذکر نیست بفرایق تفریر
اقباله کرده و شادگان احمد پاشا را راه کهنه اندوه و بدست جاک کشته
سحر کین این کهنه و در کینه و داغ سر ع و پشایان دیگر جاک کینیت
و قلاع شنبه سیان قواشین هجوم بنه نضایح رسته پذیر نه چرخ زخمه
پشایان زبور و فرمان بنظر شریف پاشا ان موافق قانعیت
مثلا اصدار پشته جو سر خار کز نیرزه و در آن اوان از دولت عثمان ولایت

نیرزان در پشته

نیرزان غوستان را در عوزة اقتدار داشت سوم خان حکام استار
بجوب حکام جان نیرزان بجوب لکم خوب را سر خار استار و سر خار
نیرزان کشته عراب لاطا بدید از دکان حصه کشته نیرزان بونوشته در آن
درج کوه بود ولایت نیرزان را بفرستید شیران مکر نیرزان ام احمد
نیرزان و غیر او را چه حد است درین امور دم نور و نور اظهار این معاقدم
زنده بخت تا دیب آن خیره سر را پیش نهاد غیر از نیرزان کعبه
فتح الباب قلاع دیگر داشته در پست چم شهر ربيع لاطا در و گوک بیان
بنا کرد و قلاع کشته سر خار از ادا زده توبه ان در از خنجر و لطات همان
آشوب آن بحر خار در و بدیا شیران کز نیرزان رخت بقدر
جبال و غستان کشیده در و نیرزان نیم ماه زبور او را بکشت بر تو صحرای
قلم شافرا نیرزان محمد خان بعد لوحا کم اردو پشایان انملکت سر نیرزان
و غیر بعض رسید و مجرا نیرزان در غستان در محمد موسوم با پیر در سه نزل
شاه خواجه و حجب موضع است سده محبت را انقلا و لقه در کین اند
نور در سپاه نصر پاشا را بر سر پاشا تقیر فرقه نیرزان و نیرزان و سر پشایان
از ایشان بدست آمد تا نیا عفو خط پوشش شهر با بر طلاق ایران و نیرزان و لقه بک
پسک نیرزان آنها را بدستور خدیو فلک سر بر حجاب و در صحرای و غیر نیرزان
کر شار محمد کشته و انجم امور فارس را مکر و سر شده بود و لقه

قی خان سردار فارس بنی نصر ازین بجا پادشاه دارد در بار پادشاه کشته شد
در شاه خورشیدستان بنی نصر در پیشده و ظلال این احوال خبر رسیده و کثیر
همراه سرفراز خان در قبه جمعیت که لوازم و برپا دارند پیش هر کشور
گیرنده و عروقی را با شکر و ناله میزدند و در قبه شاعر گداشته بهر موقوفه در
پانزده نرگشاخ و واقع در شمار درستان است در آن اودان سکن مقام
سرفراز و کز کاه آن سوز خورده بر بر این سب که او را چهار سوره خطاب
اندازند نیز و در میران را در همه یک کشته و در شنبه نوزدهم ربيع
با دشمنان جوده و کوفته از نوزدهم از ما جوده و سب را بکشتن موقوفه مقرر
شده و طاعت لیسان سردار سه روز بعد و کت فیروز با کشته شد
نفران شکر دشمنان نوزدهم تنه سرفراز متوجه قبه و مجوز انجام آن امر شد
بعاهدت سوگند و اذن مجده و بنجه از راه فارس کیستان روانه
بر ات کشته بدستور سابق سردار رفتند و در سبهداران
سرزمین را محض غرض از انداختن قریب غرضها که در شنبه
سرفراز در موضع دیوه باین دهانه قبه و شاهر واقع است با سردار جنگ
که شکست خورده و در آن موقوفه گردیدند و نوج این قتل که سرفراز در قبه
فرار شد و جمعیت خود را از کفر و غره منعقد ساخته و اردو قبه و دهانه نیز
لکیزه جاب و تده راجع و از بجا پادشاه را که در سب پادشاه را شکست خورد

نعمت الهی

نعمت الهی شایان بر مخالفت و از ازا و کربش از امانت بهر
که اما پیش از ده خورده با صطفریش و تیمور پادشاه و شج کرایر سلطان
اتانار و دشت از نوزدهم و تانار و معاونت سرفراز و در بهر جهت
بست از در شکر سرفراز فرام آمده سردار نیز و در قی امیران در در زور
از شاهی و کت که سرفراز پیش از دقت و عوارفتن چنانچه در قتل و در قتل
از یکمیت بکوه و از کیرف پیشه و اتصال دارد و بر سر راه چنانچه موقوفه
پشت ایشان را بوجه خود دیگر است ظاهر داد از طرف شش تا از آن
سپاه سردار بکشت ادل ایشان بر خورده و پیرسان چنانچه از انبوه شمر
خبر شد و تصور است که سرفراز است و بقایه پیش آمده و لیرانه ایشان
بستیز و آذین و چو شته ایشان را مغلوب و منهدم ساخته و بفرجه در پشت آن
کرن لوار قرار گرفته و بوز در او کشته شد لکن در اکان کینه صورت ظاهر شد و بن
جوات ببردقت ایشان رسیده غنان شکر را زودت و لوار در
برفتند و از دقت آن که قتل سرفراز شد باین بهم برآمد
قرارشان لازم کجاست و کثیر از ایشان عصیان بدین کشته رویت
کجاست و سرفراز بعد از سمیت غار موقوفه کجاست و تمام راه در سب ایشان
کب و از آن طرف نصیبت و از بجا رفته و قلم چنانچه راه احداث سرفراز و کجاست
بسیار معوز و غارت کرده است و شکر فزوده خاکستر خشت و خرد

افزون بر سبب راه فرایان فرستاده بر خا خوار غلبت موکب
همین است فوق مطلع بود ز کشت در پیش چو سبط عنان قرار
کنده موکب کزیرا شریک ساخته همان شب از میان کن گذر شده بود از آن
بسکام سبج و لعل و انجمن کشته عجز از کزیه و تانایه و از راه و شت
طریق فرار را که سبب فوق قلمه در شب و فرزان راه و ره و رتا
توانی قدم فرما بر صراغه و جاده پاش کمر خور کشته کردن سپه تن بر
خشم بر و بخت مکن خشم افکنم در راه و سبب و سبب بند مهر
از جنگ سپهر آهنگ نزل کوه موکب و لا و در درین کشته بود از خط
در یک با فوج از دلاوران نیزه که از جویان و خونخوار بخت بر خاستند
کوه پیکر دریا نورد را با در شاهر و عرص راه بسیار از بخت را
هشام و خزان طرست میگویند قرین هلاک و با رخت شد
و تا مر آنچیز در غم و در کوهستانات سر راه بود تصرف لشکران
در آمد القصه در عرض ده روز یا نه راضی و صوب الماک و کوهستانات
بخت را با نوچانه طرعه در اکثر منازل توپ و آلات عاده
بدوش سپاه کان و بود نفیر از قلعه جایی نفیر و توپ میشد و بدین
نهی دارد و تیره خنجر کیمیزا فوق کشته روز دیگر و جویبار شارب زین
ستام بجای فوق آغاز غرام کوه در عرض راه علیه سرفر شعر

استند و غفلت

۱۲۵
بر استند و غفلت و زشت و فرمان امان و خور کت موکب نصرت
توان رسید و در دار الضرب سبج و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه
که تانایه حکم و الا ما در شده و در صورتیکه در پناه غفلت و تانایه و تانایه
در شگاه حضور آمد شورش و الا راه این سبب بر شوب بخار و خنجر کت
مید شوان بست و بدون و تانایه از دم این فوج از در محبت و غفلت
توان بست اما در خا خوار و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه
خانه کیمیزا سبب و تانایه که بود و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه
دان و غفلت و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه
چهره و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه
زمانه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه
کردند و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه
را بر بار یکتر از تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه
خانه که شد و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه
رفته و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه
جنو و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه
رفت و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه
غور و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه و تانایه

پس آن دریا شکری بر شور و شر در خانه و سراپا است نزار قنوق موم
 زن و تصور و پست غایب را پس آن کشته بکنج کا در خنجر سحر و کیران
 زمین آن دلو در هر چه از خفته و سر بر بسته در دران پنهان درشت شکار
 که غنیمت و دینیه و کهنه سرخ را در آنجا را آنچه در ظاهر و باطن موجود در بسته
 بر طبق عرض گذشت و خاص فولاد و دلا عادل کراغان شمشیر بزرگ
 در شمشیر در آن سر زمین شرف اندوز بقدرت سعادت قرین
 بمنصب عا شمشیر تا و خلع فافه سر بلند در شرف و محمد در شرف
 و مستعد عفو تقصیر را در آن سر زمین که هر چه بخواهد در برابر کاب
 و صحر و شکار و جمال و طرق مانع عبور و نزول بود کار و رفاه و قنوق موم
 و هر چه در برابر آن محکم زنده بدو زنده شده مال آن دلو بر انداخته
 و بنیاد دشمنان بر انداخته شد عبور از لکزه را در در قید با رکشای
 بودند و گوردانهاست به شمشیر ظلمت جتیده در غم غفور و جوده
 انام و هر قنوق کشیده خوف ز نام غنیمت گویند و بدو زور و
 منزل اختیار پاره در شمشیر معلوم شده لکزه انجا طغیان پیش
 آورده بدو زور و خفته تیغ را در سحر و کوبه مصورت سنگ تیره کوه را
 سقنای کرده اند و کوب دلا آن روز در آن سمت روزه و آه
 بجای کون چوب و آب سبب بر فرمان دله تا وقت عزوب پی

درگاه استوار

درگاه استواری بران ایستاده افواج منصور افواج فوج موم و زور و زور
 و هر زین لوار از زور و نیکو کشت گذشت رایت جهان شمشیر
 انجم کوه کعبه عبور و درنده کوه نزول کوه روز و یکرب کوه صبح و شتاب
 جهان آرا از پشت کوه افق شمع بر کشید بعزم تیغ سقنای آن کون
 صعود و برد جات آن کون فلک شکن و بر فراز کوه زمین قرار گرفته
 جوار اسم از دهنه کوه به خود نشان و عنوان انطیافه متحرک به خود
 خنث شد انجمت را با هر چه از خفا بر در شرف آغاز کرد و در دهرت
 بهر از دلا در آن تعاقب پیوسته از روز تا شام طریقت و بلند آن
 و هر چه در آن کوه بسیار از انطیافه را از شرفات جهان فلک
 افکنند و بهر کشتی شمشیر تیره لکزه طغیان بر خواره پنج ساله شمشیر
 ساله را از فرط داشت و میان دلا و آه و آه انداخته بنم جان را بر افروخته
 شمرده عذر ابقه قاف نجات کشیدند و در زان در خرو زین علم
 خورشید ازین قوه بلند حش بر منزل غنیمت خدیو کشتور کیر نیز جبهه
 آسایش از کون بر بر آمده منزل کیر و پیچ سبب کوهستانات آمدن
 از هر چه از آن راه تغیر داشت امر دلا بعد و در پست و بنه در آن
 از راه از راه سکنین به شاه و غیر البرز روانه شود روز دیگر حضرت از راه
 چاه غیر متوجه قندهار شد و آن راه بهر چه غنیمت کوه در سفر در بعضی مواضع

کریمه کوه را از تنگ دشت و روح بر آورده اعدا را که بخواهد
پایه یک درگاه دشت و خط از آن میگذشت و در فرج ارتفاع دشت
انحراف با مهران رکاب تمام آن که را پیاده بود به سترخان
که از رشت آن راه بر خیزد که فخر در شان فرزند جلاله محمد موسوم
بقوتها شین مناعا تبت نه انبقت قدم بقدم که امم حاشا شد
به روز بقیه شکر فرزند از شاه در غمر اند بار بر بزرگ و بنده و غوغا
در شام خورشید بر روی خان بوب فرزندش آن پوشیده و غنم
طاعت بیجان و به در در نشاند را اختصای دشت بذر شکست
سرخا بر خور از شاه خیر عازم هرات شده به غنم خان حاکم ابدارا
نیز به جوار ابدارا روانه حشده در هوا نور فرزند در هرات بطاعت
قحان محلی شوهر نزل فرزند عریضه از ظهورت میزایر و دل نظریه خان
والا سابق که جشاد و میرزا بر لوزله اورسید و حین سرخا بسبب
بنک قبه از پاشا بآن کج و تقیست ستان که به استی پاشا وال
تقیست جسر از شکر عثمانی و کت که بابل و سرخا را رسیده است وال
ز لوزله بر لوزله از کریمه عیبت مور عری راه کانت بر پاشا بخت
پاشا نفوذ از رویه تبت و ایر و ملک جمعیت رویه نفوذ پذیر گشته
پاشا فرصت خود از نیا نه بقوه تقیست فرار مرغاید والی ز لوزله

در ایازان مرز

در ایازان این مدت بکمال اقبال شجاع و انواع نوازش و صطفای بهره
ساخته و بعد از هشت روز از قبله بعزم سترخان لوی اعزیت افراشته
در میان توجه بوبک **در بربکاب کج و محترمه و وقایع آن نام**
چند از منتظم امور شیوان و پیشه نگریه در شام فراخ صدم شد در پست
چهارم حکام الادال اعلام طفوف فرجام بصوب کج و چرم کون کشته بام والا
در مخا ذات از سن سترخان ترتیب یافته گو که غوغا بکین با انواع طفوف و روز
چهارشنبه ششم مهر الا فخر و حکایت یا کند بر قباب بارگاه عذابه بر زده
مهر ماه افراشته شده پاشا در آن اودان از دولت عثمانی بیات کج و مضروب
و باغ کرار سلطان تاتار و جوار از رویه و تاتاری بی فطنت قوه مورخه شرا
خان نمونار کج و قسوداری گذشت خدیو کند مقام مکینت میر مرصع
لکام را بکاب قوه سبک فرام ساخته مکان سپه و اطراف قوه را به
پیشا دیده روز دیگر از جنب جنوب زمین میدان شهره تا پاشا شد
بخشاصد پست رزغ فاصه و طرح سپه رخنه جوار چان خورشام را دست به
یقین و از طرف دیگر و جوار معین متور گشته و فوج سترخان در کوه بکانه خفا
پشت و جوار جوار چان قدر اند از نار با رسیه خارج قوه راه شرف بقوه نور
رس آن حصین متین واقع بود حواله کاه ساخته در سترخان آغاز مکان در از خفت
رومیته را ز لوزله راهد کوه اشبا حشته پاشا ستر هرات و عریض

سه روز باطل زمین بود که در پیشان خطون را بر میان قنبره را در رویه کوب
 سپه داران شسته بودند نه توپها و نه عرصه بار و در آن روز برایت سوزانی
 اینها را کونست رحمت برایت حیات بالانشینان آن بزم جانبا در انقباض
 ارواح حواله کردند آن نوار را بر تیشین راه در چپا رو خورد سر بر خاک شیده بود و چون
 حلقه با برت کین دلخیزد از آن حواله تا سبب سپهر پدید آمدن نازل فرستاده بود
 در خارج شهر از چهار قورترت و ده سپه پیاپی کشته شد که کوب
 کین میشد اما نمیکند آن قنبره چون مت استعدا علم میگردد از بزم
 اساس بر بند اینها را بعد سبب سنگ از بار در او چنان منیت عظیم را نمونه عظم
 میس که در پیشانی کرون توان بر تیشین شته از ناون چاره دهان
 منجیق ایات و مظهر اعلی هم چید بر تیشین کین در ایت میشد و فرمان
 پذیران که کین شپه بیرون نقب سپه کوشیده از طرفین بکشد نقب
 داد و فرمود بر سپه دلخیزد و دفعه از جانب سپه داران نقب با چار
 رسیده آتش زدن خاک سپه را حصار و حصار شستن با دق و زدن
 و یک دفعه بر نقب نقب بشود مختلف بنا که آتش شد نقابان رویه نهان
 یک نقب با بوم طرغوز اما در شش نقب دیگر سه هزار و پانصد فرساده بخاک
 بوز غنای شدند و از آن خطون ثابت بسیار بر فراز آن یکون
 حصار با فروشن شعله انوار ضیا سرگرم که رهوز اولایک نقب را بکیم و آتش زده

از اطراف قنبره و لوله دیور شش بر کاف فرزند کون بکند زنده و سورش
 در آنکند و غنای کین را تصور میکنیم همان یک نقب بود و نایره سر شش کین
 بریزش از خوف یورش بر برج حصار از دحام و هجوم عام کوه همیکه از آن
 استوار مقام استوار مردان که رکوبه شاره از آن آتش شش نور نقبها در کین
 در کشته درینا دهنست و افکار و شریات مقصدن از عاثران بر دم
 با جرات افکار از طرف رویه نیر و دفعه نقب با سپه آورده کار
 سپه داران مطلع کشته با کوه نمیدند نقب دیگر را عقده دل شگفته
 از آتش درون شان دمان سوز جهرت از فراز چنان سپه دار کردید و
 مرتبه نقبها بر زمین یکدیگر رسیده در میان نقب با کار و دود و جودت بکین
 شدند و یک دفعه سرنگام عصر در قنبره شش در پشت مشغول
 حور است بوز رویه چار بار در شش بتغییر احده غفلت از قنبره بیرون دوبره چار
 را در آتش و لعل بجانب سپه داران انداختند و با شش و سنگ و هجوم آورد
 شده اهر سپه را تا مشهور میدان و نمیدند از طرف سپه داران
 اگر او دیواران جلالت بنسب و بتغییر کشته شده برویه در او کینه جوار داشت
 و خنک شیده از سر سپه و رکوبه چن شریا ر تاج بکش کوشا بر روز بر سر
 سپهها قدم رنج کرده بکار هر یک از کارکنان سپه حشمت قنبره کین
 انجیر را یافته در آنوقت بخور نایره توپک را شعله در شش شد اگر فرمودند

اولا لوفم و تر از ر بر بخت آن خگر پر شور و شرم شد
در آن طریق جانب پارسان تشنگان سوز در یکدست و ده دهن چنان افشا
اشاد و در قوت سرور کردن فرزند بهشت سپه روی تو به آورده بهر آفتاب
پایدار سر رشته کار بست کار گذاران به شیار سپه گله کوله تو پ
سر خضر را پرین غرق در سر آن شخص بر صورت و پس انحراف پاید
در میان تجدید به کوه و یکدفعه در سجد بودن کوه و کفوت از سر سپه
روز با بنی آمده و پیش میگردند کوله چاره از قوت پارسان سپه گله کوه از غلایان
از پا در آورده و بهین پنج مدتی نیز آن جنگ آفتاب و شت در هر طرف
تقصیر در زود و غرض شد و اکثر از رویه در هر تپه را با کوله تو پ تفنگ
و چناره را سنجید و فرستاد از آنکه تو چو پاشا کرم گشت و به در هر جا
بغرب کوله تو پ از پا در آمده و کوه کرد و پاشا به و پاشا نفی شده
پدر را کباب که در آن طرف نیز عینی یک و پنج نیز در در و شانه سپه
به کوله چناره قلوکیان راه نداشت گشت و تا غره رضایان اوقات
شبانه روز حرف بردن کشته خندق قلو را بچو با زخمیم و سنگبار
بزرگ انباشته سپه را از خندق گذارینده و پارس سپه و جرییده
چشم برب گشت برف و باران تو بر بار سپه از هم پاشیده
نوده خاک شد دست از بردن سپه باز داشته رنگ تدبیر

دیگر باب یکم

دیگر باب یکم شد بر این پنج دهن پارس سمت شرق و جنوب بود
که آب می گرفت سد سید مرتب و لکه آب شد دیوار سپه
حاجی چهار در و پنج آن سمت اندام پست لصف قلو را آب فرو
گشت و اینیه و عمارت در روی آب حکم نمونه خانه جاست و محصور
بشطنه را لکه عب و الیه پاشا کوه را اوغ و در آن اوان بر عکس
منسوب و اوازه اندیش روز بروز مر آمد پست بدیوار سپه و اری
و لکه دست از در قلو دار بر پاشا شد و این چند ماه آنچه لازم گشت
و تمید و دیات خیر قلو بعد آمده از آنجا و گشت ایش امور در دست پارس
و شت و شام ابواب مقاصد و کف تقدیر را تو به پست و تیر صورت
تیسیر یافت و چهار در پاشا و قمر زاده در رسم خدیو گشت و بنو فواز
و در آن خیمه شام و کرم بهرام مقام را بر کرد و یک چند نواز خوانین
گرام در ویران خیمه شام با طراف قلو و مورخان چهار ستوار
در کمال شدت محصور ساخته و بر ابر در صفهان بغیر روزانه تقدیر و محوز
و با شاق تا و اوان و اوزنا و در آن کریم خول محاصره و تیسیر و شت و خیر
قلاع و نوره بروز سپه آفتاب بر دال حرد و داد کرده و در بعد نیز میگرد
و مجاری این داستان و لید بر آن را در غر و قایع را می کشیده و گفته
قم صدق تعالی خواهد شد و از شایع قوت آفتاب است که در ایام محیره

جانین است تصرف کوه سر داران روسیه را بدان غمت روزی درویش
 و ما مورین بنو قریز را از فرمان گشته ولایات را بجهت ضبط در آورند و در میان
 چندین شهر و قلع و محاربه و ناسب اتفاق افتاد است و دستگیر مکانه
 سرکوب حصاران می شود شدت و لایزال بکافق گرفته بود و بفر
 دیده در آن حسب نظر در چار و پنج شهر محصور بود و ما بین رهو کرد و شهر قدیم
 بجهت مکان بسیار داشت عین و تفرقه گشته بودند و بدو زبان زبان
 مهارت پیش و پسند در دست اندیشه با تمام آن با خبر فرجام دست
 اتمام بازیده در اندک روز کشتن که در آنجا رسیدن را بعد از شش روز
 ابروج و خورین شد و کینه و آزار و قتل و کشتن را که در آنجا شد
 نشان نگر و آن سواران را در ملک حکام و پیکار پیکان شریان قرار دادند
 و از خیمه بجهت بر روی که ایستاد و از آنجا از زمین و یکدیگر را
 با سه هزار نفر نگارینه بجهت مدد و فرستادن فرستاده بجهت و فرقه
 گشته که در هر یک از آنجا بجهت امداد و مدد رساندن که اگر از حاکم
 رفته در خیمه و از آنجا شوال کار از سر کرم دست دراز بجهت حکام آن خیمه بجهت
 که در سر وقت پیشان رسیده جوار عرصه شمشیر ابدار حمله در برابر
 این حمله و نوازشات خدیوانه حمله می شد و پانصد نفر کشته شدند
 بجهت قتل و کشتن و کشته شدن و کشته شدن و کشته شدن و کشته شدن
 و کشته شدن و کشته شدن و کشته شدن و کشته شدن و کشته شدن

و ما مورین بنو قریز را از فرمان گشته ولایات را بجهت ضبط در آورند و در میان

و ما مورین بنو قریز را از فرمان گشته ولایات را بجهت ضبط در آورند و در میان
 چندین شهر و قلع و محاربه و ناسب اتفاق افتاد است و دستگیر مکانه
 سرکوب حصاران می شود شدت و لایزال بکافق گرفته بود و بفر
 دیده در آن حسب نظر در چار و پنج شهر محصور بود و ما بین رهو کرد و شهر قدیم
 بجهت مکان بسیار داشت عین و تفرقه گشته بودند و بدو زبان زبان
 مهارت پیش و پسند در دست اندیشه با تمام آن با خبر فرجام دست
 اتمام بازیده در اندک روز کشتن که در آنجا رسیدن را بعد از شش روز
 ابروج و خورین شد و کینه و آزار و قتل و کشتن را که در آنجا شد
 نشان نگر و آن سواران را در ملک حکام و پیکار پیکان شریان قرار دادند
 و از خیمه بجهت بر روی که ایستاد و از آنجا از زمین و یکدیگر را
 با سه هزار نفر نگارینه بجهت مدد و فرستادن فرستاده بجهت و فرقه
 گشته که در هر یک از آنجا بجهت امداد و مدد رساندن که اگر از حاکم
 رفته در خیمه و از آنجا شوال کار از سر کرم دست دراز بجهت حکام آن خیمه بجهت
 که در سر وقت پیشان رسیده جوار عرصه شمشیر ابدار حمله در برابر
 این حمله و نوازشات خدیوانه حمله می شد و پانصد نفر کشته شدند
 بجهت قتل و کشتن و کشته شدن و کشته شدن و کشته شدن و کشته شدن
 و کشته شدن و کشته شدن و کشته شدن و کشته شدن و کشته شدن

ماهیون را مقور داشتند که کوم بر کوم رشته در سوره راقی است که شش خط از
 موب است شش بند بود در موب که جهان به فرغ نقیص است و شش خط
 بشا بر موبین خیره میرسد و کار را انجام دهنده محبت است که خورت اراده
 فرموده و اینسان که شش بند بود از پیرایه بر ترس و قارن چای در دهن قاری
 واقع و محبت و محبت غفلت رشته انطایفه را پشته و این با وجود این که
 در آن زمان یک تا زانق در درجات نور کرم کا و تاز بر میان کوس
 و دره با بخور لامل برف بود که از دست و چاه از راه تخفیف نیست
 اخضر است با دکان را در آن کوهستان بگویند برف و مورخه
 و شبانه روز آن فوج فرزندم فرستاده شده سپاه کینه خواه در راه در
 از لوله سونک کوه بر کوه متر کم بودند بر در سیم با هر غنچه و شایسته
 عبور بدست جنود صورت پذیرفته و هر چند خوش ماهیون نور در ا
 رورق است با دبان قوایم تیز گردان در بار یک کران انوار شد
 شد و کشته یاره از استخوان پدید آمدن کجا رسید محبت که در قوه نور
 باره بر این نوبت شد و از اینجا کمون خیمه مقدس را محبوب که از کاران
 رویه بر سر گذاشته اند از توبه موب منصور بان است که دادند و با
 هلفه از نور غن کران در دوران عرصه که در عازم قصد گشته نور غن
 شهر حرم احرام بکنو خیر قاری را مقور در تخت ششم خسته سحر که مان در خیمه

مکرر

بگویند

کوب ز زمین کوس که در صحت شب او از سر و غنچه در غنچه در غنچه
 برین انداخت و علام ظفر اثر و ریات از دایم بر بقیه سبک و قله اول
 از حث بطله و نیز بهیت و فرشتگی در شیت در برابر قوه توفیق
 که بر جسم اعلام در ظاهر کشفه چهره سر کمر پیش از وقت با علام خدیو مهر افروز
 ظفر و عفت کشته مصروفه و ابرار را مفر بهیت خسته و بهت کام درون برون
 به حثه و در سوره و عکرم و در شمار آن یکصد و بیست هزار رسید
 با بخور پاشا به پنج صاع و در شش بود از در فرم بشت بر یور از آغاز زم زم به
 بهشت و بر زم سازان شود از این میان بازان عرفت و شش شد و شایسته انطایفه اختصاص
 قوه و روم آورد و شش که منور کوه خیمه مقدس است قوه قاری توفیق آن عکرم
 و شور را بر شش با عوارش آن بر فراز رفیع و شرف بر قوه و غضب خیم قرار
 و اطراف آن را بمنظر و خندق استوار که لوله و لوله و لوله با هر ماه خیمه کوه
 قوه کشته و قلب معکرم و این بشته و بعد از شش از در بار
 نشان دمان نوبت کار بر شش و شش بر سر رسید سواران و کوه
 بیف و ستان علقه بار بران طایفه و کشته محض تمام شد که فرزند از انطایفه
 رو بر تخته با فوج دیگر از همان خایم قاری بجانب وان و از زن الروم نشسته
 تخته خور بقلو کشیده با درخص کشفه و شش سیه خیمه کشفه و شش از بار
 آسایش ضباب در کشید خدیو فرزند عطف عنان بجانب از سر سیه

کرده سه روز دیگر این را که گویند کشته است و تمام نور عرق را با مال ستم
 بنویسند و فرجام کشته شد و کشته شد تا قاتل بگریه سرنگشته بگوید که کفار این
 رومیه فرستاده او را بیدار این جنگ دعوت و غریب که جواب ازاد
 نیا معلوم شده بنا برادر تغافل است چه تعلقات کج و غفلت محصل بسیار
 منصور است الا بمحض قتل ایدان مقصود و صرف زمانم تو به بجانب ایدان
 کردند که شاید عسکر بر رسم ایدان که از تعلقات محصوره جبهه کرسیدان
 ظاهر شود و کوه بر کوه اوج کلین بسیار با فرخشن بارگاه پهلوشین اوج مهرماه
 حاشا شد و بعد از روز یکفرسخ ایدان نزد کوه که جلال فرمودند جیش پادشاه
 ایدان بقبله دار سوخت و نور زرد ایدان ندیم ساز موجب کم سردور
 کون فرزند قتل با نیزه را سوخت حاشا و تار حشر عثمان غاصم با نیزه را
 دستگرد سرور زنده بسیار بیایه حاشا که نظر رسیدند علیه پادشاه
 عسکران را سابق تجرید اندوز کشته شد بمقاد اذاجا، القدر عمر البصر انصراف
 سوخت نصرت اثر را بر عطف حال ایدان و سوخت حادثه و سوخت ایدان
 محال درشته مجدداً ان کشته شد را در دست کوه با کشت و عدت
 تمام و موافق ثبت و تار رومی و تحقیق محمل را غرضه چهره در محارب
 بدست آمد و شکار از غور سواره و پنجاه هزار سپاه و بنی بر عازم ایدان
 شد و بعد از عبور شکر روم از ایدان چار این گویند دل سپند و مرده

نکته

بهجت پوز سوختی در دست خدیو از کشته شد بر اسبک با غریبان بنه
 و غرق ایدان را روانه گویند و بنی کشته بگویند و لا عدتشن با زنده مرشد
 بقصد آتقل و کت و عسکر که در ایدان که در ایدان و در ایدان و باغ محمل
 ایدان کشته شد دست از ایدان فرم کشته شد نیت است ان شب با ایدان
 ایدان در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان
 واقع و این عسکرین با ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان
 در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان
 قاف بند و در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان
 و در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان
 جهان به و ان کشته شد در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان
 پروردگار و دست به ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان
 بنصف شب بظلم امور کشته شد و کشته شد و کشته شد و کشته شد و کشته شد
 و کشته شد و کشته شد و کشته شد و کشته شد و کشته شد و کشته شد
 در میان نیمه شب و کشته شد و کشته شد و کشته شد و کشته شد و کشته شد
 صولت با و کشته شد و کشته شد و کشته شد و کشته شد و کشته شد
 بتلاش کوه ایدان کشته شد و کشته شد و کشته شد و کشته شد و کشته شد
 شکر راه در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان که در ایدان

بنوعه انصرفت بقوت بازو شکر افکنند او را از پا بردارند و نه که صبح
سران و شیرلان سپاه را احضار کند اولاً جام هوشش را غشایشان را
از باده بخ این میان پریش شده و شکر سرست با که غرور و جوشش بر دست
در پیش نه نشسته و ده طرف از نه بقیه ایرادان در زنگ چای پرست که
نور در غم و قصید در زخم واقع شود راه نجات از هر طرف نه خدایو
و بعد از آن خواستب رایان که دیران را بمرزده انفس که در دله او به فتح
و ظفر سپید و در دانه مقارن آن رومیه از قله ایرادان پرده انده از
پشت سراره می نماند کنایه چای را فرو گشته و کوه که دلا از پشته تعجب
عسکر یوزند ایشان عسکر نصرت اثر در او بیند از هر عسکر
نیز از پیشه آغاز کوم که با کوه دارد و جام بر آید و خدیو بن آید با فواج
خو و از شکر مسج دارد و نه در کین استاده میار کین بوند از فراتیه مانند
رعد بر درخشان چهره سید کوسا در جوشان انگشت که در رومیه او در
سر عسکر دوم کوچانه دست که یکدسته را بجانب بسیار داشته و یکدسته
دیگر را بر سر تخته درضا میسند ان واقع بود در دله و خود در پناه تیر شلیک
از هر طرف از هر دو شنده جنگ بغیر تو بکشت را علقه بار حشده
شبه کشور گیر با فوج از فراتیه چایان بهرام صولت بر سر و چانه جانب چپ
و قول می نماند بر قبش شکر رومیه در حرکت زورده کوچی و خجور ابرو سران

بسته بخش از پهل

بسته بخش از فراتیه چایان بهرام کین شیت که مرآتیک خدیو ظفرین هجوم آورد
کشته و چانه در و شکر انصرفت که از بنیان باید از رقب عسکر
نیز از خدات تو بهای کران در هم گشته و بولور از تیرام او در دانه تازان
جلادت رین دینه که از ان ظفرین در طرح دکین میار کین بقیه پاره
خدیو از رین این رویین تعجب سواران پوخته فوج نیز پیش روی
پادشاه در آمده صید میار بهرام افاده را که در از طایفه کینه شیت
دست بازیند و کار کجای رسیده و کینه فوجیک ده نونیکه مسدود
پیش از شته و میر آورد و سواران شکر تا کن از هر چای رقب ایشان
نشیند و در از در پناه از ز فوجی و از ان که عرصه تیغ هلاک ویر
خکمند فراک شده عبد الله پاشا عسکر را استم نام قرار بود
متعادین غسان کشته و زنده میر آورد و معر را در شش شانه چای عادت
او شش است با در آویخته پاشا می توان هجوم کشت کشت این را پاش
غلطیده سر کشتیش شک انده نیم جان کشت قرار بود و فوج صید
نیم سجد دید او از دج که سرش را بنظر اندر رسیده و خط طعش در نقط
ان بزرگ ناما ر که بونوارش که سر از زیر داشت و خط طعش را
دیگر که بصارت سلطان محوفان پاشا و دیناه روم اختصای
داشت جیسیریک میشت حوزان از پاشا خسته ختم کار

ایروان، مورجا حرقه سید بود رفته در شمس الدین و توقفت بمطهر صدورام مجد
 بشند و از وقایع ایام یکم هزار گریه در گستان راهوارین و انکیز سر از
 گریان خمیر بد که چید نقر از اثر اقبه اتفاق و رزیده قلوبه را محصور خسته
 بودند خاف و لا دغان ششمار از انطرف و حاکم در بند از انطرف عیبت
 کامر بود فو ایشان ششماره سید سرور زنده اریش ن بدت آورده بقیه
 السیف راه نیت پش کرفت شد ششمار و بعد برصد حش شد
 بود نوزادش و انعام سربد رنیش شد و هم در انوقت در ششمار آمده در در بند
 سپه سوار و در عین وقت سوار بود و سوار ششمار است آمده و با تاج ششمار
 که اسمش زبور را بهر بعضی قشدر آمده و تمه بدیا زوار نشسته و در نویدات اقبال
 اینکه بنا بر محبت یک در بدوین سید اشوب تا تارید و شورش مردش بهر
 بن سبط ای مرد که دلا اندام پشته بود بوزان چینه و فو بهر بن آن امر
 فو زاب بود که رنیا فویر الدوله و بر سر فم ن در بهر بن آن بند و مکرشته بودند
 بند زبور را بسته و آب بقوه جابر ساخته شده که مان مزارع و بن
 انسر بنین از در دوان و دوسیر اب و کامیاب اند و ششمار و دیگر کن سن ایچر که
 بنجر و ساقی ذکر بهشت در دهان شرف اند و زخمت اندک شسته در کوب
 ما فیر فو در حیره رلیات نصرت آیات از دیاق ایران عازم قاری
 مرشد و در انوقت انفراف دلو میرزا کاخ خلفا را بصفت نقیض با یکدیگر

بند و فویر اب

بند و فویر اب و فویر اب روزه و است رسیه فویر و در آن وقت که
 بایون از قاصد کجای بقیه و در نظام مقام کجاست و در ششمار
 بعد از استرداد است بجات ایروان کجای بقیه و در نظام مقام کجاست
 پش نه از قاصد کجای کجای و در نظام مقام کجاست و در ششمار
 و مقرر فویر سرگردان در در بقیه و در نظام مقام کجاست و در ششمار
 از تا وادان و از تا وادان که رنید و کجاست برانبار کار کجاست و در
 در بار بکلیت میان شوند و مارین حبس الفان در عرض راه ادراک کجاست
 با و جاده فویر سید و مقرر است برزانه فویر و در واقع بمکنت داری
 البقیه و اما فویر میرزا زرقه کجای شرف اسلام سوار بر فویر و در
 عثمان پشایر کجاست سید و فویر و در کجاست و کجاست و کجاست
 میرزا عیبت و در انخطاب خانه سرافراز و فویر و در فویر و در فویر
 میرزا با تا وادان از عثمان رکاب بود و در خطه و در فویر و در فویر
 مکان ای طهور است میرزا از خص فویر و در فویر و در فویر و در فویر
 و طهور است میرزا از توقع وایا کجاست و در فویر و در فویر و در فویر
 پش حش که و حبس ششمار و در فویر و در فویر و در فویر و در فویر
 بار و سا کجای فویر و در فویر و در فویر و در فویر و در فویر
 نیز از زمین منزل فرار و کجاست و در فویر و در فویر و در فویر و در فویر

که اگر صواب است بر من صد خدیو پهلوان در غنای غنای سبزه
 پناه افروغ فوج حشمت بر ذره را بر من است طایفه که جبهه نوری و نهم زبور
 شعله خورشید تابان بر تو صبر است ثقلی کشیده و از انجاست عبور
 در مقام رجعت بجز مورد از دامن کشید و گشتن بجز موافقه در آمد
 و شش روز از ریشتران را کوچه پندیده روزنه خورشید خن شد و پست
 روز نقیصه مغرور که بفرست و زن کشیده از اینجا بزم پشته و الا قریم رست نهفت
 بجانب در بند افراشته شد و شیخ این مقام انکه در خیز عیب را به پارس عسکر
 از دلت عثمانیه بر عسکر مضروب و عازم حد فواران او کوفتن در شتران
 بنفا و اشران پشته بود خان قریم ملک محبت را از فرقه تا تارینه منعقد شد
 از راه سولاق مورب و متوجه ایران شود خدیو پهلوان بفرست و این خبر عقیقه
 خان بکیر که شیردان را با حکم و قشون استر با دو نفر از بنده خود پیش از رفت
 بدربند مامور فخره اگر از خان قریم اثر ظاهر شود و دران فخر مشغول خود را بر سر
 جنگ او برود و موقوف در شش تر صد طلوع طلوعه نیز قلاب نیز دال سطح
 اشعه ماچم ربات لغزت اشکال باشند و عقیده سر و دست در دال
 شد و خان زبور عسکر فخر محصور بکوه سولاق و سنور مملکت ایران در میان
 وارد کرد دیده راه پشته سکنه روم بعد از آنکه مطلع بگردید و دایت خواهر خورشید
 از قریف اندولت پیرون آمد و میباید اندید فخر نوبت خود متن مملکت دوم

انکه بوزیر بود

خویش بوی با صراط که از دهنه پاش روی کنج راه در دست اندر رخسار شسته در بار
 عثمان زار نشسته بود که کلت روزنه حشمت با طلاع احمد پاشا عسکر صحرای نور را
 پیوسته قریم بین الدین استوار و دهنه فغان هم بجانب قریم بخط شریف نهشته
 مصوب اسلام که اسطون برادر زلفان زبور در دبار قیصر بوی بکار در شش
 اعلام داشتند و چهر ملک در میان این هفت بنا صریح و در است
 آمدن خوار بجانب ایران موقوف تهر است اسلام که اسطون از دلت علیه
 عثمان مامور حشمت اندر موعوض راه عسکر نیز منعقد بر ارفیق او حشمت عریضه
 اخلاص امیر روزنه در کا محبت ملک آمدن عسکر از دلت علیه
 صبح سوزش شده جلال است اسلام که اسطون در شش عسکر قدیس
 شرف اندوز عتبه عیاد سلطان زبور زبور ارفیقان اعظمیت پشته سکنه جبه
 روم از حشمت ما نیز خیمت طلب شده چیم صدور این جبارت از خان قریم
 اتش افروز مزاج انکه کشیده به مانع رقت سلطان زبور شده و همیشه تاب
 شمشیر شیر اتش فتنه را فروخت نده ایم و فغان شورایک را از شکر که در
 میانه ساحت بودند شربت فنا چشیده ایم برابر گشتن خان قریم شغف میزد
 نیست و این حکم را خیمه قریم پانزده است بانه پس سلطان زبور را روزنه کوفت
 عسکر از خان زکند را مامور حشمت در عقیده شغف که پاشا را از دلت
 علیه عثمان بر سطح مایه کوفت برده شش طرفان مجد و باشند و رایت جهان

بوسه بکشد بعلیم و ان خان حاکم اندوختد شکر که در عالم ایت کوم در اورد
 روزنه ارض اقدس نو علم و دان از قبول انخیز سر با زر زده درین و کشت طبع
 هم یون کران آمده شه اوضب العین خیر انور کشت در وقت و آغاز بهار
 هلت بر منده منکم ام ایشین باغ و کوز مسطحت دلا از شکست
 ف و موند ز نام امور در ان رانیه ختم اتد در رضا میرزا تقی قلی
 مهات انسر کار ابطهات و ان خان جلایره از خند ان این هلت ابد
 بنیان بعایت فرخنده با فوج حارب نه ظفر نو روزنه و مقور که در ارض
 ادر تهنیت سباب و استود و تدارک است و کو از راه
 و بار و جاق بعزم پیشه علم و دان خان متوجه اند خود ترکستان و سبب لار
 در شایر ملک ادر بیکان را بطریق الدوله ابر بستم برادر دلا
 عنایت و مقور داشتند و تا هر ملک پکیان حکام ولایات ادر
 ارض قتلان کوه الی ادر پادشاه در غارتان و کربستان تابع امر
 و نهر ادر باشند ولایت هدایت بتغیر بر محمد خان با جان پیشو
 رحمت گشتند میرزا محمد تقی شیراز بر بایات فارس و مهر ری و خراسان
 بهادر زبور بک بایات شیردان و خطاب خان و امیرالامرا سرافراز
 پیشدیش پادشاه در و در و بجهت طلب صلح آمده بود مشمول عطف
 خاقان و حضرت انصراف از رای درشته عبد الله خان زکند را

از امر او بفرموده بود

و از امر او بفرموده بود یقین و اتفاق میرزا ابوالقاسم کاشغری که شکر بانه
 کاشغری که بکبر خجالت دهد یا نفیر روزنه و بار ملک است در عثمان و خبر طبع
 و یوسه کاشغری با بخت پادشاه کند جاده روم و ایلان و انجام امر و طبع را مستحق
 غم مذکور و فرخنده و پادشاه بر این بنیاد این خبر کاشغری پادشاه روزنه
 رضایت میرزا و بر دهم خان را مرض در وانه مقور که از خند و کاشغری
 و عثمان و انصراف ملک محروم و شرف تقصیر شده و لایق
 بهر بخل و انعامات فایز گشته حضرت انصراف یافتند
 در چهار روز از شکر بانه از امر او بفرموده بود بخت قرین
 و بر سر مطبوعات سعادت شهاب از امر او بفرموده بود
 دیگر باره جهان از بخت فیروز خیرام نوروز دگشت از کامران است
 افروز خیر روزنه طاعت پیش خرد کردن سر بر نیز عظم تابان روز
 شنبه انجم و فرقه حوام بفرز نقاش وقت ساعت و پنجاه و هفت
 دقیقه از زمانه حوت شکارگاه فرخنده برادر ملک جهان از انشت
 و کلهای بر جری تا شرفقت نامیه نشاء و فرات طوطی که کوس نوروز و غنچه
 و فرزند بر ملک ایشین پست بکام کاشغری مجلس سردان از گشته قوام
 ملک منیر بشکو طاعت خدیو شیرازت سر بر سپهرین و خداید
 ملک و طاسم امر او بران سپاه و لغویان بارگاه مانند کلهای

فرودین باره طغریان پست و از جانب مرت افزار که در حال این
 احوال مقدمه شیخ بحرین معروض شده سپهر شمال شدتین این مقام یکدیگر
 تعریف یکدیگر بکنی فارس در جاکا سخنان از درگاه ایمان طغریان
 انصاف هر یک که حضرت ظلاله در باب شمس و شمس بحرین
 چند سال بعد در تصرف شیخ جابر مولی بلفظ مبارک تاکیدات بنویسند
 و بعد از تعریفان بعد از درویش از فخر از قشون فارس را بقتول و در یوم یوم
 بحرین پیش از آنکه فرستاده خود نزد شرف حرکت در آمد و بعد از درویش
 یکدیگر که شیخ جابر عازم کوه طغریان شده قلعه را بنیاد خود سپرده بود و بعد از
 مجادلات متواتره طاقت نمود در از زخمی سلب یافته فرار و یکدیگر
 یکدیگر را تصرف کند و کید آن را بدگاه معرکه و شرف و در از
 انجمن بجنایا خفه غرض خاص یافته ولایت بحرین نیز علاوه ولایات ضطر
 حکمران یکدیگر که شایسته کوه طغریان این ملک علیه از جانب دلا
 خان تا به شعر بر زبان زد است و عفو تقصیر خود پادشاه سرکاره منیر رسید
 توضیح این مقام آنکه شایسته از قدیم لایم با میر تا به شعر در مقام
 پیچیدن منافع منیر و در کفر و در شمس و در لایم و در و در شمس
 افغانه بنا بر زیاده سرسری طاعت افغان خود را و خود در لایم و در شمس
 بعد از درویش و در جانب هرات بخوبی مجامعت و در شمس و در لایم

ناکمان بهر

ناکمان بهر کفر طغریان و پسته حکومت ادب و شرفان و غور و خراسان از
 کشت و در از لشکریات و در و در اکثر او یاق بنا بر جاکا و در کشت
 قلعه هرات شدند و در باره او نیز چنین فرمان یافت و او بنا بر اشتهار کار
 که نشسته طغریان قتیان بهایر سردار و در هر یک که مدتها بعد از اعلی کوه چمن
 در نشسته و بنیاد کاف و غیره نیز بهایر و در و در اقبال ابد و در
 او را که شمس نهاند پاره او را که در از او را که در اقبال ابد و در
 برده به شمس که از اتباع او گرفته مجوس کوه و دلا در خان و در او به
 شمس و در اقبال ابد و در اقبال ابد و در اقبال ابد و در اقبال ابد
 غرضت مان فرار کوه و در حین و موب و در اقبال ابد و در اقبال ابد
 و حکم رتد سبک که در او در و در او را در اقبال ابد و در اقبال ابد
 بنیاد ن روزنه خشت و در و در و در و در و در و در و در و در و در
 بنا بر جاکا و در اقبال ابد و در اقبال ابد و در اقبال ابد و در اقبال ابد
 او را مورد و بنیاد و در و در و در و در و در و در و در و در و در
 یراق طلا و غنایت و در و در و در و در و در و در و در و در و در
 شد و در از او این مو است بعد از در و در و در و در و در و در و در
 کوه و در و در و در و در و در و در و در و در و در و در و در و در
 توهمات در و در و در و در و در و در و در و در و در و در و در و در

عالم صورت و اگر کنه معانی بچیز حالت آن تیره درون روشنی شده
و قوچ عزیزان نوح سکوت را بعد بر نفس مردت ن زنده اورا روانه است
ساخته برادر پیکری و خیزه نور فرخنده و آنچه از ناله پیر او مخرج تلف در آمده
بهر رود که اورا جابجایع اید او در هرات و جوشن پشته در خراسان
و در زنده غبستان که بشمار ایها موجب فرقه عرکون دلا در نیز بمنظایع با
و عنوان کوچیده روانه غبستان و در اینجا دست راستین جرات
و سرار گریان خود بر بر آورده اولاً با دفر بر سر ادبه آمده ناپ آن پشته
نور منصفان اینجا الغفله بقدر رسید موران لودن سردار را مور لافس
گشته بود حاکم هرات با دفر متعاقب آن پشته دلا در از غبستان
بسمت کوهستان پنج کرکشت حاکم هرات ضیاع و عتار انظار بفراموشی
ضیاع در آورده مر جوبت که دلا در خان با زعمو بکان خود خود مقدار
آن سردار نیز از تمام کار فارسی شایع شده بود از راه کان ولرد و هرات
و جبر را با دفر سر که با خور دانه خست و با حاکم با خود بی نظشت آن خود میوزند
دلا در مجدداً بر سر فرشته در کین رخصت نشست آن دفر سر که با حاکم اینجا
پس با کانه از قوه مردن آمده همینکه دست ایشان از دفر منصفان
دلا در از کین کاه مردن پشته سه نفر که را جبر بر سر شمشیر از شمشیر گذر نمیده
و از اینجا بجای غبستان و ش سردار نیز متعاقب او میوزند

دلا در پاشا بنده کزده

دلا در پاشا بنده کزده بسمت بروج هزاره کرکشت سردار چون
در تعاقب او میوزند بر کشته شامات غبستان را در پیش
بودن کشته است و در میان هزاره کشته که شامات بروج داده
از اینجا بجای غبستان فرقه توابع پنج رشته انجالت را غارت و هزار نفر از کینه
آن کوچیده روانه هرات ساختند و از آنکه دلا در بسمت بروج هزاره
کرکشت افغانه قندهار با غارت او آمده اورا در محرم موسوم بقهر چکر در پشت
فرخنده اورا در واقع است کین دادند و پسین غنی و طریق هشت
پسیموسین شریج و خراور ایشها را خود غفوه دلا در نیز بطریق مبارک
قبل این معاهده کوه سین ازین جواب شفته جبر را جشت او بقیع بجه
و او خیر در خوشا توغش بنید و زر که لغز جستان آمد و از اینجا شاهر
رضای نیز از انشیع کمان خود حقه عیضه است از امیر بزرگام مع و شاهر
بناییکه ریاست جهانش عزم شد تا ره کار او خواله بوقت کشت
و خواب در برفت اعلا غر صد از نیت **در میان تو جوب موکب بنده کزده**
دلا در پاشا بنده کزده سابقا کیف احوال کشته پاشا در کشته
هنگ و قایع کشته شده و بزرگ شهادت کرکشت حاکم و لنگر بکنای
آنها مغر کردیده مجدد ابرار بنده کزده انظار یقه و در زوایا جراب
و معاصر خول توادر بجز جوبت منصفان شده و در زمان آن که بد ایشان

نیز عجمی در ایام پیشان پوسته علماد فایده را در راه رویا هوش
آمنک طریق کرامت پیشان کردید نخست از دربار معجم به پیشان شور
گشته در محاسن زرا از انجاست غلبه شد تا نیا با جان چشمو بر
خوینن حکام دفع است نافرود گشته پیشان محاربه غالب آمده علم
بمورد سارک طریق قرار کردید بعد از آنکه مایه جان حب الامر مطاع مامور
سپهر ارتقا شد علماد باز فرصت بسته سکعت ترتیب
در سمت کوشش دست بند در دست دیگرش و بعد از آن سبط
بیک اسب در درخت یک شربش را ن با فوج بقیان حکم نوشته در پ
کو میگوید با برادرش عازم کوشش است آن گشته در پاره کوه مشهور لم
نزول و چرخ بر جد وضوح میرسد و علماد وقت کوه راه سر بر سپهر نیز دستاق خوش
مور انجا تخمین پوخته قشون نوشته و گو میگوید در پاره کوه توقف و سبط
و تحقیق یک یا یک سارک است فو که کوه که بود از آنکه آن سبط
بقدم شتر پیچیده بنمید کوه رسیدند انجا فوج عجم از قله کوه و عجم از کوه پیشان
در میان گرفته با پیش بخت و غلط میندن سنگ مشغول گشته هر سه کوه را
عجم از غاریان مغول و بقیه سپاه در پاره کوه سالم مانده بودند روزی دلا
خوش شدند چرخ دران روان ریاست جهانش مشغول تیغ ابروان بود
دفع است ن را دفع الوقت اندر حمله مور بوقت که گو که می آید از خوین

و کت که دالو

و کت که دالو محاسن جلیق و بر جوبو که علماد سر اسیمه روزی در نوار کوه گشته
جمیت خود عدتش چهار چرخ از غول دیو کفر پیچیدن میرسد در محاربه مردک
که اصعب آنکه گویان کشت با رست سفتاق که محضن گزیده
بجست و الا عازم پیشان کشته شکان داد ضلال گشته فوج از غایان
رکاب را بقتون نین دارد لان زینب دلایات متصبر گشته
نین است و عجم از غایان کوه نورد را قشون شتر و کشتان از طرف
دشت کرکان و فرقه عظیم از افواج قاهره را از طرف مروت و کرده
انبوه عبا که گو میگوید سمنت گو میگوید و عجم کثیر از راه صفت بجانب مزار
چم بخشیدار مامور و مقرر داشتند هر فوج از سمت خود را با جانب
و فوجهای کوه را با پاس عجم در نوردیده بسته که بجهت اشترار راه شربش در میان
سنگ باشند بدست پا و رنده و غنم و غنم را با بقیان شانه لک نصر الله را
در منزل و پاس بر جود که گشته خوف بعلات و فوج در شتر سرج الاز
مطابق نوز در صدد و چرخ و عجم و فوج در نورد نور عازم بخشیدار گشته شد و همان روز
بجای کوه و عجم از غایان سمنت کشته با برقرار استوار که فوج دارد
گشته عجم الوار و ان غنم را دفع است ن مامور فوج از غایان بخت لکان
موزر گشته بد افق پیشان مملو و مقرر گشته شد و شب از انجا
بقعه لودک و قوه بقیان بزرگ است ن پوخته شده از انجا جمیت

خوار کرده از آب سردک و بدین فواید جان و او عبور کند و پیرا نشسته
و بعد از آن که مضمون امور و روز را در هر چه از طرف او خانه آمده باشد
پیرا از نمازین اگر چه در وقت نماز ایستاده از آب گذشته به وقت ایشان
رسیده اند اما باز مجادله پوشیده شد و نوازان کرده را بعضی قتل و سیر
در آورند و روز دیگر گوشت و در و سر پر شده و زمان بدین پاره بخت
بجای می رسد و گوشت و آب و سر عبور و فرار کرده غایب شود و گوشت و سر
از آنجا عکس که روز از انقباض ساخته و دست به جستجو از آنجا
بقدر و حال همان شب یقین فرمود و مومین جمع از ایشان را در
گوشه و کن رو کرده و خاک سنگ خاک انداخته بقدر سه روز و نوار
بقدر سار کف را که دیدند و از آنجا بحد موم برادر و امتحان شده و فواید بگو
باز آنجا گذشته از آنجا بگذرگاه کتاب روز توجه آوردند در آنجا
فوج را بشون انوار کمال سمت زرد میوند تا صبح در استان مامور شده
باز سالم و غم صرف غمان بجانب کوه سالم فرمود و به منزل وارد کرد
پیشه شدند و به نظام خطبه مامورین آنجا و پرورشه ساخت بنوار اطلاع
راست خورشید انوار شده و از آنجا بدو مترا لک و دارد که دیدند از نوید
اقبال آنکه عبور و دست که مکرر کشش بکار راستان فی سبب
در بنی که نهان گشته چند روز از آنجا بطلب آب هر سو قطره زن

و عرق ریخته

و عرق ریخته شب بعد از نماز زنیان که نشسته کام جستجو او بودند و
گشته آنها را تعجب و بدین که بر سر علم او بود و او را با کوه و عیال و جود
و با و بودند که بدست اندک در دند پس نشان تهران قهر قطع دست
و پاک کردن چشم او و در گشته و روز در حوا منبر با دست و پا دست
میزد و جان بقای بعضی ارواح سپرد و قیاس ایشان در روز و یا کوه ازین خط کار
سر بسنگ میزدند و با آنکه اسناد و روایتی را در در کاتب جان
متقدمه ملا و نه چار و بعد از نور و عفو خود بود و از آنجا دست و به سبب
طایفه بسکن جام مامور گشته که کوهستان آن بودند و بختی را بر سر آب
خورشید فراز خدیو کرون سیر که از آنجا و او چهره زانید و زود بار
محو می شد و از آنجا رایت لغت دیات بجانب اصفهان
فرموده در نیم عالم خاک اصفهان تا اثر تا اثر قدم او در سر و دیده
مرد ما که کردید و در میان تخمین **نمون افواج قمر العبوب بوجیش و غمت**
مکب فی قریه بنی قریه چنانچه بداند که تدریس در کتب آن بوجستان
بر سطح نظر انور و بعد از چرخان بیکر کجا باقی اوقات و ایش خان بیکر
سابق نقیض را برادر بوجستان با و بچانه دست و کوه که مر و وانه حشد
و در هشتم ماه حجب از رفتن و کت فرموده از راه ابر و تو و کن بیابان کن
لوار کشور است با بخت نشد و از آنجا حشد و هوای بیستان مر و کوه

است با جدو حاکم باب الالباب در بندر با بسبب سانه قمر محمدیان
 بهر یک شیروان مقتدر بزرگه فلک اقتدار آوردند در ایران بهر
 عمد نور سید شورش این قتل آنکه در حیره موبک همانین از کوه است
 بختیار سرفراز دوله چهره زانیده رهو لور بعضی اندک سید
 و مهر خان بر اثر نظام بعضی نور بدر بندر رفته بود و سلطان استا جلو
 و در آن اوان بکومت انولایت سرافراز در شست بنابر بقیه
 تقاریر فیما بین او و محمدیان بود امر بایه را دست او نیز فدا و حشر
 مردم انولایت را بسبب مجور است از کیه بزرگه را بر و با چای متعارف و در خود
 تحریک بشورش کرده محمدیان را بقتل رسانیده اند و در این اوان
 از امان در بند و از زنن آتش غضب خدیو فرزند کشته شده سردار بک
 قرقو بچرخ پیر جوی طغر پشور و با یالست شیروان یقین و با فوج از ایران بهرام
 کین روانه حکومت در بند را بخیف سلطان قراچور لوعایت
 و مقرر فرموده سردار خان بر کین را بدست دوله تا دین و کوشاک
 کایه دلخواه بخت سلطان را بکنش نزد خود صفهان چند نفر از روسا در بند وارد
 در کاه مع و مودف سده سینه دلا حشر شده بود از آنکه محمدیان چانه عمر اورد
 امان در بند پر کشته بودند و ساقه این بزم و مجلس از این قصد و غم بودند
 از شتر غفلت پیشا کشته دانسته بودند و غایت کاهه بر سران

خواهش

خواهش و حساب شخه خدیو جهان دست مراد ایشان بر تقوا و است
 فرا که چندان او بر قیاس تو سبب است بعضی که کینه با کت قلم در بند
 متحصن شده معرزه را در بند و درین امر سر از زلفت چیده بودند ایشان
 از ارک بنابرین قوه عدم در شاد و در او سلطان راه سرایه شده بود که
 مجوس غوغا و فغان هایلون خطاب با و همزبور از موفت غوغا شرف صدر
 یث و معرزه با و تو سبب است نه بقیه ساخته نفوس در خان روانه غار و سرور
 فغان عذر که سر در خان ایشان را بقیه استراره که کوه کرد و سر شستان فدا بودند
 بر سر با زاریست از بار در راه و دشان را طبعه کلاب حشر
 و معرزه شسته سیاست بنفذه حکم دلا کوپید و بقیه صدر شیردان
 ادله کمر دله طایفه صور را بجای از نظایه کوپید به در قلم در بند کج بخت
 سلطان را در ام حکومت سکرم و در سلطان را بدر بار سپهرت در فرشته
 دشت رالیه در روز در بخت شیر سر پستان تسلیم کد اشت و بعد از در و کوکبه
 کیترستان بیستان حرم محرم و عروق دینه را بر کرد که نام و در بک
 قرقو در آن اوقات بشغف نظارت پجات خانه سرافراز در شست
 با معرزه کفیان رکاب یزد در شتاب در پستان کد رشته در بزم
 ماه شوال بغیر از و تقابل ریت از زاری فیما کشته از راه دلخاک
 و دلا رام روانه نور جدم ماه نور خارج قلمو کشت را مضرب خیام سپهر شام

قرار دله افغانه انجمن از دقلو داری برآمده یوچان فرنگی نژاد و شریک
باشاره هیون توپا کرکه توان را با طرف قتلوه کشیده صفته بار حشد
وز لرکه در سیاهان و قرار بر وجه حصار انداخته قوکیان ازیم جان بدان
استیمان او کجسته قتلوه را سپردند و از انجا کجسته نشان نشاندند با یک راه
بهر در دراز جات و زمین را در سر افراز با فوج تخریبند و او را مورد غارت گردانند
نیز تخریب قتلوه بستان و با یوچان استقلو تمام روزنه بخت و یکماه
زبور کوکبه و لالا از آب پیرین و عبور غفره و سبب ستم نستان و حرا خا
از غلف و کلا تر اید و بقول شده که کشیده ستمه را از شش زده
لله از کوکبه شش عازم شاه سوخته شده و آب در دره و رفته از هزاره
جات عدله و شش که فرزند اثر نهند شاید باین تقریب بین
عبود کریمیدان جلاد کشته رفته بود میدان آید ده رفته روزان
مکان مقرر کوکبه با غرضان کوکبه و از انجا کن از غدا آب منجا و از بار و
مضرب خنم در ان عصره کوکبه و در ان شب حسین با فوج کزین شیرین
جلادت را زین کوکبه از گذرگاه آب تیر و تیر سید بر سر راه و طفر
شمار آمده و حواله است که طفر اثر شورش هجوم در ان شب طلایه داران
خنجر کزانه مانند ترکمان ازین پیدل در اطراف دره نیره و سببان
بر کف صف بر صف پسته بستان و دیمه پنجم و دهم طفره العین

دیده نسته بجز این

دیده نسته بجهت بایشان در انجمنه و بر انجا که ملک انگلستان و بقیه
خایه و خایه بجانب شد از ان کجسته اگر چه شب در حواله از بر کجانه پور
ما بر سر نهند شد اما بکجهان و بجهت خورشید به از در کار شب برداش
معلوم شد حسین به بجهت ششون آمد پس رایت نصرت لایت
از انجا که در ان شهر آمده خیر افراسیاب و ابها طیفان و دشت سرور کردن
فرز زیند اختر شهب که ن خوام را در بجهت شش و در شش بر انجا که در
دو است از انجا که کوکبه و کران و فرخنده و کشته و کزیده که ان
انجمن حساب بانه و سبب ان از آب کشته و در نعت کوکبه بکجهان
ان بر روز قتلوه و وقوع است اغار عبور کوکبه اگر چه توپ قتلوه تیر
میرسید اما خدیو شیر خایه رعد و برق توپها را صد از باب انکشته
بدون اینکه حسین برین فوج و خود را دیو مور در ان بکجهان انوش
زخا و طفره در کلا شکست و دقا که کشته و در نعت شرفه قتلوه
با فرشتن بارگاه غرضان پایه زین را پیمان رسانیدند ذکر قتلوه
یادگیری بانی ملک از دقلو و دیمه پنجم و دهم شب چشبه در دیم
در قتلوه که در ان قتلوه بر عاده و معش دقیقه دار و خا و مقام شرفه و شب
اغراضا شب عالتاب بخت زرد فام ملک چهارم و برج عذر
کرده جنو قتلوه و قتلوه در ان قتلوه و در ان قتلوه و در ان قتلوه

و از نه ساعات بهر دو رانوبت پست رسیده افواج سبک
 نیم فرودین فلک قلات غنچه قیاسی شگفته عرصه جهان را
 از نوم لاله در حشر صفاحت حکم خدیوین دار در مجلس ارمین
 جشن بوز در رکاب فرزند زرشین یافته ان بزم مینوشان از طعم
 رزم و غنچه کز ارشاد لاله عبا کشته سران و سرکردگان شکر
 از جامه خانه نمبت سرشار بختها گر انایه ارسته سکر شده اند و دیگر شفا
 افت را بهر چرخ پیکر شکر فرزند شفا بر فرزند دشت با دوزخ کج
 سواران جنگو تانث قلات مامور شد شبیم بهر رتبه
 فرزند خبر آورده سین در زرشین غایان خبر در کشته هم شکم شب
 سیدال را با چهار فرزند زرشین با زرشین بتعاقب ایشان روانه بود
 خدیو نامدار از الفوریا ملک فرسار با جلقه رکاب شفا سوار دوزخ
 کینه خواه عازم ایضا روز شرف عبور و ارتقاات امور که منتهی
 تانث کاه کله با سپاهان و قزاقان و کلبان چند اهل در دامن کور
 با زرشین کشته سیدال نیز متعاقب و در دهن غازیان را از انباشت خرم
 عازم خواست را در شیشین طار و دیده به بوی قصه در انکه علفه بر
 ایشان تا ز دوشم غنچه ایشان را از هم اندازد در کین کین بخو
 ساز بر دوش مقدان ان ریات نصرت ریات اشکار کشته

افانته حشر

افانته حشر انک فرزند زرشین بتعاقب ایشان را کله کور
 انشین شمشیر را با دوزخ شفا بسیار از انکرده را عرصه شفا و دوزخ
 بدامن کور متعاقب و تمهید سیدال خود را بقلاست رسیده حقیق حشر
 نموده خدیو نامدار از طعم و کاه عطف غنایان بهر اقدار لاله اسیر زرشین که این خبر
 بهر موم بر بول موم را به اورا لبر زلف و قصه فرزند زرشین در محله اکلم
 کاهان زرشین حشر کاهان منصفه و کاهان موم بهر شرف الفعنه با دریا شفا
 دارد شاد و روان عروشان را با ریح اسمان زرشین در کاهان شفا
 نشان بهر رازی رزین و نمده طرب سعادت قرین کوه و سیم
 شکر عمارات رفیع و بار بار و چار و سواد آب انبار و عمارات و ریاضات
 و سجاد و قوه خانه طرح کنده آب تورک راه و لطافت
 رشک کوشش در آن جادو شفا بنایان چاک دست دراز
 ممالک محروسه جمع آمده و در کور فرزند زرشین دست باز و اتمام
 بازیده آغاز کار کله نور اندک روز رفت کله زرشین در کاهان شفا
 در شکم بهر سیده صورت اتمام و انبیه عمارات ان بر وضع و نشین
 سمت انجام پیش شرف و خنده شفا و سوادان بهر شرف و شرف طعمه
 میرد بعرضه ظهور آمده است ماه نو بخو با طاق و کشت ناز افاق کشت
 و بنا در کاه موم کله نور شب هجده ماه زرشین شرف سلطان علی ماه در عرصه

پادشاهان بصف حکومت به پدران او در شصت و شش سال
 و در پسران که در شصت و شش سال به پدران او در شصت و شش سال
 سینه و الاکت و فوجی از غنای نجوم و ستاره شناسی را از غنای
 برفع ایشان تا مگر شصت و شش سال به پدران او در شصت و شش سال
 باب اول در فوجی در روز میدان ایشان و ده شده به پیش قدم
 جرات از شصت و شش سال به پدران او در شصت و شش سال
 دیگر سران کرپان غول دریا در ده به پدران او در شصت و شش سال
 پست و الا بمجا حره قتل شده به پدران او در شصت و شش سال
 پند به شصت و شش سال به پدران او در شصت و شش سال
 و شصت و شش سال به پدران او در شصت و شش سال
 استوار احداث و به پدران او در شصت و شش سال
 پایگاهان دغان و طرقت شب بعنوان در در زریان بر جای می کشند
 در بین هر برج و برج دیگر بنا کنند شصت و شش سال به پدران او در شصت و شش سال
 و در یک از ایشان به پدران او در شصت و شش سال
 بر وجه ایشان را به پدران او در شصت و شش سال
 صد و پنجاه حجر عریضه در هر کوه که در پدران او در شصت و شش سال
 و پنجاه حجر عریضه در هر کوه که در پدران او در شصت و شش سال

از موقوفه اعیان

از موقوفه اعیان بر اعیان بر اعیان بر اعیان
 بر گرفته و در دوازده سال به پدران او در شصت و شش سال
 شهر صف عبور که به پدران او در شصت و شش سال
 بعد از محبت و فوجی به پدران او در شصت و شش سال
 موقوفه را در اعیان عتبه علیا شده به پدران او در شصت و شش سال
 آتش نشان را برق خور فوجان قتل شده به پدران او در شصت و شش سال
 اینجا را اسیرو دغان بر ساحه اند به پدران او در شصت و شش سال
 شکر بظرف در هر حال به پدران او در شصت و شش سال
 و اعزق در دوازده سال به پدران او در شصت و شش سال
 و از اینجا آمده در فراه توقف داشته به پدران او در شصت و شش سال
 چنانچه سیدالهدی ازین از شصت و شش سال به پدران او در شصت و شش سال
 موقوفات کتفین چنانچه به پدران او در شصت و شش سال
 در قلات سیب به فوجی از پدران او در شصت و شش سال
 به شکر قتل و نور ما مورخ شده به پدران او در شصت و شش سال
 شریقه تصرف و دهانه در اعیان کتفین چنانچه به پدران او در شصت و شش سال
 پور شده چنانچه دیدند به پدران او در شصت و شش سال
 و پدران او را در دغان در اعیان کتفین چنانچه به پدران او در شصت و شش سال

رفته و غازیان را بدست و کربوه بر مالک و خطر انداخته و عوارش کربان
تشنگی و باغی که تلف و اسباب و اسباب آن را بر طرف
ساخته بودند انقضای آن و چرخ بر سر و محمد علی که قتل و پانک آن را بر سر
حکیم و الایجا با بر سر محمد خان را کردن زده سر او را با توشه نوار بر سر درگاه معنی
در بیان حیرام السلاطین و محمد علی پسر خاندان از غزه
بقا صورت تحریر بر پشت دست نهاده کما که در وقت سی هزار از وقت
عز و علا ما مور به پیش علم و ان جان حکم اند خود در دادن کوی عزیز قیام داد
خواه و باغی که نشاید به این از آب شش در آمده بود که دیده بود از آنکه
حت و قضا و مقر الویه از در حضرت شاعر شده تا نه که نیز در خور آن
ندارک و شجانه و دست و سر انجام غرضی که در راه با غرض و نادر
جاق توجه انداخته و چند ولایت اند خود و موقوفه مالک و بیخ
به بیکار ایندیش از حشام و دست و بر کوه کوه شش نهاده بود
منزله نشاید به این علم و ان جان حکم این را گرفته دست او بر عتد ار
خفا شده بود که نه که شش و کوه و را بر دند که نشو و ان نیز
چند طایفه جلایر و چند در عالم نیست از باب اطاعت در آمده بر سر
ایضا بر کجا آوردند تا نه که نظام امور آن و ولایت را در علم و ان
خان را چاپ و نوار از سر آن و طایفه در دانه و با بر سر حشام و نوار و

شده اما این

۱۷۷
شده اما این نیز شرط شد بقدر میرسد و غزه و مع لاد و نه
و اعز و راجع از کشتن و در شش و غرضی که نه که در غزه و در غزه و در غزه
روزی که در غزه و در علم بر طارم چارم زد با کوه که در شش و در غزه و در غزه
توجه بجانب پنج افراشته طایفه سپاه سپید و غرضی که نه که در غزه و در غزه
شهر از میان باغات ظاهر گشته و چشمت را الیه و غزه و در غزه و در غزه
راه مانع عبور بود نه که در شش و سپاه حضور را در دست نه که در غزه و در غزه
در ان نه که در شش و باغات متراکم بستند و این شمول ساخت و غرضی که نه که در غزه و در غزه
رو بر نه که در شش و باغات متراکم بستند و این شمول ساخت و غرضی که نه که در غزه و در غزه
بر سر کشیده قدم بر فراز حصا که نه که در شش و دست و شش و غرضی که نه که در غزه و در غزه
بسیار از شهر بند و در دروازه را تصرف که نه که در شش و در غزه و در غزه
بجای بارک که نه که در شش و در غزه و در غزه و در غزه و در غزه و در غزه
حکیم تا نه که در شش و در غزه و در غزه و در غزه و در غزه و در غزه
افترخه و شش افروز و غرضی که نه که در شش و در غزه و در غزه و در غزه
قتل و کین را با طایفه که نه که در شش و در غزه و در غزه و در غزه و در غزه
قضا و عداوت و کما بر دینان و در بار شش و در غزه و در غزه و در غزه
کشته و در غزه و در غزه و در غزه و در غزه و در غزه و در غزه و در غزه
و توابع فوج فوج بود که نه که در شش و در غزه و در غزه و در غزه و در غزه

در بیدار گشت و اما بخت و چادر شقاقت ما بگوشه بگوشه اکثر مجال را غرضه
و اسیر حشمت و شاکان و سلمه بار و مور را بخت در آوردند اما که قند و زهر است
و پنج در خنجر واقع است تا حد خودشان از پشت را و از غلبه و قهر و با طغی
و استکبار در حد و انقار در آمده اولایت نیز ضمیمه ملک محروسه که روز
مهم ریح اثنان آن ملک را بغیر فلک چا پار از جانب شاه که مکار و دارد و خبر
مشحون را معروض گفتم که در جلال حشمت اگر چه از لطف و صلاح و سبب
و جان سرکار عظیم القدر و الایق و سر او را بپشت همراه داشت یک در از آن
این مشحون نمایان و اله و عهد نیز از ماکر و عبارت از و لطف و از توان لطف
شیر سیر صد دست خفت و چند در آن پ با بنین و براق طلا بکثر
نزد شاه که کهر را رسد و شد و در از غرور حشمت بهر که از سر
و سر که کان سپاه عطا نماید اما و باب عبور از آب امویه امر از طرف
فغان صادر شده مقرر که در اوضاع پنج را مشط و داغ و افسوس خرام
که در تدارکات بیخود بهر آورده چگونه را عرض نمایند از لطف و باب
نزد حشمت را از لطف و مقرر که از آب امویه گذشت از راه قشور عازم
بخارا گشت از آن طرف ابو الفیض خان شاه و فراسیاب به بخارا
از میان سرخان و از خوارزم استمعه و بهر چاه هزار نفر از او که و ایلات
ترکستان را در سده عیبت انقار و لطف در ملک استمعه و در قشور

همین بعد

بر چند تو لولش که حضرت اثر زیکه از ده و لکه از قشور و اما بخارا بشیر خبر
عن الاسلام و لطف عدت حشمت را در برابر آن فوج حضرت شهاب باشد
فوج غراب در جنب شبها از تیز کمال داشت و بهر راه که بگوشه حشمت
پادشاه بخارا مغلوب و عجز کثیر از لشکر مقتول گشته و عجز و قشور
شدند و لشکر خوارزم بدین تلاش و زور و سبب و بیکر غایت و غفر
ریش از لطف و قصد شجرت و شاد و در از لطف و قشور و قشور راه
حضرت بهوایت حضرت از حشمت و از چهار جانب طمع و ریش
از حشمت و غلبه و سبب و شده اما که از لطف و شمر و از سرین
بجای شجیر در لطف و یک با چان چشود و از ریش و شکر و بیکر یک
هرات بهوایت و ریش و شکر و لطف و دوا و متر و از لطف و
در ها روز و از کاف و قشور و ریش و ریش و شکر و شکر و ریش
از ریش و ریش و ریش و شکر و لطف و دوا و متر و از لطف و
روا بر حشمت که روز و ریش و ریش و شکر و لطف و دوا و متر و از لطف و
پاره پاره و بیخ و خوار از در متر و اما که از لطف و ریش و ریش و شکر و لطف و
بغیر خد و دوا و ریش و ریش و شکر و لطف و دوا و متر و از لطف و
بخارا و ریش و ریش و شکر و لطف و دوا و متر و از لطف و
و حشمت و ریش و ریش و شکر و لطف و دوا و متر و از لطف و

و از آنجا که در عالم این مملکت برادرانک سطلت مود و منظور نظر
 اند منسبند چند نفر از رؤسای آن دیار را برادرانک را در دستوار امور
 آن مملکت رودنه دیار سپردند و در آنجا از آن حکمهای فیهیست نهاده
 مرقوم شد و مشورعت برادرانک و الا جاده رسالت در شته خود
 بیخ سعادت و بطنام در آن مملکت بپوزد درگاه امانتوران
 راه فرکان با قدامت امانت و افغان بپوزد نهاده و اگر نه تها المراز
 دست جنوفا کوشاک و خورشید پیش از حکم ممانیم
 و قلم برادرانک و ترک محوره در شتر کوه از آب
 امویه بود و جانش بیخ را مقور کوبه حضور حش امانت ملک زمیندار
 اینک در حین دره کوبه حضور کوشک سردار زمیندار و در اجابت
 بعد از آن کوبه امداد منصوص گشته و در باب کوشانه در دستوار امور رودنه
 حش در شتر ایدیت نهاده و بجهت آن ششم بپوزد کار در حش
 و در آخر کار بنا بر شتر کوشک بپوزد از غنای عشاق اندیش را در معرکه
 و غیره نو فویش طلب داشت با این محوره و معهود بود و در شتر غنای
 و تحفظ بر رج بود و بجهت هم در شتران زند و در حش پوزد بر رج بود و از
 بهت و مندان است باین جهان رفته و کویان را خبر دار
 و کج را در وقت کار را که حش بپوزد کج غازیان در شتر معین از پوزد

بوزن نسودم

بعزم تسمه و منسب است بریان زده و پیر پسا که بر کوشیده
 با قدامت پوزد کاش تسمه و پوزد هر یک خورا پوزد حش کوبه
 با نوز و پوزد تسمه را مخالف تقدیر نیست و حش کوشک از قوش و حش
 لکزه فراغت بر سید لکزه اسر و در راه این بود و من تصور غم نوز
 و بدرگاه معطوب فرجه بر اصلاح کارش حکیمانچه است و پوزد حکم پوزد
 چند داشت موافق مزاج او پیشه کوف پوزد شتر برادر کوشد هر یک
 از چاکران راه سر بر کوبه رسیده بود و او را پوزد رسیده
 و حش و در آن یک داشت و بعد از شتر با بقاق بار یک سلطان کج
 بپوزد حش نوز و با اسباب لب کندن و آلات پوزد
 رودنه حش شد و پوزد از در حش و بعد کندن لب و بون سپه پوزد
 و در دم شتر نوز آن راه حش به نام مرغان افغان و در حش حش
 بکوبت نوز و در مضروب بود و در آن کوشک غایان رسیده و در
 خوراعزم استیمان پوزد بر کوبه پوزد در شتر تسمه را تسمه کوشد
 و بپوزد حش کوبه با غنای و تحفظ آن چهار بوز با بقاق بار یک سلطان
 بدرگاه معطوب شد و در حش و در حش حش و حش غنای و حش
 راه پوزد در حش خیزه و تسمه و اسباب کوشد و بکوشد و حش
 و عدت حش و حش حش و حش حش و حش حش و حش حش و حش حش

بعد از این چاه حصاری شد تا مدت مجامعه ماه کامل است و همیشه
 بعد از شش ماه غایت یورش در طاعت تصحیص یافته ادلا جوار از برای
 معارک جلالت تیغ بر چهار خارج شده که در خطه تصرف افغانه
 میسور میگردید و یک را بوجه ضبط و تصرف در آوردند و
 از آنکه برج عظیم و بزرگتره رفیع واقع و دومی را افغانه پسند و بپسند
 آن بعد از آن را نیز بتیغ و تیغ که تا مرستت خطان را زنده
 بدست آوردند و بعد از آن تیغ برج سنگین میباشند و آن در
 شمال قسم در جانب چهل زمره در فقه کوه بر استیارت و در آن
 و بقوله شد ما را شراف و الو دیران حکم ما فی ذلک جادیت
 بر میان نوبه با هر عزم بلند آن برج را با چاه برج دیگر از برج
 افزون بود و از آن کوه سپهر خون طغنه زن چرخ میگردید
 از افغانه قدر از آن از منظر آن اقدام داشتند یورش به تصرف
 و بکند اقدام در شرفات تیغ آن قرار گرفتند و افغانه بروج تا بروج
 قدر و اسیر در آمدند و چاه و شرفات دمان و توپها که توان که کوهها را بر یک
 بوزن هفت فرسخت فرجه از چاه راه عبور را عبور از آن بهوت
 مخفی بود و بزرگتره و نقیضه بالا کشیده بر قوه کین و برج مشهور برج دده
 و در جانب غربا شد ما واقع است باشد و اقیع غفر محال

اینکه از افغانه

این شهر از وقوع این امور غریب در داد و در آن در کشتن سر کوه است و هر
 آن راه جنگ فضا بر سرچ و شمشیر و آن کوه شمشیر آسمان توأم را برای
 العین دیده باشد یقین غول و دشت و بالا بردن توپها که مانند افغان
 با در غفر غول از تصور قاف قله اش بر مریز و منوط بفرمان امر بهشت برین
 حکایت با حکم امر غول و القصة از برج سنگین توپ چاه را به حالت سکون
 مسطره خوار صدق اشما و قودا آن شمشیر چاه ساخته بکوه سیولا برج دده را
 از صورت جسم انداخته و بعد از آن بستان آن برج قرار داده و ترزل پرست
 چهره است بکشتی را به سطح آن سمت اقدام در شمشیر کرد و داد
 طلب مستعد از یورش بعد از خطه و زور و اگر ادعای شکر و افغان
 ابدان هر کدام سیصد نفر شب بجهت منته و هم در فقه با هر حال معاف
 طلوع فجر بجانب آن برج یورش بردند و خطه افغانه پیش از وقت مطلع گشته
 بهار و فاع بعد از قریب و صد نفر از داد طلبان مقتول و مجروح گشته و درج
 بر شرفات قصر مقصود میر کردید پس راه بغیرم یورش می کردند و بعد از
 انقضای شش روز و روز سده یورش بر بند ذکر و قیام **یوم شنبه**
مورق سده شنبه از کوه و چاه بجرم سنگین و شرفات
 سیاه بغیرد و اولام شهر و قضا امر اما طلوع از زره بسنج پوست
 نوز و کاه را بر عین در شب جو سینه نوز و بعد از انقضای شش

فوج فوج از خیر جهان بکشتن آتش هم در دوران خجسته که از مرغ
تو ام برسم گوشت بدیران تسمه که بر سیدند هر دفعه انظار افراز
چهره و شرب سوخته که هر که بدین دشت رویشند بهادران بصیرت
قرین نیزه در کین کین فخر از نظر فست که در در شده با مرد تلاش
از نردبانها که ترسند فست که بکبار و صمود و عروج و ضبط دروازه و
بروج که فست که را بجهت شیر در آوردند حسین قلیه افغانه وضعت و بهر
از زنانه چند ابر درشته بقیه توان در غنای بنو فست که در فرار کوه واقع
که بخت و بقیه انظار فست که کور او نا عصبه شمس که بکین تقدیر گشتند
پس شاره و لاله نو به راه در بالا کوه حصار فست که بقیه بقیه توان است از زن
او از ما رعد و شمشیر اندام اسرار و فست که شمشیر حسین احبار
و از خواستش خواندند سر بر سر که روز دیگر شمع جهان افروز
خبر شد از شهنشاهان لیدر حاجت و از زیر همه احتاج بر آمد
زنپ نام خواهر بزرگ حسین و فست که ادب و چپند فست که کردگان
غنیاء برسم تنه و است و صبطاح افغان عارت از خیمه بزم شد
بخدمت اقدس آمده فرمان امان را از نو فست که عفو و رحمت خدیونان
صد که روز بعد با ولدان محمد و توام و تب و تمام و در افغان ان مشور را
تبع تارک افغان را در سر مایه پنهان و استظهر رخسته در بارگاه زین قبا که در خارج

دروازه بابا رود و محصلش از حضرت بزرگه بیوق افغانه بجز برفت
با بوس سربند و بنوید جان بخت و رحمت بهمن گشت و فست که دلا
نظر قبول با لب و غنایم که کین و از نو ادب و شمس محاسبان بیرون
بجو بکنده که را بدیران بسیار غنایت حسین بابا اولاد و اقا رب
منبر عام و ما را که بخت روزنه مارند از ان و کین شمشیر در انولات
مقرر شد و بهر خفا خان ابد با برادرش احمد خان و بقا از هرات
فرار که بخت مار فست که حسین انهارا گرفته مجوس فست که در روز تصرف
فست که ایشان نیز از فست که بخت و بدیران امان ظاهر و شمس
رحمت بکین خفا خان شمشیر ایشان شده ایشان را نیز با مور بارند
و از ریاست دیوانه و بهر شمس بخت کف در هر یک مقرر فست که فست که
علی و شمس که کرده شمس فست که موسوم به کین و متعلق بکین و فست که فست که
منوب بخت سلطان بخت فست که شمس سلطان بخت بخت فست که بخت
سبقت بسته در بدو در هو کب و دلا بخت مار شرف اندوز کاب
خدیو داد کرده شده به حکومت ایدر تو فست که ایدلاده قلات با و فست که فست که
مندا را رحمت غریبان در فرار کوه کین و فست که فست که در کین است
و شمس بخت کین خا دیار و بهر کین و الا و بران و فست که فست که
کین و فست که فست که فست که فست که فست که فست که فست که فست که

و چون تقدیر شد بزمین بکنج دیر شریعه و محلی ذیر ملکیه محول و موقوف شد
بعد از آن عظمی بنیان مسجدی بجهت از برای انداختن آنجا علمیران جهان بیکدیگر
درستان فیض را آیتین در فبق مصطفی است دانند باین فقه در عده ماه صفر
حضرت حضرت از ران و روانه در آن وقت بدر اقلان فقهی
در بیان توبه بکوب مضمون بکوب مندر است و نیز غزین و کابرتونش باصفان
قبلین بجهت کوشش بجهت علمیران جهان طورا روانه شدند و بستان و با
علی حضرت پادشاه و لاجاه اعلام در شهر تهر بجهت فقه فاشه شد
در نظر است باین طعم صوبه کابرتون نو در مقرر گردید راه اشرار
مانند پادشاه و لاجاه نیز در جواب فقهی بجهت در بختی بصبوبه داران
تاکید و فقهی بپناه و قلعه در راه کابرتون در سر راه بجهت فقه فاشه
شد باین نمایند و بعد از رحلت علمیران جهان برای تجدید یاد و آرزوی بطلب
محمد علی بن قوامی و ولد صلاخان خان راه عده امرار ایران بجهت سفارت مامور
و پادشاه باینجهت جواب بقی را اعلام و در کورسانه بجهت در اوایل
کار شد مامور افغانه اندیا بسمت کابرتون از فرار فقه فاشه بجهت از غایان فرود
نشان بر است بید راه و پیشه انظار بجهت موقوف شد اما تاکید است
بعد از آن نظر بدو تقدیم و ما بین هند و ایران حقوق دارد از خد مملکت بجا
کعبه سامان محبت را از دست انداز بجهت فاشه محفوظ و بر عایت رعایا

۱۸۴
و اما اندوخت اید بوند راعی و موقوف دارند و در کمال شکر مضمون بکوب
جهت فقه فاشه را باینست که است آن فقه فاشه و از رانجا با بک
سر فقه فاشه اند فقه فاشه در فقه فاشه فقه فاشه در آن نو در فقه فاشه
ابدا در فقه فاشه و اید بوند راعی باینست که است آن فقه فاشه و از رانجا با بک
فرار نمایند و در حال این حالت سوم شد و از رانجا با بک کابرتون سر راه
مأمور و فقه فاشه در آن فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه
از رانجا با بک کابرتون فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه
بعضی کافان فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه
بر سفارت بر سر سفار خلف و عده فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه
فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه
غزین و کابرتون فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه
در انولایت فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه
رساند محمد خان و ولد و منند و اطلاع نامه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه
جواب بک کابرتون فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه
نزد فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه
صد و پنجاه یک بوند فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه
عز و صد و بیست و فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه فقه فاشه

بهار زور شیر باز دجام تمام از شکر برآمده به درت بجنب و شروع باشند
 توب و هشت که از آنجمله به غضب خاندان کشته جو را در آنوقت
 در رکاب حاضر بپوشید انجمن است موز فخر موزین اب بر کشته و شیراز
 احش با ایشان در او کشته تا با تیر سواران که همان روز غم مند
 خدیو است کثیر متخلف که بسته اطراف است و از حوض بنویسند
 از یک طرف بکیم و الا تو بهار است که کوب را بر دوازده کشته شده بهر
 بقایان راه هم بر دوازده طایر دهم کشتیان عقاب رزمین باب عرف
 دایره است طبع تو بهار برق آثار و از یک بن از خط چاره را بر دوازده کشته
 صفت بار خسته زلزله و شبستان ثبات برج و چهار در اسرار قلم کمان
 احش شده چند روز قلم میزند سواران شش دیده میان شعله شود و شرار
 بر خف چیده خنجر تاب و توان را از خف سلب میزند روز و شب
 ه از ده هم ماه بهر امر که روان عجز و ناتوانی دارد و دبار سپهر بنا و زبان
 نادانی با دارا تملک با بغل استخوان است اعتراف بقصور و ناتوانی که قتل
 سپردند و یک شهر را بایق در نظر اندک سر کشته اند و خزان و حیرت و خیر
 خانه بادش هر درارک به غضب طایر که از خطه ترفیع متعلق بر زشت
 شانه که نصر الله مرزا در سابق از تملق قریباغ به پیشه سرکش غورند و میان
 و قتل و ضحاک مکرشته به ترمین را پیشه و بجای ایشان را تصرف

در انجمن را حوا

و انجمن است را مجوزه اعطاست در از ده در دست و چهارم ماه نور از
 راه چهار یک که در او دبار سپهر و شرف اندوز نقیض
 خدیو که کشته گردیده مقارن انجمن عزالیض محمد خان بصیبت فاش
 ملحوظ نظر فرخنده شده شد مصمم که از دولت کور که نیه او را به خواب
 میدهند و حضرت اباب لهنه اصبر و اولان دیوان را بجا
 یقین بنامه های بی بی شاه و الا که کشته شد بین مضمون قید عمر
 خان شاه و دوازده ان محمد علی خان سفارت روانه دبار سپهر و قدر از شاهر
 در ضمن است راه فرار از شرار بان شاه و الا تا رنجار و از جانب ان حضرت
 نیز تمهید میطلب بعد از آنکه بوعده ان شاه و الا که کشته شده و دارد
 فاش مکرشته بعد از آنکه خلف و عده طایر شد و دیگر بر اثر کشته شد و کشته
 روانه ششم الکاک یکبار متجاوز شد که او را کشته شد و بجواب
 نامه بنویسند و اولاد در باب و عده کردن و انیا خلف ان بعد از آن
 و بعد از ان ایچ را در خلاف قاتل سلف کفاه داشتند و جواب نامه میفرست
 بعقد تعویق کشته شدن همانا شاهر از یک کشته شد و انرا در دلیلی که خواهد بود از
 دفع و تخریف شود و انچه در تصور و از ان غنه بایران راه پیشه بود زیاده بران
 بر ملک مستوران واقع شده مضمون ان که البته مثله انطافیه ضرر طبع معتر
 شایر میسر شد و این صلت را هو خواه یکدیگر میسر شدیم متوجه پیشه انجمن ششم

روایتان در دودبار ملک شان مشمول عفو و جود جهان شدند و انعام
بجز امواج در امور پیشه بر ارجاعات بجز خدمات مرجوعه را انجام بجز اولاد
طایفه را در ملک غلامان مطلق داده در پست ششم به مزبور وارد
در بار عز و جاه شسته و از ان بکافور الضبط تسلط و حال ابودمانع شش
کابین شده بجز عقین و با آن دیا طریق اعطت پیچیده و در
سیم جلوه الا فرقه قدیم استقامت پیش آمده قتل را بفرستاد و از خیر و بد میر عباس
پیش از وقت بر فراز کون اعدا شد شفا قمار محکم که بوجوه عظیم
از مردان کار و لایان معرکه کارزار را فراهم آورد و اسانها را بوزنم اسباب
خود در ایر استقامت و دله بجز غازیان و بسته بسته شفا قمار او پسته
آن بنا بر قوراس اسباب استیاری سرخچله و ت قاهره در هم کشید و در
ایشان عرضه شیخ ها ک و زنان و نوان و دله عباس را بفرزاک حش
بد که امیر آوردند و در ضبط و ربط امور ان نوید بفرستاد و در خیر و حال ابود
واقع است بچشم آراست مردم فرودین و در زر ملک بهار و امان اندیار
هر که زمین از ان دله و راز منیت کوشه دستا بخود حش شد و میان **دو**
شاهزاده خان بزرگ و در لای بایر قل بدرگاه مع در فرزندانش بنی است سلطان ایران
بجز در ایقاعات و ولایت نصرت لایت عازم هندوستان و فرج بعد
انفت پیش نهاد عمت خاقان کنیرستان بوجوه نصیب از فرزندان

ازاده کا کاه ششم

فرزانه کا معار و شاهزاده ازاده نادر بار از فرغانه روار محاکم ایران در
اندیش میگزشت در کاب امیر فیضی و پست در ضایق میرزا در شد اولاد
هوران اوقات بر سر چکران پنج مکر داشت ولایت پنج را به خشن پست
دب خان پست ریکر یک بهرات سپرده و بجز از غازیان را بلی فطش اینجا
که انشته و با آن مملکت را ضبط و طاسحه از راه خجاک و بامیان دله
ار در نصرت شش و بجز خیر و نور و دله و خیر شش پنج به سر نوکب سیون در
ما در دله توقف داشت بش ازاده امر دلا شرف نغز پشته بود در لای و افول
طفو شکار از کار زرم بکار پستند و بجهت روزگشته امور ان حیه را م
ساخته باشد شاهزاده بروقی و خشن و فان ریت افزاز توجه با ولایت
کشته بیفغان نام قاتقان و تا ان زمان در مقام محالوت است
داشت با سایر سرکشان ان ناحیه تاب مقاومت نیاورده سالک
طریق به منیت ش فرغانه بران ولایت را با شاره شاهزاده خان فطش
و عازر از فتنه و نگو در حوزه رقت دارد است و دله در آورده در شاران
امیر فیضی پست بر لکه و صبر شده چگونه را مودض قوام سر بر سر در مجده
حکم مبارک چنان را و فرغانه پست شاهزاده راه نورد و طریق اشارت گشته
بدر از دله و بک بهرینه و در غوق را در کاب بهر گشته در پست و چهارم بهر شب
دارد در ش خدیو کا کاه گشته روز دیگر حضرت طهر الله علی خطه ع کرج در

پرونده مقربا به طبع خود در شتاب که تر کعبه و سکه مال افزا در پیش و در موضع سمع
داورد و از آن افسر کعبه که خبر کرده بود در البرز کند و از آنجا به سکه می کش
ایشان شکر کعبه استانات جنگل در حاشی در آنها سبب
بسته طهارت و مکان بعضی اوقات از دنیا فراموش می رود و حرارت طهر اندک است
سپه لارا در بیکان حکم دالا عازم می باشد که شسته اول شعله سیف
دخشان غازیان به برادرش شقاق می کشد ایشان از فکر شور و دلیران
احراق کشته مغلوب شدند و شاه اهل حاکم می کشد و فرار کوه را
کمیگاه کین و قرارگاه بکشی که زن ساخته بود از طرف آغاز جنگ و دست که
رزم را بر دلیران کشد که از سبب شام حکم مضاعف کوه بکشت
پس بهین تصور ازین قضیه پر شور به میان عزم می کند که راه نیافته امیر
خان قرقور ابایت ادربایگان به غیر و غوغا و بغیر برادر سردار کریم
به برادر ادربایگان یقین و مقصد داشتند به عیب که آن سمت
بغیر مکان پیشه و نادب انظار و محظوظ آن نوعی و حاشیه مشاطه
سربس معوی باشند و دریا نغمه ماه و خنده و فحاشم میام پریم
اعلام نصرت طارزی بن شاه جهان لایک و متر ازین است امرها فیض بود
مقودن شده و روانه راجه محکم متین بسته افواج قاهره چند از
فوج فوج از آن جبر گشتان شان کشته کوه به منظور نیز متعاقب عبور کرده

اگرچه تا حال سوم

اگرچه تا حال سوم و در تنویک کشته و در یک از روفانها حجاب
بدون سینه کشته و بر سر شده اما برنهار قاید اقبال خرد در هر یک ازین
روفانها نمونه بحر ذخار داشتند و در بار و خوار و مجبور و کدر پیداکه سواره با بار
در بسا از آب که خسته و خسته تر از پیش ازین لاهور در نظرف
آب و زیر آبدیگر کرد که قند خان کوه کاه سر را فریست ساخته است
خود را از فرشته بفر فرادلان موبک به یون بدیده ایشان چو در اسرار
قرار آن مشت خاک کاسیده امان کوه کوه دالا نیز تعاقب آید
کشته در آن سمت روضه سادات سپهر نمون و معارفان
آن فوج را بنه نهد به سر کرد که زمین دار لونه کسک جمعیت را
انقلا و کوه بدار از کربا خان خشم صوبه دار لاهور آمدند در محضر شمش
کرد و لاهور شمشه دیده فرادلان کشته فیما بین کار سیر و او نیز انجاسیده
ایشان نیز پیاران کشته پوشید که معذور به مشارع و حلقه دام
کند دلیران رما جسته به برادر و موبک منصور کوه لاهور باخ شعله به مقر
کوه به غر و جبهه کوه ذکر با خان چهر معارضه با افواج منصور بقتل معارضه طلبت با نوردید
کفایت خان کبیر همت خود را بطلب ایشان بدربار عز و شان فرستاده
خونیز روز دیگر به سراسر کشته فلک نیسان فاکشته یک یک از چپ
از چپ نیز کس به کوه دایر و دیگر از چپگاه حضور آمدند کس کسیده و از دست

و انچه تقدیر می رسد خلاصه خافه خردان در پست از نزل کو با حش
ورین طلا و کمر خنجر و شمشیر صمغ با عنایت و نوازشات و بکر در باره او
میداد ایالت لاهور بدستور باو محول و موکول گشته فخر الدوله خان
نظم صوبه کشمیر راه حکومت معزول مردم کشمیر از حکومت او کناره گرفته
نوز و داد و اطاعت او بخیر میسر و مان در لاهور توقف و درشت باز نیات
آن ملک سرافراز گشته روزنه انولایت و فخر خان صوبه دار لاهور
کرشاران و در کباب سعادت اقران پس محمد و ابوبکر و در کباب سعادت
سر بلند و فوجی را بقیه فرخنده بمحضت معبر و حشتمه مترو دین را در دانه
ارده نمایند و در میان وقوع جنگ میان فیض علی و حضرت خدیو گورکانش
و جنرل محبت شاه پادشاه و کنت کشمیر شاه جهان در وقایع آن ایام فخر خان
بعد از آنکه در السطنه لاهور بخیطه تخیل درآمد بعضی استادگان بایه
سر بر کرده نایب رسید حضرت محمد شاه پادشاه و لاجاه هندوستان
از اطراف ممالک متحول بسجع او در سپاه و عازم مقابله
موکب فخر شاه است موکب جهان روز فوجیه پست ششم شهر خوال
از لاهور بخت و از روهفانها تر رفیع بود و روز ششم بمقام شهر
فرقه دار و سرباز شدند و از آنجا بجهت تحقیق پوستانه محمد شاه
باسیحه نزار مردم و نزار رنج نرسید که ده هزار عراده توپ از درونان

بقا انگ

۱۹۱
برق انگ و سپاه سراسر رزم و آلات جنگ دارد و محرم موسوم
بکرمان پست پنج فرسخ شاه جهان آباد گشته و فخر خان فقیه علمیه در آن
خان آن را بپشت جهان را جارس حمله بود و جنب کمال روان و طرف
دیگر مشکی بکسر پوستانه در آن بکان حصین و تورغان متین مرتب و لکه
توپ خانه را محیط اردو ساخته بعموم مقابله توقف و ابوبکر و سپاه شش هزار نفر
در سپاه و خوار خورشید است م را بقا و بقیه سراسر فخر خان و لاهور محمد شاه
رفته و شتر در فخر خان احوال او را که چنان را بوضی رسانند و بعد از روزنه عفو
ایشان موکب دشتان در روز ششم ششم آن ماه از سر آمد
حکمت و دلاوری آن ابرار را که در روز چهارشنبه نهم ماه و ابوبکر
انباله و تا کرمان سر کرده شد و درشت گشته حرم محترم و بنده غرض
ببر کوکامی فخر خان است و فخر خان در سپاه سر کرده کان در آنجا گشته و در خنجر
و هم ماه از انباله حرکت و پانزدهم کن طرکه شاه ابوبکر و محمد نزل و فخر بنیاد
ساختند و قراولان نیز شب بخشنه بنور بکوال و در محمد شاه رسیده
مورفی گیش و در سپاه کیر از گوشه کان کین را زده و بسهم دیر در سر
و شجانه و جعفر را قید و بند و نور ازنده و سیکر که بر اعظمیسم بکشت
کرد و مائت سرباز گشته توقف و شب بعموم بنوم ماه و ساعت از شب
گذشته چند نفر از قراولان و لاهور و کرشاران را بجنور و لاهور و در تحقیقات

زبانه ایش بعد از پیش برادرانه سر عظیم را با دست برادران اعلام نمود
 و در همان سرانوقت عجز از یک تازان در آنحواله از در غم و شتاب غم فراوان
 پیروزان خیر سر از نور تا کمر شش گریه گرفت و چهار گریه آن
 گریه بار یک ده گریه دیگر از آن پیشه در شش مهر از یو خدیو جهان برون
 شربش را از دست نهاده از جانب شرقی و غربی از هر محله شاه فرستاد
 و هر یک سمت خود را لحظه و جا و مکان نزول و عوارض زمین کشف و
 میدان جنگ را تحقیق و در سر عظیم آید و خوار بگویند و از آن
 روز شنبه از دهم رلالت جهان شایان از شاه آباد ستوبه نماند و ده کرد
 واقع گشت شد و در یکشنبه نیز دهم شکام سبج کو اسرمان
 نصرت یافته قول یونان بر شاه نصر الله میرزا القویض و جوار خوارین را بایه
 کزین جناح کو ایرها فی نهان شاه فرستاد و خود با فوج از دلاوران عت
 دینم از روز گذشت و در دسرا عظیم آید گشت شد چهره نور شمشیر عظیم
 بود و بسنگ و آجر بر او نهاده و حاکم انباله و امانی با ستیقام قتل
 در باطن موزر گشته که بر شمشیر حشمت یکم و الا لوتی که بر نور بسته ها
 انجاست از نیم جان کشته شده با بوس یونان بر گشته شد و از آنجا
 سر کوکان فرادان و نفر شربش را از بر دوش و نان خور شده مجدداً بر
 فرزند و از راه شربش به برت او نهاده بنظر اندکس گذرانیده درین

و از کوفه ان بنام نواز

و از کوفه ان بنام نواز استی بعد از آنکه بوضوح پیوست و محمد ش
 از دست و قراولان با بد خورشیده همان مکان را در جوار محکم است
 حشمت خود شربش را از دست نهاده و در آنجا از راه و از راه
 و هر طرف جنگ است و درین سطح شسته نزول گویند نصرت
 اینک در میدان جنگ شد نصرت چهره را بر و باره بر محله
 میراث شد که کفایت شد و در خط سبج آمدن شش کفایت را که
 به سمت شرقی از راه و از راه شسته و در طرف پایت میان گریه
 و شاه جهان را بدو واقع است میدان وسیع و عرصه عوارض و روز
 گویند فرزند و در آنجا رافع رلالت عالم افزو گشته و اگر محمد شاه بقا بماند
 بجنگ پیروزانند الا از جهان راه ریت توجه به سمت جهان آباد افزان
 و موبک به یونان روزه شنبه چهارم قنار طلوع فجر از نور حرکت و از
 ره خانه فیض گشت و دره فرخنده از هر محله شاه مکان عوارض و دیدنیام
 حشمت را در آن مقام افراشته و خواجه نواز دلاوران ظفر فرجام
 تا نزدیکی مع کمر محمد شاه جوار علیا رسید قناریان نواز را به با و با
 نوز در اوجا رلالت شربش را کاشان نظر تحقیق اندر حشمت بقوه است
 بر حشمت فرزند شکام نام بعضی آید سر سید و بران الملک سعادت
 خان و صوبه دار حشمت ملک عظیم و عظیم امر از سرستان و بر سر

هزار نفر قتل و کوچانه دست داد تا مبعوم امداد محمد شاه دارد و پناه پست
شده و الفور عمر از پناه نصرت بقایه او مامور شده اگر چه همه جاه
نیم فرسخ کجا پیش از محمد شاه جولان گاه قبول نصرت پیش بود از کفر و کفار
سردزنده گرفته مراد زدند باز فوج را همان شب برتر کرا و فرستادند
صبح روز شنبه پانزدهم از آن منزل حرکت و خیر و خوشی نه فیض داشت
جهان آباد جبار است تا دریا قبول کجور سنج و نیم فاصده و الوجب کوه که
جبار کبریا آغاز نصرت کوه قتل نصرت نمون رسد قول قرار دله و شاه
زاله نصرت میرا را تعیین فرمودند از جانب شمال دریا قبول تا عوالا کرمان
راست قرار فراد و شهر یار کفر گیر ما بین ده فیض و دریا قبول میرا بران
کره ن نظیر حشمت همین برابر ملاحظه لوریت و موضع جنگ عازم ارور محمد
شاه شدند و عرض راه قرار دلان در شب بر سر راه بران الملک
سوارت خان مامور شده بودند و الو خبر آوردند و سعادت خان در نیم
شب از پناه خور بارو محترمشده رسیده و قرار دلان عقب
بارو ادر رسیده بسیار ران و باب ادر غارت نموده پس
آنحضرت نیز از محاذات لشکر محترمشده گذشت به سمت شرق راه
اورا بقضیه نیم فرسخ رسید آن سطح بود بر اثر زلزله بسیار و بدوق امر
ادرس نصرت میرا بقول همین معنی و در موضع نصب لوار قرار گرفته و در ثبات

آن حال سعادت خان

آن حال سعادت خان آنگاه مشغول شد تا آنجا که به دست او امانت کوه اند
چند از محمد ایران بود و صده غیرت شریک را بر شامته از راه غور امانت جنگ شده
خان و ران سپه سالارند و شان و دو صده خان سردار قتل خاص داشت هر
عمر از این عده با عادت او از جبار آمده و تو را رخواست و سینه شمشیر با
پوشانها سرنگین حشمت و رکن انگشت سینه جنگ نموده و غیره و
عرق محبت محمد شاه کشته او نیز نظام الملک و صاحب صوبه ادر
حاکم دکن و در غلط امر ایران و ملت بود و قتل الدین خان وزیر المملکت
و بانه خوانین صوبه داران محبت از خدا افزون داشت و است و شجاعت
و اسباب استخوانه پرور آمده در نیم فرسخ رسید و جنگ بشت بقور و
خفت بشت بشت تو میغوف نموده و بعضی بسیار شکست خوردند
و همچنین طول آن کرد نیم فرسخ بنظر آمدند که کور کور فرزند از زمین چنین
روزی بود و الفور عمر را نصرت بسیار و هر سیمن و غور و سر و برادر است و
و غور حشمت بر پشت کردن خواهم سوار و قول ها فیرم تقصود نصرت
میرا و عمر از غورین نامدار کشته تو یار که توان راه رسیده و جنگ سخت
اتشرف از آن برق رنگ نمیشد درخت لوارش از لاله و لاله
که نشسته در امت آیت یوسف یغی المومنون بنصر الله در عرصه
از نگاه افراشته شده و ده با انواع نصرت قرین و با رزان عرصه جنگ

بنو توبه میدان بزد و عارف سو که زرم کشد زین بقلولش که بکیران
 سرگشت که اکثراً فخرچکان بود برون رشت از هجوم صفت کشیده
 شوه بر هم رذن از خاک دیوار شد از آمد و شد مرد بسیار
 عبا و خرم نه که دما هر فلک چند کوفه در کمر کشید سر بخشم
 بنوک نیزه دیدم غریبم روپن دلوله بر جوف مشتین حش
 و بر چسم ریات کلون بر نرخت سپهر را شفق کون حش
 چو چنان طنین بلند جوف نشد جوب بر بشار انگیز بر خستد مباران
 جوار و دها دران و نوار دست پستهای آفات جوش و ز
 سوار و دران مانند کور در خشم و چکان توایم اسپان غلطان
 شد در دوسر گشتن پند جاب در دیا خرم سرگردان
 مائه و سوره شک میشد جابک سوار را از کربس پیرایه و هر
 توپ و دمان تشنه میکش و زبان نه شرر برق هستر و خشک
 میگردید القصه از پستد ظاهر القضا چهار جعت نایره جوب
 و آتش طعن و ضرب شمشاد و این زبان نه نایره حامیه و صف مله
 میگردید زمین از گرد و زور و پیرایه نقیر اذا ذلزلت الارض
 ذلزالها و صفر صدار فایده شهاب نایب در کوش جان مراد
 برق جان نشان صورت یکا و البرق محیطف البهار هم در دیده

دل جاده پید

دل جاده پیداد و کوه کوه شک برق لنگ نقیر معینا و جمال شطین
 بر زبان طاب میسند زبان شیخ معرب جابا لوق و الاعناق بر زبان
 قاطع باد میسند **ملفه** شد از دوشه آتش زرم کین: زخم گشت زین
 سر از زین: کوفته زده و شکست هر دما: فضا بر جان شسته چون شب
 ز نوب سنانها رخا را گذر: شد چشمت زده بر سر: ز غلطیدن گمان
 در صاف: شده پشته بر پشته خنجر قاف: ز پیا بر شسته و
 پشتهها دران عصه را بند جاب: تا اینکه سعادت از شکرمندان
 رو بر رفته یکباره بجانب نریت نشسته سعادت خان و شام محمد
 خان بر لوز زله اوه در هودج بدین فید قرار داشتند بهمان کجایا اقربا
 و اتباع خورنده گرفتار و خان و ران سپهسالار و داریا سلطنت بود
 زخم کار گشته یک سپه او مظفر خان بر لوزش مقتول میا و شور خان
 و له دیگرش بقید اسار در آمده و مخوف نیز روز دیگر بعیت خشم
 و کار کار افتاده بود در گذشت و در خان سردار توشن خاص محمد شاه پاشا
 به لوز خان و یاد کار خان گو که و شرف خان و عیسیا خان و عاتق
 خان و عا احمد خان و از امرا و ستمتر لهنز با و تب مد نفوز و فرین
 مظفر و دیگر و سردار و فرزندش که باین پان عصه شمشیر زده ایگون گشته و
 جمع کثیر رفته بسده گرفتاران پو شده و محمد شاه بطنام الملک

و قمرالدین خان وزیر اعظم خورشید پناه بنو صفوف و اعلام اعلام
صورت نمودند و بکوشش بزرگ شده دست بر زمین زدند و این
چند مرد و نیکان که بکوشش نهار پادشاه و امرا باقیام بسیار
و ساسه پیمایان تفریق در آمده تا عصر شک عرصه میدان از
سپاهان خدایا و باج و کشتگان شون کویر بود و قوچ این شیخ
نایان چون محمد شاه اطراف قورغان خود را بجهت جردن و دگرگانی
استحکام دلو که بخرود کرده شکست سپاه چشم کردن را ازین دور
نداده از طرف بمباره او را مورچه شده بتدبیر راه فرار می برد
چشم کار محمد شاه بخطر از اینجانب در دست خلع سلطنت از خود که افتر
سر در از سر بر گرفته و این در امرا بشواری تمام وارد و بار سپهر ام
کویر و جردن پادشاه و پنجاه عازم در راه اما چون حضور بکلیان آمدن بود
بر رعایت نسبت ایام و نیامین تحقیق دست از جانب حضرت
ظفر الدین پادشاه میرزا را تا خارج راه و عافیت استعجاب آن
پادشاه و خنده حضرات و امور و کسب نام در رویه پیشگاه معهود آن
حضرت نیز تا سر دین خیمه مبارک راه در رسم اعزاز و بجهت از انجا
دستگیر در مقام شایسته امین سردار دست حضرت را
گرفته و در سینه های خیمه نشین خود می شد و تحقیق زمان حشر

مالک احمد پسر

مالک پسرستان بدست تصرف و تانوریه در آمده محمد شاه پشت
از در دربار که خاقان همان بکشت بود اگر امرا از جانب چنان میزبان شده
چنین معاند بود و بعد از آنکه شاه بفرار طرعی که خود را بخت کوه با انواع مصلحتها
بج دست از محاصره او برداشته روزنامه با امرا در دست از راه خود کوچ
که عازم اردو طرعی می شدند و بعد از آنکه پادشاه از دست آن خاندان
والا تا خیمه نشین پادشاه و سایر امور مردم محترم او در کنایه بکشت از درازا
عبدان خان رکنه راه از اعظم امر ابو جعفر مامور بود و همه حاضران
آن پادشاه و الا جاده خود موازم می نمودند و شرایط می شد که از سر بردار و از اینجا
رو چشبه عده و آنچه می توانست در دست بجا بکوشید و در دست جهان آباد
داشت حضرت که در در چهارشنبه مقیم ماه باغ شعله و مقور که به عروجه کویر
و یک در اینجا توقف حضرت محمد شاه را برادر کرد و لازم می داشت تا بهر خدو
بحر و بر درانه شهر که در روز غم از باغ کویر و سوار و غازیان از آنجا تا در
حصار دولت سر از خیمه پادشاهان بسته با انداز نام معتبر از در بختها کران
بجاده قشقه از سر کار پادشاه می شد و قور راه از آنجا تا به طبع
اندک پس از آنکه پادشاهان و در آنجا تا به طبع از آنجا تا به طبع
بمقور که به دست پادشاه را نیز در میان کوه با دلو نور روز در هر یک از آنجا
شاه سوره افکار که در بزم حیات گسترده خدیوهای بزرگوار و فقیران محبت بدین

آنحضرت بپوشه فرخنده موافق عهد از اول قرار یافته سلطنت فرمود
 با بکایت حضرت شاه تعلق دالو و آنچه شریف و راه در رسم امداد و بمقتضای
 ربط ترکانه در باره آن است این پند معجزه اندام محمد شاه مرسم تکریم و تعظیم
 تسلیم تقدیم رسیده بشکرانه این عطف تاج کبریا علان جان شیر
 یافته تا مرعیه خانه در شاه پادشاه و فایر سلاطین سلف را در دست شاه
 موهوب و مفصل شده بموضع عرض رسیده برسم نیاز ایشا لگو چرخ
 در دست خاص خدیو بهای بجز نال نظر عمت با بر این کنوز و خزاین
 جمیع مخازن سلاطین رومین با بخت از غنای آن برابر میگرد
 نیکنده دانه نیا زنده ز قبول آن جرید اما بنا بر بخت پادشاه و دلا
 امینه این سؤل نقش بر پیر قبول گشته معتقدان زمین بصب
 خزاین بکایت بخت فرخنده **ذکر دایع نور علی بن محمد بن حسن**
یک و سیصد و پنجاه و پنج چنانچه از جیب کجور شاه سپاه سردار شاه
 در بایه پیمان عرضه جهاند بهادر در سفند یا رسفند از سهر قدان ریاض
 در دروازه خلافت کفر از طرف جویبار بار نزول گشته بودند دست پشته شمع
 شاه شجاریه مشاجره در هم شکاشد و این شمع منجمحات و خیال
 چرخ دست نطاول افزوده سپینه کمر از غنای کار در حال حال
 و کلون قیاسان کلشن را از بس بلی روبرک اریان و طراک گشتند

دار بخت

و از جیب خفته همان روز در آوردند شب سیزدهم و پنجمه عید نوروز در محفل
 اقبال و خردین لوازم و نقد و دفع نیت نشانی از خلوت و اریحیت برای
 خاص حد و مرز و دوستان گمان قور باز و قور معرغا که آن صبح شام
 بنوب و غارت آن شهر و بیجا کرد و دماه فغان دلو ثابت قدامت
 از غنای سه برکت و سپهر بر سر گرفتند و صاحب کلان لاله و کل از تاب خیز
 چهره برافروخته از جابر شد و شمع ندان و چنان از چهار تنه نیت و نشانی
 بر دوشته قور و ستان چار بگوشتان فوج بر خاسته و بر خاسته
 ساز و برگ عیش و کلامان صاحب شوکت کشت شاه ایران
 صنوبر و لاکلکون پرز و در کمالش افزوده خاوی که در سلطان در قور
 از غنای هجوم شکر با حیرت روزه بر جا خفته گشت مانند خفته شاه
 با شرف و افزوده چار است در کاف روز شنبه طرف عصر خدیو عزیر
 محمد شاه را بقدر تمهیت لزوم رشک بیت الشرف اقبال حشمت
 و زمانه مشه عجب رش و نقش عزب بر بخت بخت اقبال انکه
 در شب یکشنبه با نوزدهم بدون اینکه از جانب محمد شاه اشاره واقع
 شود و لوله نشسته و غنای شوب گشته به عو از این عوام با ایداره بر
 حاشی و بخت از سپاه منصوره در شهر نزول نموده بود در او کشته در مردم
 دست دراز کرد که کفر چپیدن از کرا بران را به شیخ نافرمان و خیز

شکر شور و شربت و امرا و تصرف شکران بوقت ما مترداد و
بیش از تسلیم و پذیرش شورش بنای خان و اما دفتر الدین و
شاه جوان و از اعظم شد بجز بفرمانده رفته مرتب فرستادن
بشر و برودن میلان شده بجز در مقدمه زبور در خارج حصار شهر تحکیم
عظیم العزیز و فولاد خان و عربان است کور کانیه بجز حکم والا مامور
بکشتن بیش از شش و موم التهارا با چهار صد و شصت نفر گرفته بدر باره
خبر دهک عرصه شمع پاک گردیدند و در قایم بخت افزا میکه محذره سراج
بکرم کور کانیه را بجهت شاه فرستادند و خطبه بکرم بجهت اسباب سوار ایشان بزم
بکرم کور کانیه در چو شمع کانی در هجرت محاذ الوان و الوان خاص را در شب بکرم
منقطع شد و در شمع نور و تا بکوفه ایام و لیلا خیرت روز نور و در شمع
شب قدر شده هر روز فیلان کوه پیکر و آن منظر و شیران
از در مهابت و بران صاحب صلابت بکرم مرا بخت شد روز
یکشنبه است و نیم ماه فروردین شاه بفرمانده بیدار شاه والا جبهه رفته بفرمانده
مجلس شرفی آداب و درین آن سید علی عثمان مرادید و وزیر
بکرم کور کانیه در شمع نور و الا تبار چند قطعه الماس نیز بکرم کانیه
افید و بخراسان بکرم کانی و بکرم کانی بکرم کانی بکرم کانی
چو کشیدند و شب شنبه است و نیم ماه فروردین آن السعدین

افغانه ظاهر

واقع شد و در عرض چند روز در غلطان خزان و بخت از بخت
مقرر شد و در حد بکرم کانی و در طرف زمین زمین و ادرا و اسباب
وضع بکرم کانی و در بخت چند آن بکرم کانی و در بخت اسباب و در بخت
نویسنده انعام از خضر و چهار آن جز آمدند از آن بخت و در بخت کور
کیکادوس و خزان و قیاسی روم و بخت در بخت اسباب و در بخت
در بخت اسباب بکرم کانی و در بخت در بخت اسباب و در بخت
صدک روپه است صرف رصع آن شده بود و بخت و الا غلط
والله سوار و در بخت و در بخت اسباب و در بخت اسباب
سابق و بخت و بخت و در بخت و در بخت اسباب و در بخت
در بخت و در بخت و در بخت و در بخت اسباب و در بخت
و لکها از نفقه و در بخت و در بخت اسباب و در بخت
رکاه حضور شد و در بخت و در بخت اسباب و در بخت
فوت او محصور بکرم کانی و در بخت و در بخت اسباب و در بخت
قوان شد بیدار کوه توان و در بخت و در بخت اسباب و در بخت
خان بکرم کانی و در بخت و در بخت اسباب و در بخت
امرا و صوبه داران و در بخت و در بخت اسباب و در بخت
بخت و در بخت و در بخت و در بخت اسباب و در بخت

خطیر و فزون از حد تحریر شد سرکار چنان پادشاه باشد و نظیر بهر کار
پادشاه و الا ایچا که نشسته بآن و سیده ابواب منت بر او برتات عامه
کوهر کاینه کشودند و بعضی دروس که صدر خدمات شایسته بوزناعات
شایان و بهجوم غزایان و ملائک و طفولان مس در حجب و در دیوان
در شرف غایت و محبت گردید و خیر متکاران از هر سیمون از
هر کسی بوقور از غرور حد و پیه شجرت رویه برسم نغم شفت و حاش
و عام از هر سیمون شجرت و غرور بزرگ سوک نصرت و فحاش
هر کس فراغ از رتبه و طالع از غرور و غنچه احسان خدیو پهل و درک
خط خیر و دیانت نصیب محمد خجیب و دلالان را از روز
سیمون ساحت و ارقام محبت و فحاش و دلا بایت
ایران غرور و ریشه با بهیات سیمون ایران و غمناک و مقرر و مقرر
در ورشته سیمون ماه صفر یک امرا و غرور و هلت کور کانه خلایق فخره
و شمیم و کار و مرصع و سپیان تاز و تشر و غایت و محبت و حش و غنا
ار است بهت مبارک حضرت محمد شاه را با فیه سلطنت هر
بند و بهفقد است فحاش و من سیمون مرصع و زب میان او
فرجه سوره شرا و راجو اگر کانه چنانکه عادت سلاطین هند و شاه
زنیت و دلو و تاج و کین و پاشا هر سیمون را کما کان بجزش

بقولش گویند

بقولش گویند محمد شاه بد از آنکه سر با سر در ار است است و اگر که خیر لطافت
پیکر آن هشت همان و باره حب تاج و کین و میان سلاطین جهان
فروز بخت شده ام مالک الطرف و هو ایک و بر بار سید
از حد بت و کین تاجار آب ز نور بر بار محیط اتصال حریب و علو
دلا بایت و تیر و بنا در و قلعات تا به برسم سیمون سیمون
محرم خاقان نظام باید چنانکه اکثر مالک شری و غرور و آب ایک
از قید غرور و کما بر این بق و صدر مالک و غرور و غرور
نیز قبول و غنچه و غرور و غرور حضرت محمد شاه بوده و رسم و عرف
بدولت و الا سیمون در غرور و غرور و غرور و غرور و غرور
هلت کور کانه رانجه مشکدر و در رضا جو و غرور و غرور و غرور
دلا و شاه و رضا و غرور و غرور و غرور و غرور و غرور
شاید ایزه کوشش بپند و غرور و غرور و غرور و غرور و غرور
در ششده در بر استان هند و استان تبارک کما محمد و غرور
محمد شاه را کما و ستار و غرور و غرور و غرور و غرور و غرور
هند و استان بنام و غرور و غرور و غرور و غرور و غرور
سازند و احکام مطاع و غرور و غرور و غرور و غرور و غرور
اطراف و راجو و کین و غرور و غرور و غرور و غرور و غرور

نیمه

بروزی که شاهر و دارا سکنه که جمع از من در آن و ارباب صفت اند و
بلایست رکاب های من هر چند روزی که منم و هر چند طغیان
از شاه جهان آباد است سر اجبت افزونه باغ شکر ماه را موقوفیم سر بر عز
و جاه فرخنده به جهت پنجاه و هشت روز توقف ایالت جهان در شاه
جهان آباد اتفاق افتاد و بعد از آنکه کوه های من بهر سبب راه را منحرف است
همه جا رونق خارخ آب و انک را جبر بسته از دهنه کوه است
بسیار کنه می یافت و شت به مقصد است و منم و هر چند طغیان
جهت آب منضرب خیم سپهر شام گشته بعد از آنکه نصف سپاه
از آب گذشت خیم موسم بهجات و شدت طغیان آب بود
و صدها جملات آن بحر زرف را بر شانه کینت پس حکم و الا شتیا
از اطراف جمع در فواج تا بهر کشته و کمر عبور غوغا هر روز موب
فیروز در نظرف رهو به طر عبور منم و لکن توقف اندیشه در منم
ماه ریح الثانی بنا خدا لطف خدا نه بکشته نشسته از آب گذشت
بوصف منیکه همه عبور موب بخیم کوه از دهنه کوه واقع شده
باز کمر هو اجد سر شتداد و شت و از شدت و اورت مرغ
از طیران باز میماند و جوشن این در بر دلیران شور خیده میشد
ذکر خان صوبه در لاهور و میان تا سر راه جتباب در رکاب فیروز

امشب بر دارا

امشب بودم مدتها در سر موته و از اینجا حضرت انصاف نشد و چهر
پشت نهاده و از آن بود که در شت و تخیل منستان به انجام کار کن
خوارزم منسج نشد و شوب عدل آن بود پوزند لکن از شاه جهان آباد
نخار ما هر گشتن را در حجب و توقف روانه پنج و مقرر فرموده شتیا
ملک منظر در صدر راه و امویه مرتب و مهیا سازند تا ایالت جهان
و الو احد و شو ابو الغضن خان پادشاه بخارا از شنیدن این خبر در کجتر
غوغا در شت به قرب استخبارات موب های من هر چند طغیان
معه خوار بر سفارست با عیضه خدایش آن بدربار غوغا
روان حش فرستاده او در شت شهر جبر لاهور و از شت کاه سپهر
نمون و فزان در جواب بنفاد موقوف گشته احد از علما زمان دیار را
نیز با او نسیق ساخته نزد پادشاه بر نور روانه و اعلام فرمودند در آن
ماب هر خان لوه قانزات حکم او و خیریت محکم منظور نظر او و توقف
جنب ترکستان معوضه خیمه معتمد سریشد هرگاه اعلا نوران
زین بقدم فرمان بر سرش انداخته و الا آنکه در شت اله سرار
گرفته باشد رزق بقدر خواهد آمد و بعد از درو بنیر حسن ابدال علم
اکت کمون خدایه آن بود بر اقصا جرقه منستان انصاف
موب کثیر شتیا ایچ روانه ممالک روم و روس و هر عالم قرب

جوار از جوار و انبساط رسد بجهت پادشاهان نشانی اندیازند
مقارن آن چایا و عریضه احمد پادشاه و انبساط و انبساط علم و ان
خان فیما بین روم در سیور و توفت اشعار او بشارت و منظر و ان
در کام ملک و مس سید لند اجعفر خان پیش کرک و غیره بنیول را
بشارت روم و سرد و یک قرقو تو چو پشیر بدو نصرت پیش را
بجایک و سنجین و در انوار کان جوار و صبح آلات چاه
رختنیر برسم از خان بجهت علی حضرت پادشاه کند جاده روم و محال
آن برابر پادشاه و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج
مقصود شد و از جوار بجهت افرا اینکه در او افرا همان ماه عریضه شد
رضایه میرزا بنظر آمد سید و ایبارش و الا و از روم و روم و الا
بجانب هندوستان آگاه میباشند و این طایفه و جمعیت موفور
از او بکلیه و ترکمانه و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم
و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم
مقدس و در هرات این جزرا شنیده و ایبارش و از روم و از روم
به چرخ و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج
انظر و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج
موت و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج

کنند و سراج

کنند و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج
واقع است محصور و بطرح و پورش و انکندن و پورش و انکندن و پورش
کرفت و پورش و پورش و پورش و پورش و پورش و پورش و پورش
و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم
نحوه از انبساط و در انبار کرد و در انبار و در انبار و در انبار
در آمده و تصور و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج و سراج
و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم
نحوه از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم
نیافته و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم
کشته پس ایات جهان بجهت مقصد است و از روم و از روم و از روم
و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم
خبر کوستان در ان و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم
و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم
مصدر و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم
و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم
و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم
کرده و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم و از روم

با رست سلسله پادشاه عمر و کردن عمران کشتن هم اغوش شمع جل
کشته بقیه رسا و سرخشان با بره انقیاد کند بشند و فوج عظیم آنان طایفه
بمنزله رکاب ظفر شتاب آتش باز می شد و کبک های یون از راه
پشت و رو چرخد جمال آب و نهضت فرخنده در غره ماه مبارک رمضان دارد
در الملک کا بر فورانجا تا سر کردگان و سپه سالاران افغانه انولایت
شرف اندوز جبهه استان سپهر بیابان و مورد عنایات
بیکران کشته شد و بهر جهت از ولایت سمت غربا اکت و بدولت
علیه ناریه احتشاش است و چهره از انوار طوایف افغان پیشا و رو بر
و هزاره و باقی ایلات کوه نشین در ملک مدانت انقواء پیشه
روانه هرات و کشتن فرخنده در اینجا مشغول بر انجام ضرورت
و یا محتاج و استعدادهای عتبه بهر تاجینه و ریایات حضرت لایات
وارد هرات شود و شش روز خطه کا بر مضرب سر اوقات خلالت
کشته به نظام مهم آن نور سردا شد و جواهر خانه دوز این دزدایید
اسباب فاضله شریفه در جماعت از هر هائی را با فید خانه و توپها بزرگ
روانه هرات ساخته صوبه در رکاب بر و پیش در احوال کان در باره خبر
خان عیط و او را بهر غرضین نامدار و عی کر ظفر شتاب را مور استیاق
در نظام آن دیار فرخنده و ریایات جهان کشت عازم سمت کوهیه

در بیان و کور

در بیان حکمت مکر بهای فیر بجای نرسد و کشتار خدا یار خان
و دو قایع از زمان خدا یار عباس سر زیندار سندی در ایام توقف
هایون در نا در آباد و طغنه بهای فیر به کشتار شتاب اخضر در ا
طراف افغانی است و در دشت میث کبک های یون فرستاده دم
از لخواه میزد و در یونیت و مندوستان منحر کشته مالک سندی
بعل و بعضی ولایات باین حالت روز افزون مشغول شد و در بیت روی
عقیدت بقصد جهان آورد و از غلبه خوف و در اسیر و هجوم شورش
و سو اس خیالات مست اس بجای راه دله از جبهه کریم پس
محاسن سر باز زده و خیر محاسن از ولایات کریم و بتا زانیمه ملک
خدیو کور کر کشته موسم رستان نیز آغاز سردیر غنچه فضا
مهر کریم و عفت آن سمیت پیش نهاده خطر خطیر شده فرمان
هایون بنقل اقران یث و محمد تقی خان بیکر یک فارس بن قون
نارس و کرمان و کوه کیویه و بنا در حکام ما بین که مامور مسقط بعد از راه
خشی و توپخانه و زواید قون با غراب کشته ها از زور دریا دارند
و تنه ها شوند پس ریایات فرزند ریایات در عظم ماه صیام از کا بر
حکمت و ما توپخانه خود از راه شکش و دیده جات روانه سندی و کشتار
و کید و درین از بر ضربت مدخل ریایات صوبه خزان و کشتن ملازم

و ملاحظه آن تئوین اوتین و بافاق خضر خان روزی پیش در مخزن و مرکب
همایون کوچ بر کوه برسم تپا را که نوزد طریق مقصد شده با وصف
اینکه تا مر آن سمت شش کوهستان صوب بوجایت الهی روز
باز در شش هفت روز پیش از او یک سولت از آن مواضع گذرانیده
در نیم شهر شوال و او دیره سمیعین کشید اگر چه سمیعین اولاً بقوله در ایر
پوخت اما پخته قرار و ثبات خود را در برابر خیز و فریزدن اقتدار پند
مشت خسران با لبات نازدید و اما آن سرزمین را مانند گیاه علفه
در اسب شش رشت با روش بار و سار دیده بدایره اطاعت در آمدند
هر چند در کنار دیار آنک که عنایت سنده و ضمیر جهان و شش
همه کشته را با خط خرم از خضر شکار شده و فیلان که توان
که همراه او بود و در خضر در دست یکدیگر اتصال دهند
اما چون دیره سمیعین نزدیک بدیاری آنک که کشته با سب
جمع و نهان در همراه بودیم پوسته کوچانی مبارکه و عله شغلان توجانه
هالون را با کشته ها از روز و دیار روانه دار نمرد نور لوار جهان کث
بجانب دیره غاز خان نهضت داده در پنجم ماه زبور دیره مذکور را
مرکز دایره ولت خشمه غاز خان و کشتن آن دیار روزی نیز
بدیاری فلک اقتدار آوردند تا مقلبات آن دیار و عرض راه

که از سوابق زمان

که از سوابق زمان که کشته شد و در میان خود دار و سوار شده بود و مقصد قلا و غیا
کشته مورد عفو و امان و سمیعین و غاز خان هر یک بدستور سابق بنیاد
و دیجات خود فایز شدند و شمول طغش در آن کشته شد از آنجا که خود
پهناک را شمس که می آن بود که لکان طریق ضلالت را اولاً بمنهج عت
دلالت خود بر تمام محبت پیشه او بردارند و او از شمس کشته شد
سازند فرزند خطاب بخدا یا خان صادر گشت که در دیار باب خود را در بر
و رعایا را گرفتار در طوطی و شرف خسته حکم مبارک را تقوید باز و نیز نمایند
و بنیک کون میید و از در و در بندر خسته بدر کاه میشتا بدیوار چهارم در غده
محمد موسوم مبارکانه خجسته سادات سلطنت کردید و نیز در آنجا بونی
اند که سید که آن آیه نجات در کوش خدایا خان از مفاصل مفتح حکم
بصحنی خرد لکه بخوار تو لیات تقایا یکجرات و بد صورت روزگار
نماید پیشه او محکم و منه و عروق را با شاز لکه نصر اله میرزا در لار کانه کشته
خود با فخر از غاریان در شب یکشنبه است و یکم ماه زبور بتقی قب نهضت
و یکشنبه از دریا رسند عبور و با یقین شش هفت با وصف گفته
انظرف دریا رسند تمام فریزه و پیشه و صوبت طریق شش خار راه
از پیشه بود و طغش روز با یقین آن مسافت بعیده را طوطی دارد
شود و ادب کشته شد و در آنجا علفیه و یکشنبه از غایت خدایا خان عبور

۲۰۸

بوضوح پوست درشت درون او اصلاح برزیت و عمر کوت
 نام می که در دشت پاسبان و آفته واقع و بجهت شهر و فرسخ
 از آب و آب دانه است برضو این که موکب جهان از دوهوچان
 مکان عجز غلبه از راه دیگر که آباد در دشت بجان زبور دشت ان قبلا
 پناه غنیت ساخته خدیو جهان پناه روز شنبه پست و ششم
 آنماه سپاه منصور را برداشتن آب و آفته امر که پست گام
 صبح بیدار لطف الهی را شهادت پور و روان شب انوار نور
 یکشنبه پست و نهم ماه زبور ساعته از روز گذشته بجهت عمر کوت
 رسیدند باوصف اینکه خدایا رفته بود که خشت بر نیت بقعه کشید
 تا مراد و خزان خورا در چهار عیق در طباب و هم شخص دقیق بقعر
 آن مکتب سید مد فون ساخته میار فرار و حلت مشقه برای
 او باقی بنه همیشه سر نه تقدیر است قدیر مخالفان است
 گرفتار گشت بد تقدیر شده خوار و خوار است و درین خدایا رفته
 مکتب رتبه میرست و محقق گشته بود از آنکه کرد و کرد ملک کوکب
 بنار دیده مرادش گشته است باطوره ریاات عقیدت سیکر غف
 مندر مرغ پرکنده و طایر باب افکنده در نقش تیره بر کوشش
 فرج بسته آغاز پرشت از نفو شاهان اوج و شکر کار و پیشندان

لک جادو

شک جادوت اثر بجز در خارج قلمه ماورسیدند و او مانند
 صعه پر گشته بال تدبیر بسته و بر خور اقبه رسید و بعد از لمح
 بغیر از این که از حد مکتب شاهین و لوکث پشیمان جعفر خان کین
 در راه بجایه برار خود کمان گشته چاره ندید بار و سا طایفه دست در دانه
 استیمان رفته با بر بوس اسرار فرار بر شد و تمام خزان
 سیم و کوهر که در زوایا زمین پنهان دشت بکیط صلب در آمده
 بر جهت یک کرد و متجا و ز تجوید کجور ان کنور عامره نقاشی است
 پس موکب بیا یون روز خشم در قضا از عمر کوت حرکت عطف غان
 که خدایا رهم برسم جسم بهر امر کاب حضرت شتاب مورور
 شانزدهم ماه زبور تباشید خدایا رفته باغ و فزرد دارد لار کانه شد
ذکر وقایع چهره مطابق مکتب رفته و پناه سه جری
 سلطان ازین لوار نیر عظم روز جمعه پست و یکم و پنجه ایام هزار
 حد و پناه سه بهر مرجع نشین شکاه مکتب گشته عند لب باغ و از
 خدایا رفته پنهان مرغ پشیمان کم که سر کردن کور حواصن سپه
 باز بهر زور و صوت کامران در اطراف باغ بلند اداره حاش
 و فاشه زار که از خست دار الملک کاشن کو کوزنان سیکشت بطوق
 بند که سر کردن برافروخت رسول نسیم بهر با بهر مشکبار از جانب

دارا فرزندون فرزندین بابر و دول با تخت کز کوه و توران
رین و غیره برکنار جبهه قوا را میانه تصرف قریب باش کز در آمد خوانمیان
و که غارتگران حقیق و غنیان دارالملک کشتن و بر سر پستی
کن فرستیدند و از زلفان چشم ملک کتوفه و از زلفی کور
کوشیدند که با غوغا و فرغان بر حشیا رهند و از ترک صحرایش
ریا خیز دست بسته رود را طاعت بدربار سلطان بهار آوردند
سلطان با قوت افسر کز تخت زمر و قلم کعبین کتیه زده بزم
خمر و کشفه طبع بر و بر کز کوشکان کشتن است و ملک نیاز
غنیه قوه و از بر و شکر ریح کتوفه از غوغا است و مستعد است و فرج
کر دیده است کز از رزق کتوفه را لاله عبیر بند و عبیر شد
و خیم از ابتدا کار و شغل عالم افزوز این دولت نادره از تو انوار
تبدیل و روشن و برین حاکم به میان ضیاء افکن
شده طریقه مرضیه حضرت آن است و هر یک از کز کوشکان
و باین وقت خدا دل و سر کز بر اول و قیامت بر در باز و قیاب
پزدالت و منت هر از یاد آمدن ایشان را باز از غین بردت و شکر
لکه بر صدر کایا می بیند در وقت و خدا یا خدا کز در سیر
تقدیر شده بود طاعت خردانه در کام بخیر است و خوشتر بر سر

بهانه است با او

بهانه است با او از در اعانت در آمده بکرم قنوت ولایات
سند و تهنات را به رسم افشام و لکه تهنات را به بصر از محاسن
سجد ایار محبت و او را بشا محقق خان ملقب و مخاطب و سرافراز
ما شد و کمیت سند را به بوجوب شان اتفاق و پشت
بخت خان حاکم بوجوب شان غایت و شکار پور را به بصر از موضع
سند و در جانب علیا واقع شده بخواتین و او تو پوره و غوغا
و قامت ایشان را بخلع نواز شش و صطاع از رشتند و چایات
خان و لکه زکریا خان ظم صوبه لاهور و ملتان در غوغا جان و با از رشتن
رکاب اقدس و نیابت والد غوغا صوبه در رشتان غایب شد
درین اوقات بوجوب امرهای مجید و از لار کانه بکرم است اقدس
میوسته از غوغا کرم نیز طریق طاعت پیغمبر در غوغا و مرکب
منصور از لار کانه عازم غوغا کرم می شد و فرغان هایون چهار زکریا
خان حاکم و بوجوب حکم اشرف شرف اندوز عتبت سعادت
شمول و والد و ولد حضرت خرد و بر غوغا مایل و صحرای کتوفه
انقار حضرت محمد شاه تاکیدات مکره و غوغا شات بیغ و فرغونه
و باب حیات اله خان و استعد عار غوغا و کز کوشکان غلام
بجو و را بشا و نواز خان محط و فهم حضرت انصاف فاشید

او ان بموجب امر قدس طهران که مطهره است توفیق شد
 که هم ریاقت شایق را در اینجا بنهایت میرساند و هم هم می را پیرایه
 میگرداند مقرر شد که شاهزاده با قشون خود و براب بمکب و الاپوسته
 شاهزاده کان کامکار را از اراض قدس از برای عیال است همراه با و در
 سیزدهم محرم هزار و صد و پنجاه و سه مطابق چهل و یکم اعلام جهان بفرست
 و کامران و شکریه بیاید از لارکانه آسمان شسته از راه سور و دارو شان
 و قوشخ میز اعلام بجهتستان عازم نادر آباد در و رخت بنه ششم
 صفی خواجه را که در حال نادر آباد واقع است مضرب خیام غرضان
 نشسته و ایام سفر همیشه اثرمند و ستان از روز و حرکت
 از نادر آباد که غره شهر هزار و صد و پنجاه و یک تا و در و پنجاه و یک
 روز و مدت حرکت از شاه جهان آباد تا و در و نادر آباد و یک ماه
 اتفاق افتاد و غیره بجز سبق ذکر پیش در حین توجیه رایات حضرت
 لایت بجا بماند و شش در پشاور و جبر طیفان لری که جار و تنه
 و سانه مردم ابر و سیم خان بعضی قدس سیده را از وقت عزم
 امقام و پیش از انظار طوطی و خطرات قدس سیم سیم و در و در و مکب و الا بنا در
 آباد و غرضان افغان ابدال میگردید که نادر آباد را با قشون ابدال از غرض
 ترکستان معاف و مقرر نموده در رتبه اسیران از نادر آباد روانه

به اذن نور محمد

۲۰۷
 شردان هر دو شش آن که کوه البرز را برف گرفته راه قرار بپایند
 میگرد و پیشه ایشان پر داند و چمن و شقایق کوه لوفش و چمن
 بهر از غرض و حکام و پانزده هزار نفر شکر حضرت اثر و عرشان باین
 امر نازد و حکام کرجستان و ادربکان را نیز مقرر شد و هم امیرشان
 مامور شد پس دره از دهم صفی و مکب مظفر از نادر آباد دریت از طرف
 کشته روزه شنبه دهم ریح الاول و اردو هرات و هم کرجستان
 مشرفه الوکیه ششان کردید و پیش از غلظت تا خیر در و در و شاهزاده
 قیامیز از و مقرر بود و توجیه موت حکم و الا نادر شد که شاهزاده کان
 کامکار شایخ میرزا و اما متقی میرزا و علی قی خان ولد ابرار سیم خان که لایت
 ارض اقدس سرافراز و شست معقد بود و رضای میرزا نشسته و
 و اردو هرات شوند و رضای میرزا از راه روز آباد و در قرآتمه باد عیس
 بمکب مایون محقق کرد و شاهزاده کان نیز علی قی خان در هجدهم ماه و
 حدیث خدیو و علمند و بشارت تقی پسر طوطی سیم سیم
 گشتند و پیش از طوطی که در ایام بفرست و ستان سلاطین را اینجا
 با تمام رسانیده بودند و نیز شایخ جهان ابدال کجا هر خانه هافیه شقایق
 بود لکن اهت بلند شد و در و در و نادر نه پایه ملک را بستان
 درجه شان خف میزند بران تعلق داشت و در برابر آن سریر دیگر خیمه

بندر کاه خنجرین سجد کاه اول و موکب هایون از راه قراکول کوچ
 بر کوه عازم بخارا و در کیشنه نوزدهم ماه چهارم خنجرین را مضرت سر ادا
 جدال گشته چنانچه الفیض خان فوت مقابله را از خود مسلوب پناه ترکمانیه
 و از بیکه را که درین مدت از فشار مالک کتستان فراموش اوله
 بهو جنب چیره و ترش نشاء مغلوب شد بخیر اتفاقا چاره ندید بایم
 با تالیق و تاحی فقهی لوکان و نقی و اشرف و قضاات و همان
 امرای جمعیت تمام از در اطاعت درآمدند و در بر بار سپهر
 حشام اوله در کوفه خواره معین نزل و در کیشنه طرف عصر اذن
 کورنش یافته بقیع عتبه علیه نیر و فرار از ندان چکریه و ترکمانیه بویکین و انفر
 سلطنت با و از این و حضرت جلوس در مجلس عالی یافته بصیقل تققدات
 خدیوانه زنک زوار و غوغه و تشویش او گویند و بعد از آن جمیع نقبا
 و روسا حضرت بار یافته شرفیاب بشکاه حضور اقدس حیره
 استان کرده شان مقدس گشته حضرت انصاف یافته
 بنجیمه و منزله ابو الفیض خان و اتباع او مرتب گشته بود معاوضت
 و روز چهارشنبه بیست و هجدهم موکب غزده از آن نزل کوچ کوه
 نیم فرخ بخارا میخیم ششم از محترشم گشته ابو الفیض خان بخارا
 فاخره و بالا پوش طلا باف و کمر خنجر مع در پست از نزل و با حشام

و زین طلا و امرا و سرکردگان و همان او نیز بطی حلفت شمشیر خنجر
 الغامات شایسته بهره مند گشته فوراً بام توقف موکب جهان
 بابو الفیض خان کو از مرمیت فرموده او نیز آنچه لازم شد بجهت تقدیم
 رسیدند جمع کثیر از ایالت ترکمانیه و از بیکه بخارا و سایر مالک
 توران سواره و سرج اوله و در نظر آمد که رسید و هر طایفه با سر
 کردگان خود در ملک غازیان حضرت اشاب نظام پیشد
 و امروالا نافذ شد که ایشان را بیشتر از توجه ریاست نماید برده
 بخورسان رسیدند و چند نفر از بیکر یکسان عظام و غزنین را با فوج از
 لشکر طغوزا شروانه سمند فرمودند از ترکمانیه آن نور مجور با بلامنت
 رکاب حشام و لکه از راه چارچو روانه خورسان شوند و بهر جهت
 نذر نوزاد ترکمانیه و از بیکه بخارا و سمند شد و باع مالک توران ارکامیابا
 خدمت رکاب و شرف اندوزان ملازمت از در مهمنیت اشاب
 گشته بمبت خورسان مامور شدند و در پانزدهم حجب بتاریک
 بروجهش ابو الفیض خان بجلعت اشاب طلعت زینت اختیار
 و اعتبار و فرق کشتن فسر که هر یک از نیر و افشار رفته سمیت
 شما را و امویه و ما و راء الهزبا و مرمیت و چارچو و باع محاسب
 امویه را حنیفه مالک محروم فرمودند بدولت علیه نادره متعلق بقهر باشد

ترکانه جو ازوم لک کر دیا محمد علی او شایق با با دیکه اینجا اتفاق کوه محبت و استو
 تمام و اثرش فرخنده و جوشیده اند خدیو بنده هر شجر رسیدن این خبر به
 و غرق را موز شد که کوچ بر کوچ متعاقب عازم شوند و خود با فوج منصور هم
 شب سوار و راه نوزد و دلو را می گشتند یکا است از روز گذشته خبر
 عبور و آن روز مبطرا گشتن افواج قاهره در ناحیه چارچو توقف و روز
 دیگر که میت و یکم ماه نو بر بوجو غم تنه انجمت اعدا را بر خورشید
 ضیاء کوه بزار طهر آن روز علامت و گردن سپاه خوارم معلوم
 گشته خبر نجاران بجز و بر نرسیده مقرر شد که غازیان سربازان را
 مقدمه پیش کمر حضرت اثر پیش رو شکر شمع و فوج بزار نجابت
 در او چشمه ایشان را از دهن صوفی و غم بدست بزار شغول سازند تا بخت
 بر وقت ایشان رسیده دست بزار حضرت بهر بزار انجامد پس
 سپاه از قول همان فوج گشته با فوج از یک تار آن کرین و جانباران
 مرکب فوجین بمقابله نگاهداران گشته شدند یکم آن سپاه فاصله
 مانده بود و در شب و قرار انظار ایستادند و دیوار گشته و دیوار
 لطمه سید از یاد آید بزر و صدمه در دهان سید گشت یا نه روز فرشته
 و در آن جوار تبانی و انداختن شمشیر متعاقب ایشان میوخته
 جوار ایشان را از نقش شمشیر تا بگشت خس و خوارند که در گرفت و سر

دانه سپار به نگاه عرض نبوت و بزاران که شمع شرویلان انظار
 کردن کشتن از سر و کلاه بسیار را روانه دیا عزم حاشیه روز دیگر
 در همان منزل که تا چارچو شمشیر فرسخ مسافت داشت بر اخط
 سر و شمره توقف در روز نیم عطف غسان کوه دار و راه میو گشتند و چمن
 رضای میرزا را شوق دیدن نصر الله میرزا برادر کامکار خود در زندان
 آمده بود در هرات توقف داشت غالب رملات و اوطالاب بوجو
 لهند از کشتن شبیه علی قلی خان روانه شد و مقدس ریایات جهان گشت
 بهشتی و بوجو سپاه منصور و نه و غرق که در عقب مانده بود خور در آن مکان
 توقف و کیم از رصده و فرزند گشته قبل ازین حکم والا بر اسفخ خوارم ترب
 یافته بود از توپخانه همان فوج و غم از حد افزون و خوراک دشمن و دست بود
 مشون گشته از در آب آمویه روانه صوفی خوارم و گو که والا در پختن
 میت بمفهم ماه ما و بدیه خس و در آن را آمویه کوچ بر کوچ عازم مقصد کوه بزار نجابت
 ماه شمعان موضع مشهور به دوده میونه است در مشهوره خوارم است میخرب
 سر اوقات و است گشته چمن ایلیار غسان و اما لا خوارم تا میرا دیکه بزار
 دشت خوارم و آرام را جمع هر قتل و بزار آب که تا دوده میونه
 فرسخ مسافت داشت مستعد و میا رفا گشته هر روز در دوده میونه
 مکت و اتع شد که شاید ایلیار رس از قتل و بوجو حکت گذارد صورت

بگرفت افرات حضرت دود پوتا را قورغان حمله کشیدند و زخا برزیدند
و اعزوق از دران منزل گذشتند روز ششم بجانب هرات
رفت و نیم فرسختند را متواری در مجوف آنجا معلوم شد که ایستاد
با جلادت کشته شده بقتل رسیده در پیش او توفیق فرستاد و بفرستاد
خان که بر محکم حصار استوار و محکم دایب امویه اطراف آن را احاطه
داشت و در شش مردن قتل و روز دهم غم می نمودند و خود کثیر بکار
قتل و در دهم روز دیگر لولر جان را بجانب خیمه و حکاه دلایت خوارم
و وسط محکم بفرستاد دادند که شاید این معنی بسیار حرکت
ایستاد رس کرد و بدو زنده گویند و کثیر حرکت نمود ایستاد رس نیز از هرات
برآمده از کنار آب امویه غارم آن سمت شده چپ و از ایستاد
خف از کنار امویه حرکت کرده حرات مقابله نمود اما طایفه محبت
و کت و باقی ترکخانه امولایت که به بخرد و در بایه سر مشا که بودند بفرستاد
با حرات پیش گذشتند حضرت نیز مینه و میره و قتل و قول را بهمان
ترتیب در سر شدند از زخا ر باز در سر شده و بهر امورات و قبال با خبر
از پنج سالان جلادت پیشه و نیز شکاران درست اندیشه سر راه را
بر انجا عت گرفته سر دنده بسیار بر دست نیز شکاران اقباله بقیه از ضرب
دست غارین فرزند طرار و دیران کردن فرزند سر خویش برگرفته

با ایستاد رس

۲۱۳
با ایستاد رس می شدند و ایستاد رس را به پنج سال حرکت و در کت خود
بقوله خاقانه از قلاع غم خوارم و ما بین هزار سال و خیمه واقع بود
شکر خوار در خارج قتل و فرود آمدن صبح تمام اقامت کرد و موکب بون
آنروز در همان جنگ کاهکت و روز دیگر صبح بهر خاقانه حرکت کرد
ساعت از روز گذشته و اقباله جلوه گاه شب ترک از دیران شده
ایستاد رس نیز بکثیر رانده از حد از بیکه و ترکخانه و توخانه و دشت ناچار
از دیر شتر و او نیز در آمده غارین موکب قتل و شش از شتران
جلو نیز محبت آن کرون کت و در آنکه کشته بمانت حضرت افزود کار
و اقبال نیز دال ششست همانند از انطایفه از پیشتر شتران
مید شتر شتر روانه دیار فاکه بقیه انجا عت و در حرات و تا خبر
و خف و کت از همان راه فرار و تون حضرت خون ایشان را قتل
نمود و بر این در شتران کر و عرضه شمع ملاکت و سر دنده بسیار از دیر
دبسته قراک ساحت و ایستاد رس از بیکه در قتل و متحصن بقیه یادگان
از طرف بیورش میور شده و الفور تمام رسب و خیم توچانه و غم
و اموال از بیکه جمع از سپاه و عت ایشان راه در شتر و خارج قتل
خیمه ششمن لغه و بدست آورده شتر و جرات و قتل و کت و ایستاد رس
رفت ترتیب و کت توچانه و عد او را در دیران و چپایار ستاره

در پیشانی را شش پاره روز برق فرم سوزید توان خانه افروز طالب
 قلعه کن حمله و نقابان چاکه است از بند جابجا نشین و غرق
 خوش شد دیوار قلعه ضرب توپ قلعه کوب ویران و نقابا بر ج چهار
 و گریبان کشته غازیان جلادت وین ویران بهرام کین مهر پرورش
 گردیدند اما قلعه هر چه را از شش مهت در دره بلا دیدند اکثر از زور و اوز بکیه
 ارباب بهمان برآمده دست و چهارم دارد در که ه جان و ایل
 با وصف اینکه کشته خوار تبا و روز حلت خوار سیاه مرید باز
 با احوال خدیو خلالت باقی و نذر آمدن تغلای میوز ریزند روز دیگر او را
 با شاره اندر روس یاز بکیه که با او اتفاق داشتند و او را از قلعه
 در آورده در موقف محلات حاضر شدند هر چند در محنت و فقر
 عفو و اغاض که او را شمع سیاه را بر شمع نون روانه داشتند اما چنانچه
 در حین توقف موبک هالین در کنار شاه ابو الفیض شاه افروسیاب عابه
 توران حکم اندیشیدن از مقبرین اوز بکیه را نزد او فرستادند او را بر طاعت
 و اطاعت دعوت و حین غنیمت موبک اندک بجانب خوارزم
 از چار و بنیره نفر خواهر زادگان بخارا برادر تمام محبت نزد او فرستادند
 و نیز سواران را اعوضه شمشیر سیاه با کاس خفته بود اند افغان قهر
 شش بر حکم عدل از در داد و فایز در آمده او را بپشت نفر از زور و بار

التماس در حق

اشترار که در جمیع مولود است که در این کوه بیاست نیستند
 و وای که بر طایفه هرخان نواده ویران محضان پیکر بر سلاطین توران
 زمین بر خشم و از خشمگینان این است ابد توام بوعنایت و امانت
 موافق الملک و آن مملکت یقین فرمودند و از غریب امور اینکه با حریف
 حکم نمیبستند و شکر شسته و خوار حال و سایر التماس را در همان
 سربازان بستند و شامه انگ شامه راج خاتمه که از این است
 معلوم را بر جهان آرا کشته سرفراز نگین را در دروب کیش خانه
 سحکم و ال کردن رزنده چنانچه بر این اید رس بقراق و آرا کفر نشانه
 است که کوه ابو خیر خان و ال قراق با فوج از قراقیه و اوز بکیه اراک
 بقوه میوه که دار الملک خوارزم پیشه و ارد کشته چنانچه بینه
 منوال دیدند و عیضه احلام امیر شمع بر خطا و خلعت سر و بند که وفاق
 بعضی چنانکه تن از گان خود روزه و بار خدیو افاق و بلذات رریاب
 علیه و آدم و صفت جسته و چنانچه سر بر آمده و خدیو و طاعت و فرمان
 فوش طاعت آنها به توسن که بر زمین الفزار و طایق رده بکانه
 قراق فشت این خبر که سمیع اندک سید رلیات جهان است
 خیره حرکت فخر خدیو ز نوره بمانت مشهور و دوران قلعه اوز بکیه
 و خیره و صفت موفور بود اوز بکیه اینجا پیش از وقت قیام و تیر که اطراف

قلعه را آب بسته بمقتل خود راه بر غلزیان جلالت پرور که از دیای
 آتش شد تر از صحرای کد زنده بود که بجز این ابواب می لغت
 کشف از پیرایه قتل و محراب می پیرایش و کشتن اطراف
 محصور و مقرر شد که آنها در قلعه آب را از آن قلعه بجا برسانند
 ماورین بنجام این امر و فرستاد بر کوفه و در عرض روز اطراف
 قلعه را بماند کام مردم قلعه کیان و او الهام کرد که شکوه انجام یافته روز
 چهارم کوله توپ و خیمه را از چهار سمت فرو ریختند و دراز نهاد
 قلعه کیان بر گنجینه خیمه نظایف خود را بجا آب در کجایش غوطه ور دیدند
 بهنگام عصر طالب امان و با کینه قتل و دارد درگاه منسیران
 و مورد عفو و امان گشته پس حضرت ظلال چهار هزار نفر از او
 که روز و زمان عتبار قلاع فرسان دیده اشحاب و ملازم کاب
 حضرت اشباب ساحت خوراسان ماور و محصلان شدید از کجی طلال
 تعین و تمام اسیران در کسوف اولایات عربان به بفرز و کور
 اناناج جمع کعبه به یک از غولان و اقربایشان که در قلع و سر پرند
 و همچنین بقا به از طایفه روسیه که ثار قید اسیران از کینه شده بودند
 ایشان را نیز مرض و بازاد و در حله روانه مقصد ساحت و عدد اسرار
 خوراسان همه جبهه و لفظ از نفوذ شد که از آنکه چهار هزار نفر از آنها و قلعه

بنو پسر

خنده پسر حضرت ظلال که کشتن اب جبهه ایشان مقرر چیده
 با کول در جبهه ایشان معین در روانه خوراسان ساحت در قلعه در چهار هزار نفر
 در محراب و کشته صحنی بنام است بلند و سرکار است از کینه کشته
 احداث شده بود کینه و قلعه و نور را بجهه اب و موم کینه و چند روز به نظام
 امور و از رزم و انجام مهات اولایت پسر کینه کشته کشته کشته در نزد
 والای است کینه کینه و اما لا می شد اما موم و رزم و موم متعهد
 خدمات اولایت متعهد او را و از رزم این در عتبار کشته کینه کینه
 نیز والای را بعد در آن مملکت کینه کشته در مضمون ماه صیام از خیمه
 صرف زمان حضرت فرجام کینه در چهارم شوال دارد چار و شش و اند
 در هوای موم و کینه با اقلی که شالیه و متعهد است الفیض
 خان بود از جانب شاه افراسیاب جاه با عریضه و پیش دارد
 و شرف اندوز تقی علی علیه السلام و بیعت خدوایه مبارک
 کشته حضرت انصاف یافت و از رنجاریات جهان کشته
 بی بی و حضرت فرقه در مردن و تار محمد خان و ایلیج با حکم اند خود
 و اکابران مملکت حب الامان حسین سارینا زهرا باب
 ضبط و ربط علی او امر علیه از موم و عتبار اعیان و کشته مرض
 گردیدند و مومک و الا از راه کلمات و بیاب و کوه کینه کینه

انحضرت متوجه کشته شد و در دهکات هر یک بقا بکم نام
 عمارت عالی و این رفیع تر متب یافته بود اما مجد و طرح بازار و چهار سوق تمام
 و مسجد کجیته فنان اعلا فاشد و کارگران در تمام آنها شغریه
 بطور زینت از آنجا بکریک و عمال بکویه ابا و قین و برادر یک
 از کینه آنجا که پشت سر این کویه بود سر رشته معین و امور ولایت را
 مشغول نموده از راه عزت ابا و جنوشتان وارد در ادا کان چند روز
 بمرکزیت سران آن مکان پیوسته در ادا فرستاد و در ارض اقدس
 و شرف اندوزیارت پادشاه کتور ولایت و ارتضا سلطان ابوالحسن
 ع ابن مومنان رضی الله عنه کشته و چهار روز شش مندرستان قندیر
 مرصع مینا در قبه سنا سب طوفی بر قبه مینا راه و مهر نیز در همچنین بود
 شجر ترستان متقد طلا که در کین مرصع بجای این ترتیب یافته اند
 رضیه ضمیمه مقدمه ضمیمه که در موضع هر یک در مکان موضوع که فرمودند و از این
 ایام توفیق بنیکه قدر در دره گوکبه و الا با رضی الله عنه است که از جانب
 پادشاه و الا چاه مندرستان با خلاص نامه و تحف و هدایا و چند
 زنجیر فیروزه در ارض اقدس توفیق داشت بعد از چند روز بار یافته
 مدتها حضور و هدایا را از نظر اقدس کنز رسیده بقولن پرکانات محال
 متعلق به آتیه و صوبه کابل در سمت جنوب و شرق دریا واقع بود و

الله نامه بن

عهد مبین الدین بپادشاه و الا چاه مندرستان شمشیر
 توضیح این مقام آنکه بعضی از پرکانات و قوه در سمت دریای
 اکت و در از منتهای بصره و افرات کابل مقرر بود و حمزه
 ولایت طرین بود آنک فیما بین ولایت محمد معین میشد پرکانات
 مرزبوره و حمزه سمت شرق اکت و صوبه لاهور واقع بود سال بین
 ولایت روز افزون و الی ش که بعد از مدت مرزبوره بدولت علیه
 کورکانه متعلق شد و همچنین بعضی از پرکانات انطرف آب متعلق به
 سند پناه صرخان ظلم صوبه کابل و حمزه انطرف موب
 هانی از منتهای دستان عرض و شد عا نگو که پرکانات مصارف کابل
 بطریق استمرار بدولت علیه نادریه قرار گیرد و سول او در ولایت
 شامش توقع قبول یافته این سنجها مندرستان پادشاه و الا چاه محمد
 شاه رسیده بود از آنجا که حضرت لغاوه و دمان برز که در شمشیر
 بود در از راه حقوق غایبانه در از حضرت شامش بدولت ابد بودند
 کورکانه بعد از این را فور عظیم دانسته برادر نرید الیام لصوبه اراک
 لاهور و تتهما سند فرا این مطاع نوشته مقرر داشته بودند که
 پرکانات مرزبوره را بدو نفر آن که از حد و پست هزارقان متجاوز است
 از محالک مندرستان وضع و علاوه تتهما و سند و غیره در صوبه

تخم کمر را با یک سید طراوت ساحت و جراح نیم بهار خراش
 کمرک و جوش نشین سر بر زرد فام و پیچ لاله راه از بند ق را در نه
 بخت سیام داد و خدیو بها رنجم شطام و خشتان لاله و شقایق مرکب
 صرصر ترا و صبار از کمرک شکوفه زمین کوه و ریاح مع غبار اندوده و یا
 که در دلهما نمونه کن البرز کشته بود ز این نه خشن نوز در ترت یافته
 سیمای سر و مهر که بزرگ و خشتان لاله را به پیکر که قدر افراشت
 و سرخ کمر سرخ خان را از دامن خاطر بر نشاند و او سر سیاه اندرون
 لاله را که در دلف در به کمر کرد و در رطوف شاعران کوه سیاه سلطان بهار نیم
 برد از دشت دکه ساز زده عارف مقصد شدند به از دونه بلقان اقلان
 و مزاج هوا راه یافته شروع بارش و آنچه در خم سربسته به افاز زرش
 کوه قدان رنجه و علیق تنز علاه علت کشته هر سبزه علف باز دانه
 صحرای کشته مزاج بر آتش سلیما از خانه موردانه دام میکرد تا شکر
 کرایه که پیشش منزل به بده و انور روز و ارد شدند و اکثره اب از فرط
 کمرشک از رفتار باز مانده و بسیار از آب بسیار درین عبور
 از آنها با دقت از بخار هر شد تا با رخا قرین و هر خوانی را
 بهار در شستین به شمس لبر زور و بیشتر کرایه که در مزاج چون
 در مزاج بهین لبر سبزه در یخیز بهار در مزاج چون را افاقه دهد و ایام

عمر و تقی

عسرت و تعب ز بهر شده هر روز خدیو هفت اقلیم با حرکت را
 بکفر سنج و نیم قرار و لکه تیار طمس است میکرد چپ در روز جانب شما را
 ره کرکان بضر خیم و غفر حشام کشت تا و اب از که مانده بجای
 آمدند هور المکان عریضه خورین و سر کردگان که مامور بجای و تله به نظر اند سر سید
 شوبر منیکه به خیم اقبال نور و نیر در بحث بنزدال خدیو بهار انطیقا
 کوشماک بلیغ دلخواه اب و مایه لاکت بر در زرشان کشته توضیح
 این مقام لکه لکویه جارت و تله بخت و تهر عارف و بخت و لکیز توصیف
 و ششین آن در بخت حسوب کوه البرز واقع کشته و آن کوه از خیال مشهوره جهان
 هور بلند و دشت مرکوب فرخ کردن است خورین و سر کردگان بهار را نکه
 از نوقف اعجاز کشت شد در پانزدهم و آنچه دارد کنایه و خانه قاتق شدند و آن
 طایفه به موضع را که موعوم بجای و خارج و از غر بر باشد استحکام دله در هر جاده بر
 غازیان کوه بجای پر دشت هور سبزه اول که جاده غازیان زور آور
 کشته مجور از لطف ناچار به خواسته بد فکاشت شد چمن شتر کوه در تصرف
 لکویه به لطف یقه تاب مقاومت و دله جارا را خال و بخار رخ رفته با بر شش
 که است شد به از چپ در زور و در خارج محرابات عظیم جنگ متوال و توقع
 پوت جوارش بقدر رسیدند و تهم غور اب سبزه که در زور
 کوه واقع شده به کشتید و شغل جنگ شدند و آن کوه است بسیار خوب

مستبد پیشه و جوش که بلا کن اتفاق افتاد بود مشهور است بدانه غریز
 که اگر چه کرم روجر شد بر فرازش صعوکند از نیه قدم مانو و اگر یک
 سیرج البیره از قلعش آغاز بالا رود کند خور از درجه است بار
 اندانو دلاوران افغان ابدال داد طبعش است که کوزه شش کبک
 شکر ظفر اثر پند پس نکامه رو جنگ کرم کشته تا شام از این
 جو بعضی قتل در آمدند و نیم شب مانند دعا رستجا که انگ
 عالم بالا کند یا مرد در جلالت آغاز صعوکند چپ که کینه عیظ بیدن
 سنگ و انداختن تیر و کشت بد افعه پرورش شد دیران رو بر سر
 یا پیش کشید شد اگر چه پوز از دلاوران ابدال مقتول و زخدار گردیده اما
 تماند الموقوت اقبالش نمیشد هی سنگ را متصرف و پخت
 شمای کن مسدود راه فرار برایشان بشد جو از نظایفه از غلبه
 هر اس از کن پریده بمغاک نشتر رسیدند و بقیه ایشان سیر و شکیمر گردیدند
 مکرر جو را ایشان از میان بدر رفته و تمام اما کنر و کین نظایفه و صعد به نو
 معوجا کیمیا سافلما کشته نمونه قاصصفا پذیرش اثر از ابا کرد
 انولایت باق مانده و در از این شخ نمایان هلیت هزار رومیه
 در عبارت از ده هزاران بشد بصیفه انعام خلعت بهادر و به
 غازیان و سرکردگان ابدال غایت و فغان مطاع و موقوف اعطای

ادا که ۶۹۰۰۰

بکر کردگان غرض در پشت و باطله سه روز عقیقه مجدد از سر کردگان منور
 رسید که با کینه تندی مجادله و برایشان مسلط و ایشان را مانکن آب سموم
 بقصور تقب و جو را ایشان را از شکر که نشیده طغاسن جیاس
 ایشان را بقید سار در اوله عرصه جارت و تله راه کن نظایفه و به بلیه از و جو
 انظایفه پوخته اما و چین معاوت حکم مشا برف و صاعقه دومه و در لکه
 قریب بدست لغز از غازیان میان برف تفت شد و پس یک
 جهان کشت از کنار کردگان حرکت و از خارج استر با و عبور کرد و ارد اثر
 ماندران و سه روز آن مکان مہبط غوث شرف گردیده از اینجا از راه سواد کو
 عازم مقصد کشت شد و از سواح حیرت افزا آنیکه خیمه ولایت ماندران
 تمام جگر و دیشه دور ماندران پادشاهان سلف جگر را تراشیده خیابان
 اعدا کت که در شارع منحصر همان خیابان است علیحضرت بمنش میر در اوان
 و جنگ و کارزار غریب و اکثر اوقات بفرق با حرم محترم طراز ل فرموده افول
 سرایان و همیشه کیشکان بقوق جگر پوخته آن راه را نیز بطریق معوج
 طرکه از پیش کشیده پین زیر آب و تبحان و دلا که از موضع قدیم دور
 شایان منور کور است روز یکشنبه بیت ششم صوفی مقابله شمس و قمر واقع
 داشت روز قبل از این فرمان الخین اتفاق افتاد بود و بسیار کشته
 بجث در پشت درخت در کین شسته عبوات اندک شایع بر اهدف

کلوله لکنت ساخته از جگر که شش پست قدم فاصله شد لکنت را کشد
وله از اینجا که حفظ الهی در هر جا حافظ و کنعان و جوی بهای خسرو فرج فای
میشد کلوله روکشته زیر باز در است خجرت را بقدر یک
لکنت فرشته شده بر شصت و ست چپ آمده و از اینجا بگردن
اسپ خنوع اسپ بر غلطید و شش نه لکه و خاق میرزا در آن روز در سواری
همراه بود خواجیه سرایان و علاءان قورچی و کیشکان رکاب را بخارشان
سرهمیه پستاب برکن و کرد پیشه و بکن سواره پیاده کرم بسته گشته
تا خبردار شدن عثمان رکاب آن دغا پیشه خوار ایمان چنگل و پیشه
زده بدر و شش پنهان کن در دهنه کوه و بکن بسیار بنوه بود اثر بطور
رسید از اینجا در مرد و کارفرایان کارخانه خداوند کیهان است تا ملک
مکر ازین گونه حادث و شصت تیر انداز فضا کش و پیشه سپرداری
الطاف اینور از خجرت روکشته صحرایین شمس بدایا بهوداری
فانوس حیات اینور غبار رسد از شمع جهان افزوز دانت مقدس
نقش نده لیطفوا نور الله با نوره همیم نوره القصة از اینجا گذشته بعد از
در موطر ان رضا ق میرزا را بغرم می کشید از رکاب اندر سر حصی و مامور
بتوقف و در طهران کشته مالیات طهران با خواجیات سرکار شاهر
مقر و کوی پیکر کین در او کس طبع الاول و الله و ثوبین و در این راه روز

برین

از راه فرامی داغ

از راه فرامی داغ در دوع و از دقچه دار اینجا از راه شاه و غریبه شد و نور
عوض راه تا مردوس و سرگردگان طوائف لکنت و از شوا منج جیاب البرز
و ده کنه صوب لکنت و شش ما دادا شد شد لکنت با بوش شرف
شده و صد و اعات و فغان برادر در آمده هر یک بهر بخام ملایم
و یوز غره مار و خنوع نشد و غره جگر الشان قوق و مشا و در شش و بوق
کوکبه جانیم کوه و از قضا یک رخ و در این بوضر سید محمد القلاب
خوارزم و قتل در خان و ای اینجا بگو گفت این در قوه آنکه سابقا درین لکنت
ریاست جایش در خوارزم صحرای شمر را و از بیکه و طایفه آران در سمت شما
خوارزم متصد بفرایق میشدند از صدمات جیوش طغر شاعر فرزند حشیر
بعده و در این اوقات نور علی ولد ابو خیر خان و الی قزاق با نطایفه افشار
لکه آمده قتل و جنود را محصور و بدر چند بر قسوس و طایفه خان سل
بعضی روس را اینجا دم از هوادار این همچنان میزدند مقبول و متقلد
و ای که کرکشته از شمع این خبر شازده نصر الله میرزا را با جگر از سر گردگان
و انواع قاهره خورسان پیشه اشترار خوارزم و دستر دلوان ملک یقین
و جگر سیف الدین خان پات و محمد خان قرقلور از دلا برین حب
احشیا ریحات سرکار شازده سافه دست و کوی خضری قافه کسوز
کش رسا طینر و خواتین می توانست بویشت و لکه روانه خورسان شمر خور

که تیره و تار است آن سفر خیر اثر میجویش در نوروز آن سال در رکاب
ش نزل که از جنب عازم عازم شوند و موبک ها فی کما در توفیق مکش
و خاص فولاد خان ششمال سرخان توفیق در آمدن قراقیط با پیچ
عطا دایه در شش دارد در هر طرف اندوز تفت عتبه علیا
کشته به زیاب عنایات شانه ها و بطریق خلع فاخته و آب
بسیار طلا مبارک شده و از راه جب بوم میشه کشتن
تا و اگر که ساکن ایشان در ششها در غنستان واقع و به جدو چو کشتن اقبال
در شش عازم که دیند و صوبت راه و حشر ساکنین کجاست به پار میویر
اشتباه کم و کور توصیف آن شویست طرغ و تمام آن مرز و بوم
که از نبت امانا شهادت نوروز راه است قطعه زمین سطح نمیشد
قطع البطل از آن بحد ملاق است که در بستان قلعه جاب آن
از برف غلایست و اکثر اوقات بستان اینجا با بستان جاب
و کیر لاف میزند پانزده روز دیگر در آن نوزده همیشه سرکشان و اکثر از در
و از سواح اتفاقیه بنیکه جبر از جاب چایان را به پیشه فرقه لکیمه محو شده بودند چمن
جزایر چایان را شخض با بد بده راه بود و مقام نامناسب مابین کوه پر
برف آغاز جنگ که از فریقین فریق و لکیمه و فریق و السیر بموضع
هلاک در آمدند و چمن موسم عقرب و صفر غریف بود و تول برف

و باران و شدت سرما

و باران و شدت سرما منع شده پیشه ایشان بر وجه بیخ بعد آید
امدا از آن منزل عطف غلایان فرقه سرخان نیز با کوم و بنه خود از توفیق
و کت مور موبک ها نیمه دارد در نبد لکیمه و چمن احمد خان او سر را درین
توجه موبک ها به بیخ جانب دارد از توفیق با جبر از غلایان ما مور
بجو چمنین خانوار و ملازم لکیمه قراقیط ساحه روانه فرقه لکیمه از راه
حد در شش که غلایان نیز حرکت که در در بند موبک ها نیمه طوق
مور عرض راه در حواله جاب از اعمال شش بعضی خود کوکوشان
رسیده و چمن غلایان از قراقیط همیشه و کجاست موبه حرکت
که لکیمه نوزده از اثر لکیمه و قراقیط تحریم او سر را بستان بکند و کوه
کوه شروع بشکست لکیمه و غلایان از میان بکند خنجره جاب جمع می شود
لکیمه هم بر آمده بعضی از آب و در سباب ایشان را لکیمه برده و جبر
بقدر رسیدند و بعد از این جزیره و جاب بستان غضب قیامت لب
و در فرزان نایره سخط شش هر کشته عزم جاب تقسیم نیست
و چند در حد و در بند غلستان توفیق و ما و لکیمه اثر آن سه
زین را پیشه طبع و متفان زند لکیمه و جبر به تفریق از آن حکام مایلین
عرضه در یافته محصلان تعیین شدند و از قلیس الما خلیل و تیریز و اردیر
از خلیجات دیوانه و غیره غلایان مسوسات با عراوه و آب

نقدار و حق نماید و بایات نصرت یات در غم بخان دارد و در بند در روز
چهاردم بنده و غرق را گذاشته با فوج سیه محاکم قریطانی گشته از در بند
تا حد ولایت شش ماه بعد از آنکه در فرستادند محاکم ترتیب دهیم و بر این
نقین فرموده تمام آن محاکم در تصرف غزایان بود در هر جا اثر از کربیه بود
رسیده بنشیند و روز دهم رمضان در محبت است و شب که در سه
فرخ در بند را به بر آب و علف بود برایشانی حشیا و مردم محرم
و بنده و غرق را با بقیه از در بند احضار و مقرر فرمود که هر یک از رویار
غزایان خوانده از خوب ترتیب دهیم و به سبب رنستان بردارند
و از موایدات آفتاب که در آن توقف موباه و جلال روز دلو
اینکه سابقا ذکر پیشه بود که در جنگ از نذران لشکر بجانب اقدس انداخته بودند
چیز به چند نفر زعامت نمایند در آن اوقات فرد که بود مظنه فرست
کس بر او دستگیر گون آنها نقین و فراریان و نور و دود و دود و دود و دود
گرفته بخور اقدس در روز معلوم شده بیکقدم نام غلام دلا در تانیم و غلام
دلا در که در رکاب فرزند شهاب سببه صدر این حرکت شده بود و آنرا
دلا در دلا در در از اصد و در بنات بمحض شب در آورده و به یکقدم ظاهر
جای بخش شده بود و او را از هر چشم که کوز و نیز در آن اوقات لقم
از نزد محمد شاه پادشاه دلا در آمد و در نستان تحفه و هدایا جهت تقویت

توران و دلا در

توران و دلا در در دینایت فاقا بن بست گشته خست الفرف
چند نفر و همچنین لطیف اند و بنف اند از اهل علیه شانه و سفارت امور
و با شاق جعفران پیش کرد و یحیوم بود از دلا در عثمان و خست الفرف
یافته بود و راه فرقه که در راه دارد درگاه سپهرت نام فامه پادشاه سکند
جاء روم را مشعر است از قبول مذبح و غفر و تقوی که به نسیب بود
حضرت پادشاه سابق اند که مرقوم شد که قند از نیک پادشاه ایران
بسلطین ترکان حشام داشت بصر از ممالک روم و هندوستان
و ترکستان و خروزه مملکت انخایفه بود از آنکه بقضا بر تقدیر سلطنت
ایران بسند علیه صفویه شهادت در عهد این سید به با توابع از نیک و کابر
و توابع تصرف سلطین آنها و عراق عرب و دیار بکر و بصره و ادبایان
بصرف و لث عثمانیه در آنکه بطون سیر و توابع بران شجون است
حد و سنور که فیما بین خاقان مغفور امیر تیمور و اجداد خاندان کین آن پیش
سلیمان کین قرار داشته معلوم شد که به خاقان که بتایب الهم و سیر و اوزن
سلطنت ایران واقع شد قرار دلو غیر گشت که این الله و دعه انور مملکت
مور شاه در تصرف سلطین اکنانت اشراع و استر دله و ممالک
مصرف فیه روم که دلا در حضرت را بقول تصدیق میدیم هرگاه صورت حضرت
بهیوه و فخر المملوب و غیره و نظم شریک است البته در باق مواد

۲۲۲

بان چنانچه اسماج افند بر فرموده و تدارک بقدر آن نرسد سر اجابت
 قرین و بخت آباد و خلد آیین در صحن سین جهان در کن رکن معوره
 عالم امکان است نمایند و موبک نصرت شتابت چشمنه
 بیت خیم ریح الاول که او سبط غزیران ملک رسوا در موسم است اله
 اولاً پیشه اشترار طبر سران را در بهبه مت ساحه از نعمت و ثروت کاذب
 و کت در آنچه لازم بود از ترمیر و عراق و جنب و غارت اما که در پند
 مزارع و محصور انطایفه بعد آمده در آن دیار و دیار و از آبادی و آبادی
 از اینجا عطف غسان لب بر محاکم و غنایان که سران سپا
 و در و مات و قرا و سفاقی انطایفه کارش در پیشه و کت در رسته
 و سید در بهبه که در نهمان و سرخا در در اکثر اوان از مثنویان و کاب
 و مالین و فرموده و رسم حدت تقصیر کردند اما اجد او سمن بنا بر حد در حیات
 که در مقام حدت سپه و کجاست تسویه و مکان و سحر معا بر
 ستمگر شده بقعه قرنی که در بالاکن ملک شکوه واقع و اطراف
 آن کن تا پیشه و درخت و شتدیر بر کراه بار یک سیرا کشت بود
 تحسین جیت بعد از پیشه سرکشان و غنایان و نظام حمام آن
 نور و تمیشت امور و از متوجه قلمه او سمن کشته سه روز و لیران سبقت
 خصم افند و لادان شیر صولت صف کشن در سران قلمه بر حلاوت

امده کار بر این

افند و تملکات بشدید و صد مات غنیمت بران قلمه و قلمه پیر
 مستوا شده او سمن ناچار ترک تسویه و چهار و ده و دیار کوفه را از بسیار
 و از راه سمت ما و او قدم فرسای بر سر راه و بار شد بقعه قلمه کین و اما یل
 قرا قیطی و روز نیاز بر کاه خرد و افاق او بود بر سر غار و بر جیب و موبک
 همت که شد و تقصیرات ایشان بغیر مقودن و مقرر شد که آن قلمه
 در از شک و اقرار و دشت بود با کوه و بلکه کوه را با خاک یکسان و خبر با بقا
 ذکریش و لادان تخیر ملک و خلدیم پیشه ایبار سر و ای باقی هر محمد خان حکمران
 بوالیکر تعین کشته بود که باقی غارم خورسان که در نورایم توقف
 موبک مسعود در غنایان بعضی اقدس سید و اشترار ارال و خلدیم
 بمصاهرت و غوار و ولد ابو خیر خان و الاقراق و اتفاق ارتوق ایاق
 سرنج لغت برداشته و باز به جواب پیرون که نشسته طهران
 و ای را مقتول و ولد ابو خیر خان را بوالیکر قبول کرده اند و خبر صد در این
 از اما و خلدیم و ارال و وصف سروت و غایبانه در جانب اقدس شایر
 در از ار خیا شهاب بقعه ایشان بطور پیوسته عین بسیار و کمال
 حق نشناس بر نور الله میرزا که نافذ حکم مالک خورسان بود با افواج
 خورسان و لوتخانه و دستور کاه و مور و شامه پیشه اشترار و شجر و غارم
 مقرر فرموده و بعد از نوز و نوز غارم آنست شوم از توفیق ایاق با ایاق

جهت دفع این شبهه پیشه در پیش برنج با توخانه دستدادن موجب
 مقدار این پنج یوم معجزه و کفایت شهر و کچه محراب خبر رسیده در تبار محراب باطن
 در پیش و اردنده و کفایت الله از جانب در پیش به پادشاه ترکستان
 نامزد شده به بجهت لعلک زنده ارداز خط انفر تر لزل در احوال مردان
 ست عتقا و راه پیشه فرار در پیش بر نور در استانه شاه مردان
 بصورت اول نده عصمت الله بعد از روز بار سفر مقربته بر راه همت
 ایلغا و خواجیعت الله متولی استانه منوره فرصت بافته به جوار غار
 در پیش نامقید را مقید حمله نزد وای اوله جمع که مانند هوای طبل بر سر
 ف و جوز مشرق و از شیراز تر جمع و حرکت ف و جوز و شکر شده
 بعضی سبب در آمدند امرهای صفا شد در سرداران سر رشته کار را
 از دست نده بجان خط مقرب عازم مقصد و با اتفاق وای به پیشه اشار
 و مفیدین که در پیش امرهای سبب که طلب شده باشد برای خیمه اند
 مشغول و آن گروه را پیشه تبلیغ نمایند به هر چه سبق ذکر یافت
 احمد او هم بجانب دار آواره کشته قلعات و سکنیشان
 با خاک یکسان و تمام محراب درستان قریه بقریه محمد محمد تاجال
 شمس توران دلا دران و دست فرسوخ غازیان کوکند شمشیر
 و سرخ و بزرگ درستان بهوز جابج سرکش از غاشبه

کتاب اول

کشن و مشرق حث و اعطت کشته شد تا بر کام و چشم و تقی کس
 که در هیچ عطف و فرمان بر در بجهت اند قلا و ده تقی و در کون کشته شد و نیز در قلا
 آن ملک از جانب سلطان محمد خان پادشاه کند جابه روم نامه رسیده شمر
 بر اینکه از جانب آن است از قبول تصدیق مذنب جهور و دادن کن
 کوه عظمی که مخصوص ناز اهر ایران باشد غدا و روز طار غده و در این امر
 مطلب امر دیگر از آن حضرت خواست بنشیند و در یک کشته
 و افندیان از در بار غما بر سر عتد از همین آمده و کوه طایان پادشاه
 کند جابه روم نوشته شد و میام و سعاد باشد و بعد از انجام امور در استانه
 متوجه روم و عازم مرز روم خواهم شد در وقت در جواب نامه مرزور همان
 مرگ کشته شد قلم تصحیح و اعلان شده پادشاه و الا جاردوم را از توبه
 مرکب جایش بآن مرز و بوم آگاه بخشیدند پس محمد عثمان فرقتور
 به ایالت در بند یقین و جوار غازیان را با باطنی اودا مورس مشه در یوم چینه
 شازدم و حمله محراب هزار و صد و چاه و پنج هزار است و غشما و او توبه بجای
 معان حرکت که بر خلاف ایام توقف و هوادر طاک و شمر میکند
 برف و باران شدید شروع که ایام قطع از پرویزن بهمان آب
 بر سر کنان غبرامیر بخش و قطرات سحاب سر رشته بر سر
 چهره است کریمان از کف غمر کجاست ساحت خاک عالم آب کشته

کتاب اول

حیات خلوت کین از حیات چهاره زیر دبر در سانس نشانی نظر آید
این شایسته هوای تبریت تا اینکه خبر دیدم غم تو بسیار شد و از سر
این طلب نیز متوجه بازخواست پشیمان جو از عمار کرام و قندیان
و در سار اوجاق را با پیمان از ترلو کن پیکر پشیمان لایق بدر بار
سپهر رواق روانه و متعهد شد و مجرب را در بار قصر فرستاد امور معهود
بنحوی که دلخواه آید پس بدین صورت انجام دهند از اینجا طغیان بره
شرد شرارت کین شجره ضرر بطور نظر انور پشیمان این سول فرمودن را
پیرایه پوش کسوت امان و شرف اندوز تشریف اطمینان تمسک
پشیمان نیز خبر متفرج و صبر را چنانکه نواز و ساز خود روانه اهل مبول و عین
طاب پرورش شد مقارن طاب محمد آغا از جانب احمد پادشاه عثمانی
رفته بود و در در آنجه طور پدید میفرستید و پادشاه سپاه او را
بجای طرب داشت و نه فرموده در عالم حیران توفع را انداختیم و جناب نادر
از حد و سنو تجاوز فرماید هرگاه مدعای ایشان انجام مدعای در اهل
مملکت خود گفتگو نمایند و از امور معهود چه را میفرودن که حصول خواهد شد و بخش
مذنب موهوم حدیث شده نرم و موجب شلال است ابد و ام
محمد و از لفظ حاضر در گذرند و در باب امر صالح احمد پادشاه است
پس بدین صورت انجام دهد اندازد و هم رمضان عطف عنان ازین کرک

فرمودم

۲۳۱ فرمودن خبر زیارت اما کن مقدمه کنون خبر آمد پس بعد از درو بقرآن و بقرآن
خائنین بنه ارج و فانیان را که داشته با فوج عزم عتبات عالیات
گنبدین نور منزل نروان سیمان یک که خدا را بخلو با محمد آغا و معتبرین
از جانب احمد پادشاه پشیمان را لایق وارد و عیال را که خبر مرصع و طلاع خانه
و انعامات و افزه رهین است که شد و محمد آغا بر سر ابلان خضران
مکب ها فیه تسبیح و امر صالح محمد داروانه در بار قصر لکیر اعلی حضرت
بعد از آنکه از زیارت مرقد منوره کاطین بصره غنیها معاوضت فرمودن پیش
کشیده احمد پادشاه در کمال و دینیت ترتیب دلخواه در لکیر کشیده
از آب عبور و زیارت مرقد منوره خانیقه خضره منور کشته وقت
عصر بقباب شرف منصرف و در روز دیگر از راه طبرستان خج اشرف
گشتند فخر عالم علی بر ایران و افغان و پنج و پنج را و سایر بلاد توران
در رکاب آید و خبر فخر و کجاست حضرت مصروف با کجا و
مذنب اسلام و رفع نزاع از میان است حضرت سید الانام
علیه و الله و الهام و اولاده اعمیرت علی شهادین شرفین و حد و نواع
بعد از این خبر رفو استانه مقدسه علویه و تبیه بهیه محبس مذکره
و انچه مجاوره انعقاد و دادند در طرین با یکدیگر گفتگو نمودن موادنا فریت را
منافع سازند لهذا اعلای فریقین در آن درگاه عرش استیلا مجتمع گشته

بعد از آنکه مشرب عذیب ملت محمدی صلی الله علیه و آله را
 از ضلال شکوک و شبهات تصفیه دادند و ثقیه مقرر بر کیفیت
 مسوده رسم حروف مرقوم و بهر همی افشار حصار محکوم که نشانه یقین
 خوانده معتمد غرضیه و بهر سو از ممالک محروسه سوله افروخت
شرح وثیقه بر نور این است غرض از تحریر این وثیقه آن است که چنانچه از
 بعثت حضرت خاتم النبیین صلی الله علیه و آله و سلم هر یک از صحابه
 را شایسته در ترویج دین پس بنزد نفوس و اموال ایشان و مساعی مشکوره
 و محاربت مبروره که برای پوشش تشریف آید و است بقول
 الا ولون من المهاجرین و الانصار کر دیدند بعد از رحلت جناب سید الابرار
 با جماع صحابه که بنا بر خلافت بر خلیفه اول و بعد از او بنص خلیفه اول و نصب
 اصحاب بر خلیفه ثانی و بعد از او بنور و اتفاق بر ذوالنورین و بعد از او بر عتی
 ابن ابی طالب قرار گرفت و هر یک از خلفا را ربه در مدت خلافت
 خلفا هیچ مناجات استیعام در تلافی و معراج از ثواب و خلاف
 بهر رسم مصداقت محفوظ و موزنه ملت محمدی را از طرق شرک و کین
 محفوظ میداشتند و بعد از انقضای آن مدت در خلافت بر بنی امیه و بعد از آن
 بر بنی عباس اتفاق یافت ایشان نیز بر همین ملت و عقیده باقی
 بودند تا اینکه در سال نهصد و شش هجری شمس تسمیه صفور خورشید و مجرای

سلطنت غزنویه

سلطنت عروج که بتعلیم علم را در بایجان و کیدان و در پرتو تیرت
 نقد حقیقت خلفا بر ایشان اقباله قلوب عوام از حق تعالی و مطای
 ایشان نفعی علاوه آن سبب و نفس شایع و در زمان بزرگ جدا از نمیکونه
 احوال اعلان و انواع تضایح و تضایح که در این مناسبت هر چند جماعت
 آغاز مغایرت و ترک مضامین که از طریقین عیث قدرت و عیار
 و فتنه و آشوب من المیدین گردید و این مقدمه تا ایام دولت
 سلطان حسین مبتدا و اول معول میسر میماند که رشته رشته دست غنای
 قندار و روسیه از طرف رفته در میان ممالک ایران و
 سلطنت و مملکت را در ایران کفر قلع و استیصال ایران را بر خود
 انهم در دست خورشید مالک الملک یزید با مر تقی کرد و بسیار
 آن از پرده مکنون بخت شعله مبرور میاید لکن الکوک ذات
 پهلای و نیز وجود سعادت اشمای اعلی حضرت قدر قدرت کیران
 مهابت میرخ صلابت علی السلاطین و برج الحوائقین قهران
 صحن رسیع ایشان ترکانیه برق خورشید سحرشان جهان میداد
 سجانه تاج بخش ملک هندوستان و توران طربحان نادر
 و ران خدایه مکنه و سلطانه بخیمه در آید از تار و پودر خدایه
 بایش نه کور و مظهر است از طلوع ملک پور و آغاز طلوع و بنیاد طلوع

انوار است بعد از آنکه غایتی که طلب را که عبارت از تقیید امر حاج و طلب
امر حاجان و دیگر در توحید است قبول و محبت مذنب مجبور تصدیق
که باقی مواد را با مجاز و غیره معاینه و موقوف داشته و برای بیان در بیان
بخصوص این مطلب از طرفین آمده شد که از طرف اقامه اعتدال و ازین
جانب نیز در اعتدال بر این محبت القا و اظهار شد و غیره در بعضی وقت
ساز این مقامات با امداد سفر صورت انجام یافت و درین
ساز محبت نه فایده گزینش موافق نیز از صدد و پناه و شش هجرت
کو که با غیر قانع و در در خفا و موقوف خاقان بنوم اینکه در خاک و در باب
گفتگو است و در این صفت و مایه و مزاج را از میان اهل اسلام شش گردان
از تمام محاکم ایران و پنج و پنج را شیوع سلام و شفات کرام و علمای
اعلام را برابر اندا کرده و مقادیر این امور بموکل منصوص و بر سر
وارد این سرزمین گردانید و در مطالب معصوم را بمقدم ملک مورد و نظریه
در موقوف و در نجف اشرف بعبه بوسه و تشریف تراب روضه علویه
غزویه فایض شرف گویند و معجز از علمای نجف اشرف و کربلا و مدینه
و کرم محاکم توابع بغداد را و روضه گفتگو در آورده مجدد امرای یون
بغیر نفایس و پوست و چرم و در مذنب اسلام بچگونه قصور و مقهور نیست
الاشیوع سب و در بعضی در زبد دولت صفویه در میان است بنوشایع
نماده علمای کرام

۳۳۴
شده علمای کرام و دعایم کاخ وین اندیکه یک مجسمه و در ذکره ارسنه
منشود است بنویس راه از به هم امواج خفایات اتم امیحه کل دایرگون
و شهادت گشته است اصف و بر لال مدحین صفوت و سد او نایره
ف و در اطفال و نندانه اما مورین پنج مقرر در درگاه عرش شبنامه علی ابن
ابیطالب رضی الله عنه بطریق ولایت و اظهار عقاید پر دشته با جو اینجاست
و شهادت آنحضرت کائناتش مرید عقیده اهل اسلامیه ایمان دوام
و است در علمای محاکم ایران اینکه در از رحلت حضرت سید المرسلین
صلی الله علیه و آله و سلم خلافت با جماع است خلیفه اول و بعد از او بنی خلیفه
اول بن خلیفه ثان و بعد از او بن خلیفه ثالث و بعد از او بن خلیفه
ابن ابیطالب قرار یافته و بود ارایه و انچه در این وقت بقول الاولون
من المهاجرین و الانصار و الذین اتبعوهم حیث رضی الله عنهم و رضوا عنهم
آیه شریفه لقد رضی الله عن المؤمنین از پیای یونک تحت الشجرة فعلم ما فی
قلوبهم و محدث شریف اصحاب که با بنوم با هم اقتدایم امیدیم خلفا را رابعه
خلیفه برحق و در بط موصی و رسم موافقت همیشه با یکدیگر بدون مغایرت
مسکوت و داشتند و بعد از اینها پیشان شکار مرید و بعد از رحلت خلیفه اول
و ثانی از جناب در تصور سوال حال ایشان که در فقه و اما مان سلطان
و لان که ناما علی و اما علی حق خلیفه اول نیز در شان جناب در تصور فرمود

مفوضہ

جنو صادق رضی اللہ عنہ وریہ رسول اکرم صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم وتمدوح کل ائم و ترمحمد
صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم است و از قاریه علمای بلاد ایران و غیره که از ترمحمد
و اعیان تحقیق یافته عقاید اسلامیه پس ایران صحیح و فرقه مزبور قاید تحقیق
خلفا کرام و از اہل اسلام و بہت حضرت خیر الانام علیہ السلام علیہ الصلوٰۃ
و السلام اند و ہر کس چنان فرقه اظهار عداوت دین و ملت
از کت دین علی و خدا و رسول از و بر بر بر و در داری دنیا می کند او سلطان
عصر و ہر را عقبر با جبار شد الی بطش و العصر خواہد بود عقیدہ اقل الدعا
علی رتبۃ الاسلام بخارا و بلخ و نیکہ عقاید صحیحہ اسلامیه اعلی ایران
بخارا و علما فوق بیان نموده اند و این فرقه و از اہل اسلام و
حضرت خیر الانام صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم و ہر کس چنان جماعت اظهار عداوت
نماید خارج از دین و محروم از شفاعت حضرت فاطمہ النبیین صلی اللہ علیہ و آلہ
و سلم و محبت و در دنیا بازخواست آن بایشاہ آفاق و عقبر بر شمش
علی الاطلاق خواہد بود **در بیان انصاف موبک عز و شرف از کتب**
اشرف جناب از کتب چہ قدر این حکم عارف تہ تمییز بد مبارک جناب
مرغور نافذ گشتہ بود فرمان پرزبان و مامورین امر معزہ را در ملک منت
و فرود گشتہ تہ ہا فیہ را ہ پلو بر سپہر تونس میزد از ظلم کار رشت دایرہ رز
اند و ہر انور و شمس طاق چرخ خضر خشد و بہم جہتہ دہ الف و خال

چنانچه از جانب ایشان در این باب شک است که در این باب در آن
انگیزت از این سخن این صورت محاسبه را که گفته است این را محول
بحضرت مقرر فرموده و از سر کار ایشان حضرت سیه سیرت که هر سال و یکم و الله
ش نداده کان که مکه انزاله میرزا و اما مقیم میرزا فیضیه هزار روپیة تحویل داده شد
و صرف مرمت کار و کار در کار در این مقصد می شد و از سر کار مرید علیا
با فوج از مردم سرافرازان و ضعیفان یکم مبتلا به طاعون سین نیز مبتلایان
نادر را بر این تعمیر جمع داشت سربازان که در کار گمان که بجز خود
رایات حضرت لایات از مبتلا به سبب بجانب بغداد و انعطاف
داشت و بجهت ام و اباب استحقاق که گفته شده و امام ابوحنیفه رضی الله عنهما یک
الف بضعه نوزده و این از فرزندان ایشان عطا و محبت فرمودند و اجماع است مکرر
اسپان کوه پیکر که در این خوارم و شکستهای لایق بدر بارش هم فرستاده
فرستاده کان او هم جا فرو رفت و او آب درشت بتقدیم می رسید و از
طرف دین اثر داشت نه تنها نیز آنچه حق است و بنده پروردگار را
غنیایات و در وقت که تر بود و اب او در دستا و کان او ظهور پیدا
و خیمه سرداران و بستان بصره را در کاشی است محصور است و
قرن را تصرف نمود و مقرر شد و فیصله شده سرداران است از خیمه
باز داشته بودند از او شون و مقرر شد و علاج کرد و در این قدر

و بلا و پادشاه

و بلا و لایات را در بصره شمشیر انداخته و بصره را در بصره
احمد پادشاه بدین سبب که الا و کت و از خبر در و در لایات که پیشتر به بخور
و نه در آن را مضرب خیمه غروشان خشد و **در میان انقلاب اوضاع و در**
و شروان و توجیه و کشتن از کوه و شمشیر و توجیه میرزا ابو موسی بن فتنه انداز
و خیمه و سبک های از در بند بجانب روم توجیه کرد و محمد علیان و قنبر لایات
در بند یقین و فوج لایات او و امور و خیمه در بصره جان حیدر یک فشار
سر کوه و از جهان را بایات شروان و خطب خان سرافراز خشد
موریت و توجیه شجاع المعظم در وقت حرجت موصوفه مضرب ب غروجه
بوجود انقلاب شروان رسید و توجیه این مقال که بعد از شروع قضیه
طهیر الدوله ابراهیم خان محمد عیسی و له شمس و موصوم و بایات او را
ناقص کوه سام نام مجبول الحاکم النب بصره بصره در بستان
کشته از خنده او بایکان ادعای از او که در پسر شاه سلطان حسین نوحه ابراهیم خان
و ماغ او را قطع و او را پند ماغ که موصوفه داشت و او بجانب درختان
رفته پسر بستان در میان آنکه بصره بصره محمد و له شمس و در لایات توقف سبک
منصور در درختان سر از خطب بستان باز زده در ولایت او را به بخور
دکوه و بصره متورم بود و در وقت و لوار ملک فرس را متوجه روم دیدم و بصره
و هنوز با دخت در دماغ داشت از راه کوتاه بصره و خطب و ماغ شافیه فتنه که

چونکه منعقد شده و تمام خبر و سبب و طر سران در آمده و از آنجا
که عوام کماله نام را از کینه امور خیر و شر و نفع و ضرر نمیشد
با عوارض از سبب طلب انذار فرشته گشته و شجاعت بانها
شیردان از جانب ایشان آمده و شد میگردانید که این مرتب را محمد علی
سردار در بند بعضی افسر رسیده و خبر قتل در بند سرحدیت و شد حیدر
خان از توقف این بجا و نت او مامور گشته تا بزرگداشت این در شان
و در بند عتبها و رتب و بار مردم شیردان نیز سرایت کرده و در میان شرف
و شایران حیدر خان را گرفته مجبور و بجز چند روز مقتول اموال او را غارت
کنند و محمد ولد سرخار باب م شیردان آوردند و قتل او را مقرر حکومت بود
تبریز و ایشان دلخواه او را مخالفت اقرار شد و اما طر سران
طوی و کرامت مقد قلماده و طاعت شدند این خبر و بدید رسید و من
زن آتش نفاق اشرا که کینه ویرینه را ازین هلت و الا در سینه
دشمنه گردیده از زور و سرور را بیکر و لکن از غایت مغایر و غیره و مامور
بجای نیت قتل و قتل از اعمال در بند سبب بفرار و فرار ایشان را که بران
مأمور بفرار گشته قتل و قتل را بفرار از کینه داده ب م و محمد علی گشته
محمد خان که از این واقعه و خبر از روی و اشرا و در بند را با طر سران مغایر
و مظنه فایده ایشان میرود از جمله مشهور و جمع را نیز چشم از حقوق

این است پخته

این است پوشیده و چون کور کور و در غایت سخت و عجب است که م قتل و بدید
در بند پر دشت حقیقت حال را بعضی کسان سده جلال رسیده اگر چه عوارض
با با لوفش سردار و در بجان که در ایران سپه کشیدن این خبر و غیره
برای شکیبای شایر بجان شیردان ایضا و با جرحان و شکر کت پیکر کت که در
کنار کت و قتل و شول استن جبر شده و به اتفاق نموده و از آنکه این مرتب بعضی
افسر رسید که م خان را پیکر کت او را در برابر تید راه و فایده بجان
مغانات مامور و فوج از غازیان را نیز بجا و نت عا شور خان معین فرجه امر این
چهار نفر را نیز راه و در سلاقی مدان توقف و شد عا صداریت و شد
مقدم مامور خان و در منزل ایسان و در بند موبک و مانی از کور کور عبور و عا و نت
بفرار و بفرار و تقی بربط افسر فایده گشته و متفق خان و خبر و خبر و خبر
و پانزده هزار نفر از غازیان را کاپا را از مامور شایر که در او را کت و شکیبای شایر
روانه و شایر که در او را و در بند سبب حکم مانی و خبر را بیکر کور و متفق خان روانه
سخت و به عا شور خان متفق شود و خود نیز متعاقب شود و مقصد لکن و در او را و متفق خان
روز چهارشنبه چهارم و قید هجران مامور و اشرا و از کینه و شیردان تپ و تقاره
و فوج عظیم از اشرا و از کینه و شیردان از فرار کور و بالا رانغ شاه است بیش آمده
میا و جنگ گشته متفق خان و عا شور خان نیز سر راه ایشان گرفته جنگ
در پست میشد و در روز سه شنبه آفتاب نشانی از سیاهان چهره تهور و غان

پایان تو من خلاوت ایشان گشتند و در تاج و سر و زنده با علم و تقاریر
ایشان پست آمده و در حصار بغداد از قبیل سیف فرار نمودند و بعد
بجانب کرمان کریمت پس در آن بجا آمدند و چون در آنجا رسیدند
نمودار متصرف بود که از آنجا که راه بی نظمت قتل و کشتن شد و نه و سیکر کردند
و تمام احوال سام و در آن وقایع سال آمده مذکور خواهد شد **در بیان طغیان**
تقرخان شیراز و بکرخان فارس و کاکا و چندی درین وقت
مکب جهان کشاد و در آن در بند کلبه خان کوه احمد لورستان را برادر
تقرخان را مجد و ابایات فارس نقین در دوازده خیمه را بهیجا مدد در آن
سمت بر بجه کار داشتند و محمد کوهز لکنه احمد حسین خان و قتلو امیر افشار
و از غیر اینها که در آن کشته در درگاه معین سپهسالار در آن کشته و بجا پادار
روان و کلبه خان و تقرخان را بدربار استیلا طلب فرمودند و در آن کشته
خان بجان چیمقرخان و تونهار فارس را بختیاری ساخته خیالات باطله
پشت و نظر فتنه معجز از سر کردگان بر سر کعبه خان ریخته و در آن کشته شد
مورصد و کشتن محمد حسین خان در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن
نشته خوراب حدیثیت رسانیده از آنجا شیراز آمد و تقرخان نیز
جمعیت را در آن کشته عازم شیراز گشت محمد حسین خان غور ایستاد
کشیده حقیقت هر اموری شده بهر تملک است و تقرخان و در شیراز

نزد رایت جهان

شده است عصیان برادرش و از نوک یون و میراث محمد حسین
پیشاهن خان مامور شد و تقرخان برادران که نیکو و در آن کشته شد و سیکر کردند
شیراز است اما او مورد و غارت و بیجا کردید و مقرر شد که در آن
الت رجولیت نمود و از آن کشته که کوهز و دیگر کاه معی آورده و اولاد و برادران او را
که در صفهان سپهسالار بکرخان سپهسالار بر دوشی فرمان عمر کوهز و امیر کوهز
حضور آورد و در **در بیان توحش سترگانه و بی نظمت مکتب کرمان**
در بیان دیات نفرت دیات در آن توحش و توحش و امیر از آن کشته شد و در آن
حکمت و در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن کشته شد
محمد حسین خان و بکرخان سپهسالار و سیکر کردند و در آن کشته شد و در آن کشته شد
بموت متفق و در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن کشته شد
بموت متفق و در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن کشته شد
خان غر و در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن کشته شد
جمعیت و در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن کشته شد
بعضی از قاجاریه و محمد حسین خان عداوت و سیرت تحقیق داشت و از آن کشته شد
و سیکر کردند و در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن کشته شد
رسیده و نولایت نیز پادار است اندازید و چندی در آن کشته شد و در آن کشته شد
روم و استر و اولاد و در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن کشته شد و در آن کشته شد

اقدیس که غمگین بود از دولت عثمانی و مولی احمد شاه وزیر اعظم
سابق بر سر کربلای معلی کشته شد و در آنجا مدفون گردید و در آنجا
امر مصالحه بدو عطا شده بود در آنجا مبعول توقف داشت و نظر وصول
خبر از جانب مویرالیه مرصوفه بنایا طریقه شد و حکم مامور خطاب به سرداران
ایزدان عرصه در پیش متعوض حدود و سنور کشته اسرار از طرف
روم بدست آمده باشند بر سر کربلا و با او از دریا
در آنجا سرداران مرصوفه و بفرمان عمر نخو سر کربلا رالیه در
جواب فخریه از مقامات صمد در پیش خبر نیست و من
از دولت عثمانی ما مورم و صفر نیز را برده در ایران متکلم سازم بعد از آنکه جواب
سر کربلای معلی شده خلافت کوکرا اعلام شده آمدن او موجب
تصدیق آنها میگردد همان بر سر مرصوفه و ربات نهضت بجانب
قارص از آنجا ملاقات واقع خواهد شد و آنحضرت بصوب مقصد
حرکت لوازشوکت دله در عرض راه خبر گرفتار سر م و از محاربه روان
فرار نموده رسید خویش این بعلال آنکه بخود در طرقات کشته
قبل از کور شد سام بعد از دو هفته بیشتر در آن کشتی نشسته منورم شد
اراده داشت در نزد کیو میلا کرج بحال کربستان ره طهورت
خان مطلع شده در دره اکلک سر راه با و گرفته در پست چهارم

نقطه ادرا

نقطه ادرا چند تن زنده مسکین که قید قرائت در ستاده این خبر
بعضی اقدس باشند و مورثه پشم سام را کور که ادرا چند تن از کشتی
رویه نموده پشایر عسکری قارص قنده فرستاده و صفر نیز از آنجا در نزد
او میباشند برادران مجبول که کورادین نمید و بعد از درود ربات
نصرت علامات بکده کور کربستان مقدمه کشت رومیه موطن
سده سینه آمدند پس این مقدمه آنکه بوزار که محبت اول است
عثمانی بکنز محمد رفیقا مشهور نیز از آنجا قرار داشت تا اسیر در کار
او بکار برودند این که خوانده و در ایالت احمد خان او میر محمد ولد سرخار کام
او از و چکار و کده خدایان طبرستان محال در بند در یک
دنا مشفقانه بهر یک نوشته بشان را ترغیب بقیه داد و او
میرزا محمد یوسف پشایر از آنجا از دولت عثمانی ما مور بهای خوانه
و اطلاع فرامین کشته بعد از دره او بکوال کور طهورت خان که در آن
او ان و اما کاش بود اتفاق غنای قلعی مکرر کشتی مران نورجی
در مدد دکن بوزو یوسف پشایر از راه حسیا طشت بکوه دله میان
فکر اسحاق کور کشت و عطا با و در ایاد فرامین را بجز از سر راه روانه
در غستان نموده خوانین نیزه بد راه در سیم بکیر و قوم بوزو پشایر
نور را در سر راهها میباشند در شسته مویرالیه را نصرت عبور نموده

در کمال و نوبت و برت و خیمه و زلف و کلاه و از کبریا و در کشت
در میان وقایع **اهل مطهر بنی ساسان** از جمله و پنجاه و هشت **بهر**
چند از دربار سلطان رضا افندیار سپهسالار و غم ایران زمین
که از آنها صورت بهر عرک و روم و براف و براف و براف و براف و براف
شهر و شهر و شهر و شهر و شهر و شهر و شهر و شهر و شهر و شهر
عمر و عمر و عمر و عمر و عمر و عمر و عمر و عمر و عمر و عمر
اعتدال و اعتدال و اعتدال و اعتدال و اعتدال و اعتدال و اعتدال و اعتدال
در سراسر و در سراسر و در سراسر و در سراسر و در سراسر و در سراسر
سیمان نظم و ترتیب و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت
و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت
کردید و در آفرینش از حد و حد و حد و حد و حد و حد و حد و حد و حد و حد
عبور و در سراسر و در سراسر و در سراسر و در سراسر و در سراسر و در سراسر
کشت و کشت و کشت و کشت و کشت و کشت و کشت و کشت و کشت و کشت
تخت دران طر فخر با رعایت حکیم و الاطلاق از دراه اشعار
و از ارضت و از ارضت و از ارضت و از ارضت و از ارضت و از ارضت و از ارضت و از ارضت
بقوت و بقوت و بقوت و بقوت و بقوت و بقوت و بقوت و بقوت و بقوت و بقوت
جایم و جایم و جایم و جایم و جایم و جایم و جایم و جایم و جایم و جایم

در کمال و نوبت

در کمال و نوبت و برت و خیمه و زلف و کلاه و از کبریا و در کشت
در میان وقایع **اهل مطهر بنی ساسان** از جمله و پنجاه و هشت **بهر**
چند از دربار سلطان رضا افندیار سپهسالار و غم ایران زمین
که از آنها صورت بهر عرک و روم و براف و براف و براف و براف و براف
شهر و شهر و شهر و شهر و شهر و شهر و شهر و شهر و شهر و شهر
عمر و عمر و عمر و عمر و عمر و عمر و عمر و عمر و عمر و عمر
اعتدال و اعتدال و اعتدال و اعتدال و اعتدال و اعتدال و اعتدال و اعتدال
در سراسر و در سراسر و در سراسر و در سراسر و در سراسر و در سراسر
سیمان نظم و ترتیب و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت
و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت و دقت
کردید و در آفرینش از حد و حد و حد و حد و حد و حد و حد و حد و حد و حد
عبور و در سراسر و در سراسر و در سراسر و در سراسر و در سراسر و در سراسر
کشت و کشت و کشت و کشت و کشت و کشت و کشت و کشت و کشت و کشت
تخت دران طر فخر با رعایت حکیم و الاطلاق از دراه اشعار
و از ارضت و از ارضت و از ارضت و از ارضت و از ارضت و از ارضت و از ارضت و از ارضت
بقوت و بقوت و بقوت و بقوت و بقوت و بقوت و بقوت و بقوت و بقوت و بقوت
جایم و جایم و جایم و جایم و جایم و جایم و جایم و جایم و جایم و جایم

و زنت که شتر زنان و در میدان خشم نشیند بنا را بجنب
 صلیب فریب کند شتر در روزه بمقدار ربع فرسخ با سواره و پیاده سنگ
 و منظر است و شب و لاله در آن پیش می آید و بجنبه کوم و نیم فرسخ راه
 می آید و ریت توقف برافروشت همان شب جمعی
 از سپاه کینه خواه با شتر و خدیو اسما بجایه ارا در رویه رفته دلوله
 انقلاب می آید آن افکننده آن شب شتر زن احوال و راه پیش
 جو فرار کوز سرگرمی حال را بدین منوال دید با عیان لشکر عثمانی
 طرح مشورت افکننده بنا کردند و همان شب با سواره و پیاده
 باره می آید و شتر زن در عصر آن روز در روزه میست و یکم نام فرورد
 بجو چایار و در لینه از جانب نزل که نواز می آید و شتر زن که بر سر
 جانب دیار بکر اولاد کم سمیت بایان و شتر زن فرستاده می آید
 حاکم بایان او را در خدیو کوم و نیم فرسخ راه و در شتر زن متوجه
 باره می آید و اگر او بجهت پیوسته از طرف سر کوز فرورد با آمد
 اردلان و طوائف اگر او و بیس و محبت موفور عازم موصد گشته از
 منظر نیز شتر زن که بقصد بقا به ریت غنیت افروخته در هوا
 موصد قلاع فلقین واقع و کفن متحابس بنو موصد گشت بر سر رویه
 افکند مبعر کثیر از زنجاعت قتیار و کثارت در سر کوز بقیه السیف سالد طریق

در لینه با پیاده

و از کوبیده پس خدیو پهلان و شتر زن که در شتر زن و شتر زن
 می آید و در شتر زن نوشته شتر زن را بمصوب یک از شتر زن و شتر زن
 بجانب سر کوز فرستاده هنوز آن شتر زن را در سر کوز گشته
 بجو کوبیده سپه دار و در روز بغیر اقبال کثیر افروز غنیت ملک شام
 نموده مقارن آن انقلاب و شتر زن و در میان ارا در رویه می آید
 کرد و بر فلک شتر کوز و غار صحرای کوم معلوم شد که سر کوز حیدر نشان
 و در کمال قوت و توان بجو نا توان گشته ملک شتر زن اوداع
 و با در حوض ترک شتر زن و کوم و نیم فرسخ راه با پیاده می آید
 بدست و یکشنبه سر کوز و پیاده می آید و شتر زن که در شتر زن
 عسکر رویه می آید و شتر زن را در شتر زن و در شتر زن تمام تو
 چنان و ضام و در شتر زن که بر جاننده بجو کوم و نیم فرسخ
 در آردند و موفور از شتر زن و شتر زن ارا در شتر زن
 تعاقب است جلالت بر انچه تا آید چار همه با انچه است
 فرج و شتر زن در شتر زن شتر زن و شتر زن در شتر زن
 بر خاک ملاک انداخته چتر زن و شتر زن و شتر زن و شتر زن
 زنده دستگیر کردند پس خدیو جهان شتر زن مردت جمعی
 از کوفشان راه مجرد و نا توان بجو بقیه با سوس حسن افکند

از سزایان او باقی و تاج و تاجان رومی به روانه قاصد
در سفر و در راه و در این راه نیز روانه تبرز حش شد چنانچه
در باب کلیه معجزه منوره زاویه البرقا و تعظیما و مذنب جهور دولت
علیه عثمانیه تکلیف و اظهار و بعد از ابرام و اصرار معلوم شد
و ایمان دولت عثمانیه از قبول آن در مقام تحاشد و الله میسر شد
لهذا الم از وقوعه سرگردان بهرام شکر و دم نامه چنانچه بهر
پادشاه سکندر جاه گشته چنانچه از راه بغداد روانه دربار
عثمانی فرستادند بر آنکه هر چند ایلات ترکمان و طوائف عجم که
در ایران و توران سکندر ازند فرمان قدر قدرت شانت ایشان را
خواهر خواهر تابع امر شاه و سلاطین طریق اکابر و حاکمان و تعیین و تعیین
آن راه نخواهد داشت اما کما فیروز از جانب ایلات ایران باند دولت
عثمانی شده چنانچه اعلام و ایلات اند دولت ابد فرجام از قبول آنها
در فرغت چیده اند و اصرار در این شتر موجب خونریزی و شانت
فشاره اکثر است لهذا از آن تکلیف قبول و ترک آنها مقصود
و مامول ارکان دولت عثمانی است نمویم قطع ماله نزاع بالهکله از نظیر
بعد از آنکه از بعد از اس محبت و هر یک حکمران استمرار و استمرار بایست
موجب مایون روز غنیمت است و ششم ماه زبور از مرد تپه که متوجع جلال

به از راه دور

نحو از راه دور و اس و محضت فرستادند و در این اوان سراسر سراسر
پادشاه ختن بخت و هدایا و در راه و در راه و در راه و در راه
آتش کدر رسیده همین حال آنکه و نون و اولاد و چنانچه بهر شد که بسطت
نظا و دیگر مایه خشن منصوبت درین اوان چون آوازه عظمت
و صولت و ضیعت قدرت و سلطنت شانت بر هر طرف
و کن ف عالم چیده در آن مملکت تیرا شتر را به پادشاه
زبور در مقام محبت و مونس در آمده به نواز و غیرین است
فخرا و شتر را به راه و کشت که بهر ضمون نامه آنکه از در سلطنت
و پادشاه ایشان در حکم مالک الملك طبرک الله افاقه بسیار
نوشته میباشم در عالم رخا و دیگر و در ایلات و در حوزه
اقتدار میباشند هر قدر که در کار باشد بر این خشت اندولت
مویا و خضر خواهد بود و نیز ایلیان بعضی رسانیدند بهر مملکت ماین
نوران و ترکستان واقع است ایلات و در آن میان میباشند
طایفه حش غریب و سپاه چنانچه حش با حاکم توران حضرت
شانت است از جانب آن جناب فوج عسین شود و اید
و محکم را متعلق بتوران زمین به شرح وضع و متعلقات این دولت
با نظیر و اگر دارند به غایله اشباه حد و سوره لیتن معین باشد

۲۴۵

خیر ملک و غیره در این زمان که در این قرار گرفت
 در بغداد و در کوفه و در این امر تعیین در روانه فرمید
 و جواب نسبت اکثر و شقاق این نیز شاه منور مرقوم و این
 بر اوق طایفه و بیشتر و باقی تالیس و کاتب و کاتب شاه مذکور در این
 و این ان حضرت انصاف و شد و باقی تالیس و کاتب شاه
 و عیق خان را بسبب صدور فرمان طایفه موت و خوارزم
 بر مشایخ و جماعت فرمود و حقیقت احوال عیق خان را این
 اینکه بود و در کوفه و خوارزم ابوالفاز خان و عموم ریش سفیدان
 و اشراف خوارزم طریق استقبال میوه بر رسم حدیث
 بمقدم می رسیدند لیکن جماعت میوت با برتر کانی اتفاق
 و جماعت نموده در حواله اورکج بمقام آمده گشت فاحش یافته
 مع کثیر از ایشان بقول ملک و سایر بسیار از جماعت است
 غازیان در آمده و بر طایفه و دیگر محاکم توقف در انولایت
 می داشتند که خوف و غریب و غارت دیدند کوچ و غارت
 نسبت کوه بخان و در حواله اترک و واقع است فرار کردند
 عیق خان چند شرط امور بر دهنده و این را در محکمت خوارزم
 مکنز و کاتب بوجوب امر مایون خطاب بان طایفه غنم در پیش

مهر بن نه

محمد تعیین شده و فرار این موست که بهمان آمده اند و از خوارزم
 کار آمد خوارزم بر رسم طاعت و بر کاتب فرستاده و بهر صورت
 سایر ترکانه در زمره ایلات بلو از مایه و تکیار پوزند و الا شتند
 پیشه مجدد و باشند و ایلات لغت لایت از خوش تمهیر
 عبور و از راه میدان عازم فرامان و از اینجا نصر الله میرزا را از راه
 مانندران و اترک را روانه ارض الله شتند و سوکب
 جهان شت متوجه صفهان و چهارم و کچه حرام داردان و طایفه
 کشتند و تا در سوکب کشتند و کچه حرام طایفه میوت
 نیز موجب فتنه و غنم طایفه از زمان مقرر و راندان و تسیم
 کوه پس ایلات جهان شت در و هم محرم حرام هزار و صد و پنجاه
 نه هزار و صفهان حضرت و از راه اردکان و بیابان طیس
 عازم ارض الله و کوم بر کوم طایفه در دست و تسیم و پیوسته
 و اردمشه و تسیم گردید و ذکر وقایع **بدرست مطابق سال**
هزار و صد و پنجاه و نه هجری شب هشتاد و شش
 هشتم ماه صفر پیشکاران رزین و بسنجوم با مرفاع و غلبه
 انک با الواد المقدس طوی با برهنه با بختی از ار محفد
 پردخته و بسنجوم و رزین در بزم غلبه چیدند و کشته شدند

معه و در کتب معتبره که در این باب است و در کتب معتبره که در این باب است
اعلام نموده و شاه سزاده روم این مقرر است که در این باب
افند را به بقا در درستان بدر بار می آمده بود و مجرد ایاری
بر این صریح نامه روانه شد و این مقرر است که در این باب
س و جلیغ بر مضرت خدام غوثان بود و نامه قهر و دارد و در می
می نیر و از جنب پادشاه سزاده روم و شقیه می به این است
با و داده شده بود پس لطیف افند را حضرت انور
از زبان داشتند و در فرود او بدر بار عثمان اعیان آن است
احمد و ندر کریم را راه در قاص از جنب سر کبریت
او تس انده بود و پادشاه وزارت و کوه بفرات و امور و باید
و نعلین بسیار روانه ایران و از طرف اعلی حضرت شایر
نیز مصطفی خان شام و کاتب و وف بفرات تعیین
و کشت طلائع سنا کار مرصع به لای غلطان و مصرعی
جیب و دمان و کشت و حینه زربلشت و بنیمه زلفار
سپهر را بر سر نموده و در کج فیر قاص و از تحلیف و غراب
هندوستان بود و بر سر پادشاه و الیجاه بانامه و ستانه
و صحنه از راه داشتند در دهم محرم حرام هزار و هشت

بهر روز که می گذشت

بهر روز که می گذشت و در کتب معتبره که در این باب است
رحمت مجدد و از راه نیر و در کتب معتبره که در این باب است
صورت صحیح نامه که ازین طرف مقرر شد این است بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله الذی انام عیون الفتن و یغایر قلوب الساطین و ابوی
عیون الامن بین الانام بالنظر اسرار المذرة فرین الحقین
والساطین و اصل بمصالحهم و قد فرغ امور الساطین و اذهب
عن قلوبهم لیس فی صدور قوم مومنین و نزع ما فی صدورهم غلر
حقود و امرهم بالحق و العفود کما و رد فی کتاب الحجة یا انا الذین
امنوا و فو بالعقود و صل الله علی رسولک صاحب المقام المحمود و علی
و اصحابه الذین بذلوا فی اصلاح الدین غایة الجهد و اما بعد چون
در شورای کبریا و امر معان که اما ایران از نواب هالیون
استدعای قبول امر سلطنت شدند بنا بر اینکه از بدو
خروج شاه هم علیه مغرب و رخص در ایران علانیه شیوع
و معاذات فیما پیروم و ایران باین تقوی وقوع داشت
نواب می نیر و سلطنت ایشان تشریف و بوزانکه الحام
مکرر از ان گروه تشریف آمد و فرمود که هرگاه ترک سب
و رخص نموده در باب متقدمه و تقیاه تم تجی جعفر الصادق کردند

بهر روز که می گذشت

مستور را مخفی فرشته است بر لوح مرصعه مذکوره و سببه
مشرطه همیشه من اللطیف و عقاب کلاف موید در قرار
و منحل و پدیدار بجه مادام که از جانب آن دولت عظمی امری بگفت
عبد و مشاق بطور مندر از نظرف لغو و خلقت اعدا آن
نیاید فرستاد فاما نیکیت علی قفسه و من اوفی بما
عاهدت الله بنوته اوج عظمیا و موره ذالک به شهر
محرم الحرام الفتنه و ما به و ستین فم الهجرة النبویه
الف الف سلام و تحية و ذکر حاج و شکر کثیر بقی
بر اندوه طالع بر عهد و شکر شمس شب سه شنبه نهم جمیع سال
بدر نقض ریزده ساعت و سه دقیقه خرد ریزین کلاه آفتاب بدار
ایمان محمد تقی گو کجبه بدال و عدول از جاده استمال غمخ درایم
اغاز زیاده و توفیق و موسم خوش سرور بهار شسته سپه
مجنون سر شوریده یا بر آورد و زینت جنبه و ماخ پشت شنیم
از نیک تر کس عرق نشسته شیده کل برار گرفتار عیب از نیک
رحمت او بر کجایان رو سارنگ ابواب تقوی بر اسجد ارا
شکوه و نسترین کشفند و سخنواران هزار دستان از ناز
ابواب الفها باسم غنیچه نوشتند و ارباب مسلم ترکس و سبند

از در اوراق

از در اوراق کمر سخنان فکرا پند را در حضرت سلطان مع احمد
شایخ و بر کس بنمونه کنگ و اران و قریشی و مان
کهارا پشت غنچه و پوشش خا بخون عشت شد فرشان
قوارینه بزرگان خوار را بفرنگ کشیدند و ستی از از نیم غور
تا کب را از در اوراق کج شد قمر را طوق قرا بخوا بگردن بکنده
ماخه را بجا کتشت نند در حشر سبب شایخ را در شرف
کونه و چشم کس را از خدق حقیقه بر آوردند و شکار طرف
جوار را از سلسله موج رخ بر ما نهدند و با بر دست کمر را
بچو در این کما بشده و هفتاد و نوزده ساق کینه بر باهر
بدوش و محب کزانش شد بنند و میان کجایشان را
بر شش خوش شد بیجان کمر مریم را چرخ زنا را ز کوه کشیدند
ساعت کشت مبدان کجایان کجایان محمد رشک شده نوهار
کشت و شعبه را بید لاله را آتش کجایان اندر کشت خا روت
تقاول بر اندشت نسیم کلاه شکوه را ر بوده سرش خا را
په کلاه کشت کمر در کمال خور بر بر خورده از چوب او کشته
شد و خور لاله و شقایق ز زهر کمر نیر کشته اندام نفیست خوب
چهارم کج کشت و چو پارا آب طقت از سر کشته شده پدید آید

التق ق نهم کلین خان کوس احمد لور سردار را ده خاورش نزل کوان
بوقعتا س سینه لوار می افتد بر او نشسته و همچنین امان
شیردان حیدر خان را که هم خورامقوول است حشمت محمد ولد سرخار زیبا
س م نام مجهول الحال که گویست احوال او در طوقایع راه میسر
نکش و شش بسطت بر داشتند و قاجاریه استر ابراهیم
با تر کمانه متعق کشته سر کشته در آورند ظهور این امور بدون تفرقه
پشتربیب که در طرفین است و حشمت و لغت امان
کشته حرکات آن جناب از نظم پیوسته راه مروت
بسته و باب ابواب شده باین طریق ده عمل ممالک
در محاسب حاضر میگردند و اندیشه روز حساب بمقام خود
ایام اخذ و عمر در آمده بدون اینکه از باب احد تقریر حکم تر
ویا ادعا بشکایت واقع شود انجاست ران فرار است و پادشاه
هر که ام ده الف و پانصد هزار نفر از آن بوج از دست
چوب بستمها سگشته با خورخوش شده اند فخر
و تقدیر را برایشان شدیدی میگردند تا احوال و دستیاران
خو لا بقم و نه پیشان نیز چار از خویش و کمانه و همشهر
و بخانه و در و نوک و ترک و تاجیک ویده نا دیده همشهر را

شونده بوز

شونده بودند شریک خود بقم میدادند که کجا میفرستد
و بعد در بوم آن اشیان که ابا او را از هر روز بوم غلبت
کرند و بر ولایت الاف الوف حواله میکردند بقم و هر
در باب شش و از برای دنیا و دین در هم بود الفها
میر میزند و بسیکن پاسبان و سرور در بوم بوم نان
خاک کجا میفرستد و هر حضرت بر سر نان شب بقرص مهاب
چشم سفید میکرد و مهاب اسم نویسن میگردند اگر چنانچه احد
در مقام انکار در آمده از قبول آن کردن میچسبید و الفها طنب
بگردن او میچسبیدند و اگر بر سر استخوان و استخوان لال و سر
القوتیه التیک فیها دم میزد و در دم بشبانه عده شش میزدند
پس بیت از خوف جان در صد و بیستم و رضا بوم
بکمانان ناکرده باشند به از آنکه تقصیرات آنها در دار الضرب
تقدیر که بزرگتر شد عذاب کوشش و نیز پیشان قطع
و چشمها کور که محصل شدید بر این محصل ان و وجه بوجه رور
س حش محصل میزد در شهر و کوه بزن و مرد و چار میزدند
در او کشته زرمطالبه میگردند میمن نشان را بعلت نفقه خام است
از آن باز میگردند و خورشید طلوع را از رویر میزدند

برنگ کرشد بدین کبرس چون غنچه گمان شد از سر سوزند برنگ
 کمر حرم پیش را چاک میزدند و جگر بسان سروش لایک
 قنار سبز در مرز گردن کشش از جفا از یاد در مرز آوردند و کثر
 یکنایان نقد جان را بعلاده مال تسلیم می نمودند باز که از برای ایشان
 میسر گشته این حواله از درش ایشان به پای و از غنای به مجله
 و از محله شهر و از شهر محکمت و از محکمت ولایت و دولت
 دست بست سربست می کرد و حق گستران و در منبده
 تسد را غنیمت در بچه میز است و تا از پنجره خانه اجتناب شده
 می کرد و در بخر عدل نوین روان را نمی بست از دست است
 این هم محال از کی بود و مطلوب پادشاه چگونه می بیند
 غنق به نور در از در شکست بود از رفته لا همد هم معلوم
 از دولت بر سر است بکنایان را در بکار دایم از کف
 نخنده نذر خوب خنده به فقر است که حوالت میسر و عسر
 به مهر و حقوق ثابته محکم گشته با پایا مجروح چشمه بارینا
 بزور عقوبت روزنه راه عدم می گشتند ایند فو نوبت محکم
 رسیده بهمت طمع کار در دانه حملانه و انقضای بعضی معاهده
 در آمده نوبت ابواب از فرار بام ایشان گرفته شده

این چه راز است

این چه راز است این می خواستند و ایشان هم چنین منوال در
 زیر خوب افرا از برادر خورد و بزرگ بعد کوزه شاخ و برگ
 می آید شد و سه توارند ایچرا سه پایه ادباق کیوان شان
 بدچار کن ایوان مثلث بنیان ساخته بود و آنجا بر زبان
 الهام یان و یا خاورد و فرزندش می کند شد و الف و دینا
 به صدیق و حسن و دم و ازین گفته آن سه نادره که در بخر افرا
 نغمه سرا و نوای پرداز و یا می نطق عن الیوان هو الادیو حو
 می شد و هرگاه عباد ابالباق تصور و تصور در ادب و ادب
 می شد ایشان به یاد محضت می انداختند و خورشید
 تعویض نموده و خط و خال جلال و لاری است به اعتقادش از فو
 برنگ آمیز و رنگ از مرز می گشتند معنای ازین تعبد
 به سیم طهارت حواریت عین طهارت گشته نایره بیک
 بعد از گشته بود که چند توارند و و ازین و سمان و
 در میدان نقش جهان می نمود و اشرف افروخته مورد هم محرم
 اهرام هزار حد و صفت می نمود در افغان حرکت که بجانب
 حواریان می آمدند بهر محکمت و دارد در گشته کوفته راز
 روس رود و صفا پر گناه نوبت می بست و در آن

اما پیشتر سر از دهنش باز زد و عقیق خان در بر لور نه
و بر دهنش ترتیب او بود با شاق طاعت خان جلایر سردار کاب
ما مور به پیشتر بخت کردید مقارن آن عمارت آن بکارت
و با حساب آمده بود از شدت ضرب و شتم نادر
دروغها بر هم سر ششند و طاعت بهم عقیق خان و بخت لفت
بسم طاعت خان ابواب نوشتند و مصلان انوجه
برعت برق و بارور گشت عقیق خان چهره میداشت و عذر
و رفتار او در هر یک طاعت و محقق صدق و کذب در کانه بستیها
مستحق گشته آغاز می لفت نوز طاعت خان نیز از بر و خمار
هرگز خالص خانت پرامون خاطر شد و شایسته فاق و جوا
بطر و ظاهر گشت ته بود هر چیز در هر جا انداخته از نور صدق
بر طبق اخلاص گذر گشته بر کار نادر رسید و از استماع
این بنی الف ابواب متعجب گشته اولاد در می لفت
با عقیق خان موافقت نموده غرض او این بود که طاعت با یک از لاد
نادر بر تو سلسله آن منقوش نشود و عقیق خان بدستور سه ساله
حسب اقتداره طاعت شد و طاعت در روز عقیق خان
مطلع گشت چهره خرم گشت و طاعت از پیش بود دانست

دکار او چاره

دکار او چاره داره برنج درخت شومند چن تر گشت
ازین دریش قطع خواهد نمود از می لفت کشف نموده در حدود
منع و سخت او در آمده خیر عقیق خان فر لور کرد و شستن طاعت بود
و هو نفس از بوضوح خیر خوانانه طاعت خان طبع او کرا ب
و او را مسموم ساخته است استیسا و بر افروخت و در عینه
باطراف حاکم شتر ساخته جمعه در سطوت قان بکرسان
کنار کشیده کناره کرد و او در پیکان بهر بیان نمود و توشه
در مقام طغان در آمدند از آنجه اگر او نبوشتان نوز دیگر ترک
اطاعت که بجا بر سر گشت شش و ایمان خاصه راه فروق
زادگان بسموخت که لفظ یاد شد بهر از و در بعض
فرض نموده و تمسکه اگر او نبوشتان بجم گشت و شش یکشنبه
باز دهم بهر الا فرشت از ر و صد و شصت هجرت در منزل
لاد نبوشتان محمد است قاجار ایردانی و موسر یک ایر لور
طاعت و تو به یک کند و لور نش را در پیشتر عقیق خان
و عقیق خان در قلمور بهر در محمد طاعت خان نش را در می
کشت که شمر و بهر ز بهر کشتگان به پاسبان بهر است
بهتر نیم شب و خیر سر ایچ گشته به پادشاه را مقبول و سر

از بزرگ در عرض جهان بکنجید و در آن کو لطف کسان خاشد
و سبک بکشان در این خورشید ریش آرد هر که بر آید
طایف افغان باقیان احمد خان ابداله هو اخواه ملت اندر
بغیر حق ملک او جاق مرعده داشته باشد
و لشکرمان آغاز شیرازه داشت در نیر محبت خود منقده
ما حش با زانکه بمجاوزه پوخته افغان ایشان را از پیش
ریش نند و در راه را غارت کند از راهش پور رود
مش در شربت عیب ساینده عتیقه خان با ساه موفور
از راه راست دارد جام شده بود خورشید نور افروز
باور سید و گران مرلور در زیران خود معیت و زنده
در دشت مقدس لشکر گردانده نادر در سینه
بلایست او آمده محبت موفور و دله و دله در خورشید
علام خور با طایفه بخت سار سستانه و دیگر بر سر کلات
فرستاده و حفظ بر قرقر از بروج کلات است بخوبان در خارج
کد رشته از زنجار آب بر سر خود آوردند غافل شده
نوبان را در میان کد رشته از فراز و نشیب و قبال
بجز بجز ما مورین با بغیر عیال الهیه پارس مرد متوجع

عمر از نیاز

همت بر شرفایب کن که مقصود خود نموده خیران حسن بین
و ان تسکو خد افین راه از راه پد اکنه روی زمین است
تصرف نموده نصراله میرزا و لا مق میرزا باقیان شاهزاده کامکار شایع
میرزا هر یک بر سر سوار و بجانب مرو فرار نموده کلات
بر لور عتیقه خان در وقت در کلات بود ما خارج کلات
بتحقیق شاهزاده کان چوشت و پیشان بر سیده محبت
نموده است مجید نام حقیقه قو شجر نصراله میرزا به حقوق کات
و مرعایات ایشان را منظور شد به تحقیق رفته
اما مق میرزا و شایع هر دو را از نذر فرخ بر کوه منده قریب
خوش خور استقامت نصراله میرزا و دله و قریب در موضع
موسوم بخوش کنگ نصراله میرزا و چار شده نصراله میرزا
شمش کار بر قریب لور او را در شب انداخته و بدینست
جمع از قزاقان مروی در راه نصراله میرزا بر غول او را گرفته بکلات
آوردند و رضای میرزا را با شایع نژده نواز اولاد خود و دیگر
در کلات است به نیر بر او به عدم فرستاده نصراله میرزا و
او مق میرزا و شایع هر دو را با رضی الله سر لور عتیقه
خان چشم از خدا و خلق پوشیده و پارسه هم در شایع

افغان و عطا خان سرکه اوزبک و باقونین سرخو و سمیت ادبکیان
بغیر صفهان آمده قونین را نزد ابراهیم خان گذاشته خود کما را
نزد علی شاه رفته حدت او را آتش میافکند چنانچه ابراهیم خان غلام مدد
الد و محمد علی و علی شاه و حسن خان و دهو او را در کار ظاهر شد
محمد کارخان قریب دست مبارک بر سر داشت او را مور صفهان خشنود
و در فروغیان دار توپخانه کشتن ابراهیم خان نماینده ابراهیم خان
پنجیلیات او بود و او را بخت بدیده افغانه و اوزبک را با تجمعی
از روس و سرکوکان و در توپخانه بدیده ابراهیم خان بدام افغان
کشیده با خود مشق حش و پروا بلند پرواز کشته فکر خود
ساز افسار و سپه خان قتل و فرار او را در اصفهان و دنیا را یک
شتم میباید حش و استسار و راتق و فائق سرکار خود کرده
بعمر او غایب و داده دست توپخانه بدیده ابراهیم خان
نمونه در صفهان اظهار کشف و کرامت میکرد زنده از دور
سلطنت است و کوه شفیقانه بر سر سلطنت با و کوه خفیف
العصر سخنان زرق آمیز او را قبول گویند از جان و دل مرید و معتقد
او گویند هوران اوران امیر صلاخان قتل و فرار از جانب
خاقان مملکت ششایسرا در اذربایجان مامور و بنابر خبر

از عذر ابراهیم

بوعث از علی شاه متوجه مرید ابراهیم خان با او از باب ملاحظه
برآمده او را نیز با خود مشق و محبت ساخته برآمده از روی کار برداشت
جمع از بچه را با افغانه و اوزبک در صفهان پیوسته و سرکران
فرستاده امیر خان و له مارکب خان پیش دست در دران
اوقات بگجومت کرمانشاهان مامور و با قونین ابراهیم خان
جنگ کوه مغلوب و سیکر شده لشکرانش شهر
کرمانشاهان را با تجمعی و زوار و در اینجا بودند غارت کوه با آن
نواحی استیلان شد و ابراهیم خان از صفهان بمنگ
او را بجان کوه شاه از صفهان انداخته ناگفته از اوزبکان
بوزم شش بر لور حرکت نمود ابراهیم خان هم امیر صلاخان
خان را از اذربایجان حصار نه سپاه و محبت را استعد
و منعقد ساخته فیما بین رخسان و سلطانیه تلاقی و فوجین و افع کشته
فوج از لشکران علی شاه طریق معانی شکر گشته در همان
جنگ کاه از علی شاه جدا گشته با ابراهیم خان علی شایسرا
و قه قونین او گشت یافته هر یک سر خود بر گرفته مشرق
و علی شاه با سه نو برادران خود و بعد از غرض طهران کرکیت
ابراهیم خان سر فرستاده شاه را با بر لوران بدست یاری

در آمده خوانین در پنجه ضربه خودی جمعیت نموده و پیمان بستند
مؤکد ساخته بکمی است سعت و او نه شاهزاده نیز ناچار مقتدا امیرانش
گشته در نیم شهر شوال هزار و صد و شصت و یک بجز در ارض
میمنت مانوس بر کشت سلطنت موروثا جلوس نمود سلطان
اعظم تاریخ جلوسش این است که در شهر تبریز در اجتماع این خبر
چند روز در شهر موقوف شد و چون توسط کل التبت فقهه مومنا
محور اعدوان گشته بآن سیم در شادان نور و دم
با و ترکوه بوطی الاف الوف بر سر و پا شک مایه را
پیرایه حش و بک ط و دیگر کرده هر سفله را نواله خوراسم
خانی و صد نشین و عونت و بکرانان حش صاحب منزلت
و پیرایه کردند چنانچه علم بر پا شود مالک پیرایه شد
همچون بر عمارت و صاحب پیرایه شد از ادب پانچیت
موفور عزم معارضه عازم خوراسان گشته بنه و غرق را بایست
کور و مقتدا همراه بوقیه فرستاده بدار در و بفرستادن
شکرانش و هر روز کالیس ظرف زمان حلقه بفرستادن
درگاهش که بعضی نزدش بر رخ و بر فرمان خود گشته شد
ابراهم شاه با طایفه افغان و با او موافقت ورزیده بودند

ناچار اولادش

ناچار روایت قسم شدند سلطان قسم در بر داشتند و گفته
نبشت شهر فغان و او در رفت و در ب ان حش و لیدر
تقصیر کرده قسم را نمونه شهر بر حش شد و انان از اینجا از او جدا
شده عازم شد مار و عرض راه بر ولایت که رسیدند قند و غارت
نموده خراب گشت پس ابراهیم از اینجا عطف غنان که بر بنابر
عمر و غنای قتل و اورده است و او را مقتدا و بدر بار شامیر عهده شد
و حسب الفغان شایخ او را در اینجا از و چشم کور و عرض سکا
خورسان بامش هر خلیف است حش با دیده ناپسند و از دمار عدم
حش شد و حش و بنه قسم را نیز رض اند بر روزه در روز و در توکل
خمش از که کون با دیده کور سر و زیر با دیده با روان از غف برادران
روان و خیر بر نبر اعام خود قسم کرده و قطع صلح رسم نموده و انیکه
دید که خمش را حق پر دانه شمع را چند ان امان مذکور که شبی گریه
ما صدق حاشش بود خمش غرض از تحریر کتاب مجله از فصد صادرات
و کیش احوال مملکت گیر و گزشتان خاقان مغفور بود و چند از وقایع
ایام و کار با بر آن خدیو همیشه حشام از هزار کی و از ساراند که
موقوف قلم گشته قسم نشد نهایت بر سپهر حشام و عطیات
امور ان خاقان سپهر قند از گشته خماره و کور هر که حشام یا

۲۸۲

و کد فرزند ارباب ستم است که در عالم
 بباران تو خیم شد و بنیادش بر آب
 و بر باد و بر آتش و بر خاک است
 و کد فرزند ارباب ستم است که در عالم

ابن کتاب استادی لایق است
مهر علی شاه

